

Lialona

**Objevte svou cestu
k dosažení soběstačnosti,
str. 32, 40–43**

**Chrám a rodinná historie – výzva od
presidenta a sestry Nelsonových,
str. 14**

**Nedávno pokřtěni? V chrámu
můžete sloužit již nyní, str. 20**

**Tři kroky k řešení konfliktů
v manželství, str. 22**

Koně s kočáry mijejí chrám Salt Lake, přibližně v roce 1891. Když byl chrám Salt Lake v roce 1893 zasvěcen, byl prezidentem Církve Wilford Woodruff (1807–1898). Učil: „Jsme zodpovědní za ... budování chrámů Nejvyššímu, do nichž můžeme vstoupit a účastnit se obřadů nutných pro spasení našich mrtvých.“ (Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff [2004], 94.)

Fotografii laskavě poskytla Knihovna církevní historie

POSELSTVÍ

- 4 Poselství Prvního předsednictva: Jak se stát opravdovými učedníky**
President Henry B. Eyring
- 7 Poselství pro navštěvující učení: Obejměme s láskou ty, kteří zbloudili**

NA OBÁLCE
Foto: Leslie Nilsson.

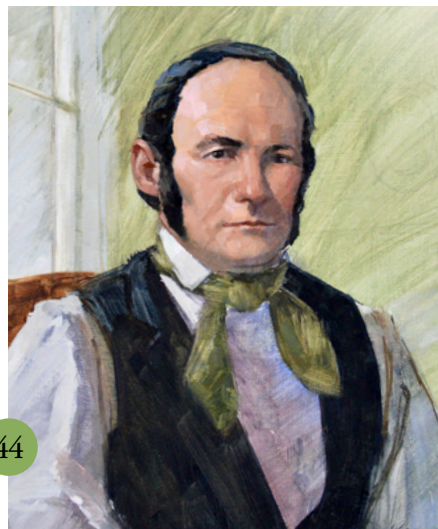
HLAVNÍ ČLÁNKY

- 14 Otevřete nebesa skrze chrámovou práci a práci na rodinné historii**
President Russell M. Nelson a Wendy W. Nelsonová
Oslavení je rodinná záležitost. Rodiny mohou být oslaveny jedině skrze spásné obrádky evangelia Ježíše Krista.
- 20 Informujte se předem: Křty v chrámu**
Heather J. Johnsonová
Jako nový člen můžete jít do chrámu ihned s chrámovým doporučením s omezeným použitím. Zde je několik odpovědí na otázky, které si možná budete před návštěvou chrámu klást.
- 22 Řešení konfliktů v manželství**
S. Brent Scharman
- 28 Hledání pomoci po Nancyině úmrtí**
Darren Wilcox
Jak by můj nesmírný žal mohl nahradit pokoj?

- 32 „Budme soběstační a nezávislí“**
Co je církevní iniciativa na podporu soběstačnosti a jak vám může pomoci?

RUBRIKY

- 8 Mluvíme o Kristu: Nemíj přiliž pozdě na druhou šanci**
Amber Jensenová
- 10 Učte tak, jak učil Spasitel: Slon ve třídě**
Jessica Griffithová a Richard M. Romney
- 38 Portréty víry: Ilir Dodaj**
- 40 Hlasy Svatých posledních dnů**
- 80 Než se opět sejdem: Pomozte dnes někomu**
President Thomas S. Monson

44

- 44** Pět ponaučení pro mladé dospělé od mladých apoštolů
Matthew C. Godfrey
Čemu se dnes můžeme naučit ze zkušeností několika prvních apoštolů Znovuzřízení?

*Zkuste v tomto čísle najít schovanou liahonu.
Nápověda: zábava je někdy převlečená za službu!*

- 50** Křesťanský charakter
Starší David A. Bednar
Ježíš, který trpěl ze všech nejvíce, má nejvíce soucitu pro nás všechny, kteří trpíme o tolik méně.
- 54** Jak vám může proslov z konference změnit život
Hadley Griggsová
Na co byste se měli na této konferenci zaměřit? Vyzkoušejte tento rychlý kvíz, abyste to zjistili!
- 58** Drž se pevně
Lindsay Hillerová
Moji přátelé na mě naléhali, abych se napila, ale pak jeden z nich řekl něco, co mi změnilo život.
- 60** Rozbijte zažitě představy o „typických dospívajících“
Charlotte Larcabalová
Co takhle vyvrátit stereotypy? Nyní je ten správný čas, abyste to vzali do vlastních rukou!
- 62** Plakát: Svou vírou se povzneste
- 63** Odpovědi od církevních vedoucích: Jak můžeme poznat sami pro sebe
President Henry B. Eyring
- 64** Otázky a odpovědi
„Jak nejlépe, kromě modlitby a studia písem, mohu posilovat své svědectví?“

58

66

- 66** Z Paříže do Sappora
Amie Jane Leavittová
Děti ve Francii a v Japonsku měly něco, na co se těšily: nový chrám!
- 68** Odpovědi apoštola: Jak mi může Duch Svatý pomoci?
Starší Robert D. Hales
- 69** Naše stránka
- 70** Janino putování
Jessica Larsenová
Jak se Janina rodina dostala bez lodi do Nauwoo?
- 72** Sára a magnetická rezonance
Juliann Domanová
Sára se bála magnetické rezonance. Co by mohla udělat, aby se cítila lépe?
- 74** Postavy z historie Církve: Nový prorok
- 75** Pomáháme – jedna tužka za druhou
Caleb H.
Caleb chtěl pomoci uprchlíkům – a ostatní děti také!
- 76** Příběhy o Ježíšovi: Ježíš navštívil Josepha Smitha
Kim Webb Reidová
- 79** Omalovánka: Sabat je svatý den

Mezinárodní časopis Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů
První předsednictvo: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kvorum Dvanácti apoštolů: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Šéfredaktor: Joseph W. Sitati

Asistenti šéfredaktora: Randall K. Bennett, Carol F. McConkieová

Poradci: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordonová, LeGrand
R. Curtis Jr., Sharon Eubanková, Christoffel Golden, Douglas
D. Holmes, Erich W. Kopischke, Larry R. Lawrence

Výkonný ředitel: Richard I. Heaton

Ředitel církevních časopisů: Allan R. Loyborg

Manažer obchodu: Garff Cannon

Výkonný redaktor: Adam C. Olson

Asistent výkonného redaktora: Ryan Carr

Asistent publikace: Cremilda Amaralová

Autorský a redakční tým: Maryssa Dennis, David Dickson, David
A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fullerová, Garrett H. Garff,
LaRene Porter Gauntová, Jon Ryan Jensen Charlotte Larcabalová,
Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odeirková,
Joshua J. Perkey, Jan Pinboroughová, Richard M. Romney, Mindy
Anne Seluová, Marissa Widdisonová

Výkonný ředitel pro grafickou úpravu: J. Scott Knudsen

Ředitel pro grafickou úpravu: Tadd R. Peterson

Designerský tým: Jeanette Andrewsová, Fay P. Andrusová,
C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinkleyová,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgrenová, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Rachel Smithová, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorstová

Koordinátor pro duševní vlastnictví: Collette Nebeker
Auneová

vedoucí výroby: Jane Ann Petersová

Produkční tým: Ira Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridgeová,
Julie Burdettová, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny

J. Nilsonová, Derek Richardson

Příprava tisku: Joshua Dennis, Ammon Harris

Ředitel pro tisk: Steven T. Lewis

Ředitel pro distribuci: Troy K. Vellinga

Překlad: Martin Prachář

Distribuce:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Informace o předplatném:

Objednávky předplatného a změny adresy vyřizuje oddělení

Customer Service

Bezplatná linka: 00800 2950 2950

Telefon: +49 (0) 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Web: store.lds.org

Cena za roční předplatné: 61,25 CZK (české vydání)

Rukopisy a dotazy zasílejte on-line na stránkách liahona.lds.org;

e-mailem na adresu liahona@ldschurch.org; nebo poštou na

adresu: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,

UT 84150-0024, USA.

Liahona (název pochází z Knihy Mormonovy a znamená „kompas“
neboli „ukazatel“) je vydávána albánsky, anglicky, arménsky,
bislamsky, bulharsky, cebuánsky, česky, čínsky, v zjednodušené
čínštině, dánsky, estonsky, fidižsky, finsky, francouzsky, holandsky,
chorvatsky, indonésy, islandsky, italsky, japonsky, kambodžsky,
kiribatsky, korejsky, litevsky, lotyšsky, maďarsky, malgašsky,
maršalsky, mongolsky, německy, norský, polsky, portugalsky, řecky,
rumunsky, ruský, samoánsky, slovincky, svahilsky, španělsky, švédsky,
tagalšsky, tahitsky, thajsky, tonžsky, ukrajinsky, urdsky a vietnamsky.
(Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena.

Vytisknuto ve Spojených státech amerických.

Informace o copyrightu: Není-li uvedeno jinak, mohou
jednotlivci kopírovat materiály z *Liahony* pro osobní, nekomerční
použití (včetně církevních povolání). Toto právo může být kdykoli
odňato. Obrazový materiál nesmí být kopírován v případě, že je
u díla v údaji o autorovi kopírování zakázáno. S případnými dotazy
ohledně copyrightu se obračete na Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA;
e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

October 2017 Vol. 25 No. 3. *LIAHONA* (USPS 311-480) Czech (ISSN
1085-4258) is published four times a year (April, May, October, and
November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent issue;
old and new address must be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada
Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake
City, UT 84126-0368, USA.

VÍCE MATERIÁLŮ NA INTERNETU

Čtěte články a posílejte své
vlastní na stránkách

liahona.lds.org.

Inspirující poselství,
která lze sdílet, najdete

(v angličtině, portugalsky
a španělsky) na stránkách
[facebook.com/liahona](https://www.facebook.com/liahona).

Své připomínky
pošlete na adresu

liahona@ldschurch.org.

Předplatte si církevní
časopisy na stránkách
store.lds.org.

Nebo navštivte distribuční
středisko, požádejte vedoucí
sboru nebo zavolejte na číslo
1-800-537-5971
(jen v USA a Kanadě).

IKONY: GETTY IMAGES

TÉMATY V TOMTO ČÍSLE

Čísla udávají stránku, na které článek začíná.

Božská podstata, 60

Bůh Otec, 4, 7, 8, 14, 38,
63, 76

Duch Svatý, 68, 72

Generální konference, 54

Historie Církve, 44, 70,
74, 76

Chrámová práce, 14,
20, 66

Chrámy, 66, 69

Ježíš Kristus, 28, 50, 76

Láska, 7

Manželství, 22

Modlitba, 63, 64

Noví členové, 20

Pokání, 8

Pokoj, 28

Rodinná historie, 14

Sabatní den, 79

Schůzky rady učitelů, 10

Slovo moudrosti, 58

Služba, 38, 75, 80

Soběstačnost, 32, 40, 41,
42, 43

Studium písem, 64

Svědectví, 63, 64

Tlak vrstevníků, 58

Učednictví, 4

Úmrtí, 28, 38

Uprchlíci, 75

Utěcha, 28, 72

Víra, 28, 32, 62

Zaměstnání, 32, 41, 43

Zármutek, 28

**President
Henry B. Eyring**

První rádce v Prvním
předsednictvu

JAK SE STÁT OPRAVDOVÝMI UČEDNÍKY

Na každém shromáždění svátosti máme výsadu slíbit Nebeskému Otci, že budeme vždy pamatovat na Spasitele a dodržovat Jeho přikázání, abychom mohli mít Jeho Ducha, aby byl s námi. (Viz Moroni 4:3; 5:2; NaS 20:77, 79.) A vždy na Něj pamatovat bude pro nás přirozené, když na sebe vezmeme Jeho jméno. Jeho jméno na sebe bereme mnoha způsoby, ale zejména tím, že sloužíme v Jeho jménu druhým, čteme Jeho svatá slova a modlíme se, abychom zjistili, co by si přál, abychom dělali.

U mě tato situace nastala tehdy, když jsem křtil jednoho mladého muže. Věděl jsem, že mě Spasitelovi vysvěcení služebníci povolali jako misionáře, abych učil Jeho evangeliu a svědčil o NĚm a o Jeho pravé Církvi. S misionářským společníkem jsme onomu mladému muži slíbili, že když bude s vírou ve Spasitele činit pokání a dá se pokřtít jedním z Jeho oprávněných služebníků, bude skrze moc Usmíření Ježíše Krista očištěn.

Když jsem tohoto mladíka ve křtitelnici pozvedl z vody, zašeptal mi do ucha: „Jsem čistý, jsem čistý.“ V tom okamžiku jsem si vzpomněl na to, jak Jan Křtitel pokřtil Spasitele v řece Jordánu. Navíc jsem si připomněl, že konám spásnou práci vzkříšeného a žijícího Spasitele – a že mě, stejně jako tehdy Jana, doprovází Duch Svätý.

Pamatovat na Spasitele může pro mě i pro každého z nás znamenat něco více, než jen být odkázáni na to, že si dokážeme vybavit, co o NĚm víme a jaké zkušenosti s NĚm máme. Každý den se můžeme rozhodovat tak, abychom se k NĚmu přibližovali i nyní.

Tím nejjednodušším rozhodnutím může být čtení písem. Díky tomu můžeme pocítovat Jeho blízkost. Já osobně tuto blízkost nejčastěji pocítuji tehdy, když čtu v Knize Mormonově. Během prvních několika minut poté, co začnu číst kapitoly ve 2. Nefim, slyším v duchu hlasy Nefiho a Lehiho, jak popisují Spasitele, jako kdyby Ho osobně znali. A přichází pocit blízkosti.

Pokud jde o vás – možná vás k NĚmu obzvláště přibližují jiná místa v písmech. Ale ať již čtete slovo Boží kdekoli či kdykoli, s pokorným a opravdovým záměrem pamatovat na Spasitele, vaše touha brát na sebe v každodenním životě Jeho jméno se prohloubí.

A tato touha změní to, jak sloužíte v Pánově Církvi. Budete se modlit k Nebeskému Otci, aby vám pomohl zvelebit i z vašeho pohledu nevýznamné povolání. A budete prosit o to, aby vám pomohl zapomenout na sebe a zaměřovat se více na to, co si Spasitel přeje pro ty, kterým jste povolání sloužit.

Já jsem Jeho ruku a Jeho blízkost pocítil při své službě se svými dětmi, když jsem se modlil, abych poznal, jak jim pomoci najít pokoj, který přináší jedině evangelium. V takovýchto okamžicích mně moc nezáleželo na tom, zda budu vypadat jako úspěšný rodič, ale nesmírně mi záleželo na úspěchu a blahu svých dětí.

Touha dát těm, kterým sloužíme, to, co by jim dal Spasitel, vede k modlitbám, které jsou *naléhavou prosbou* k Nebeskému Otci – vskutku ve jménu Ježíše Krista. Když se takto modlíme – ve Spasitelově jménu a s vírou v Něho – Otec odpovídá. Sesílá Ducha Svátého, aby nás vedl, utěšoval a povzbuzoval. Vzhledem k tomu, že Duch vždy vydává svědectví o Spasiteli (viz 3. Nefi 11:32, 36; 28:11; Eter 12:41), se naše schopnost milovat Pána celým srdcem, myslí a silou

prohlubuje (viz Marek 12:30; Lukáš 10:27; NaS 59:5).

Když budeme Pánu sloužit, hodovat na Jeho slově a modlit se s vírou v Jeho jméno, budou požehnání plynoucí z toho, že na Něj každý den a nyní pamatujeme,

pomalou a vytrvale přicházet. A toto pamatování nás bude utvářet, abychom se stali opravdovými učedníky Pána Ježíše Krista v Jeho království na této zemi – a později s Jeho Otcem ve vznešeném světě, který přijde. ■

NÁMĚTY PRO VÝUKU Z TOHOTO POSELSTVÍ

President Eyring nám radí, abychom vždy pamatovali na Spasitele tím, že se budeme každý den rozhodovat tak, abychom se k Němu přibližovali. S těmi, které učíte, si můžete přečíst modlitby svátosti, které nastiňují smlouvu, že na Něj budeme vždy pamatovat. (Viz Moroni 4:3; 5:2; NaS 20:77, 79.)

Zvažte možnost vyzvat ty, které učíte, aby si sepsali seznam toho, co by mohli každý den dělat, aby díky tomu pamatovali na Spasitele. Také byste je mohli vyzvat, aby se modlili k Nebeskému Otci za úspěch a blaho ostatních členů rodiny. Zvažte možnost, že se za ně budete takto modlit i vy sami.

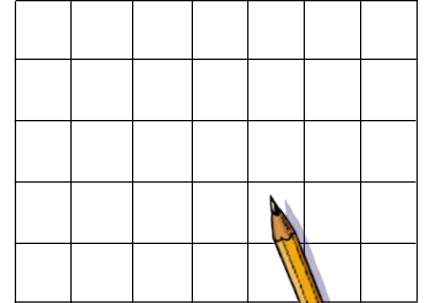
Pamatujte na Pána každý den

Přátelé, domácí práce, úkoly do školy, televize – je toho hodně, co vyžaduje naši pozornost. Každý týden ale slibujeme Nebeskému Otci, že budeme vždy pamatovat na Jeho Syna Ježíše Krista. (Viz NaS 20:79.)

President Eyring říká, že se „každý den ... můžeme rozhodovat tak“, aby nám to pomohlo pamatovat na Spasitele. Zvažte možnost stanovit si na tento měsíc cíl, že budete každý den více pamatovat na Spasitele. Mohli byste si vytvořit kalendář a dát si závazek,

že každý den něco uděláte. President Eyring uvádí například četbu písem, modlitbu s vírou či službu Spasiteli a druhým. Také si můžete psát deník, chodit na církevní shromáždění, poslouchat generální konferenci, jít do chrámu, zazpívat si náboženskou píseň a tak dále a tak dále. President Eyring nám slibuje, že když budeme každý den pamatovat na Spasitele, „budou požehnání ... pomalu a vytrvale přicházet, ... [a to] nás bude utvářet, abychom se stali opravdovými učedníky Pána Ježíše Krista“.

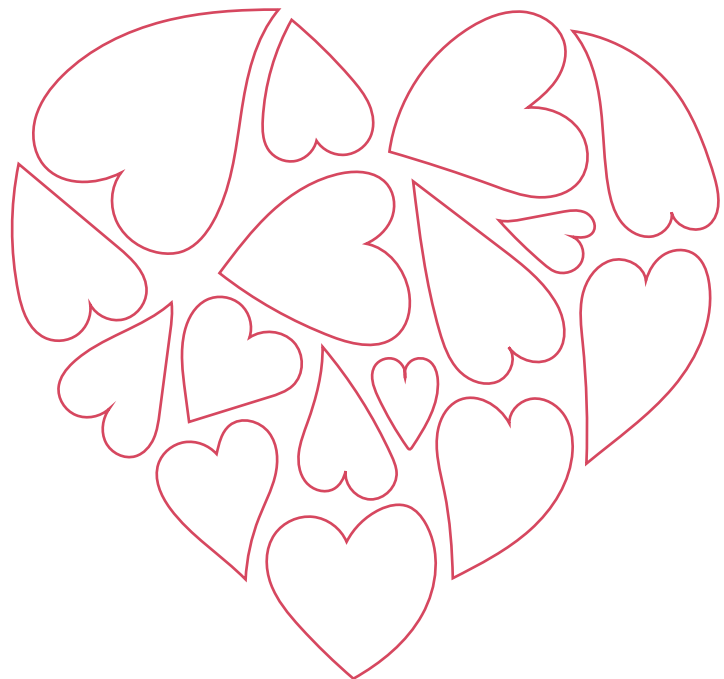
Ř Í J E N

DĚTI

Spousta lásky

Když čteme písmo nebo se modlíme, můžeme pocítovat, jak moc nás Nebeský Otec a Ježíš mají rádi. Vybarvěte srdíčko pokaždé, když se pomodlíte nebo si něco přečtete v písmech. Co dalšího můžete dělat, abyste se cítili nablízku Nebeskému Otci a Ježíšovi?

Obejměme s láskou ty, kteří zbloudili

S modlitbou si prostudujte tento materiál a usilujte o inspiraci, abyste poznaly, o co se máte podělit s těmi, které učíte. Jak porozumění účelu Pomocného sdružení připraví dcery Boží na požehnání věčného života?

„Ve skutečnosti ... žádné dokonalé rodiny neexistují,“ řekl prezident Dieter F. Uchtdorf, druhý rádce v Prvním předsednictvu. „Ať již vaše rodina čelí jakýmkoli problémům, ať již musíte udělat cokoli, abyste je vyřešili, řešením je od začátku do konce pravá láska, čistá láska Kristova.“¹

O těch, kteří nejsou plně aktivní v evangeliu, Linda K. Burtonová, bývalá generální prezidentka Pomocného sdružení, řekla: „Nebeský Otec miluje všechny své děti. ... Bez ohledu na to, kde jsou – zda na cestě nebo mimo ni – přeje si je mít zpátky doma.“²

„Jakkoli svéhlav[é] mohou [vaše děti] být, ... když s nimi hovoříte nebo promlouváte, nedělejte to ve hněvu, nedělejte to hrubě v duchu odsuzování,“ učil prezident Joseph F. Smith (1838–1918). „Hovořte s nimi laskavě.“³

Starší Brent H. Nielson ze Sedmdesáti zopakoval

Víra
rodina
služba

Spasitelův pokyn těm, kteří mají 10 grošů a jeden ztratí: „[Hledejte,] dokud ho [nenajdete]. Pokud je tím ztraceným váš syn či dcera, bratr či sestra, ... po tom všem, co můžeme udělat, máme dotyčného z celého srdce rádi. ...

Kéž vy i já získáváme zjevení, abychom věděli, jak nejlépe přistupovat k těm v našem životě, kteří se ztratili, a je-li to nutné, abychom měli trpělivost a lásku našeho Otce v nebi a Jeho Syna Ježíše Krista, zatímco máme rádi marnotratného člena rodiny, vyhlížíme ho a čekáme na něj.“⁴

President Henry B. Eyring, první rádce v Prvním předsednictvu, řekl: „S vírou jsem se modlil, aby někdo, koho jsem měl rád, usiloval o moc Usmíření a pocítil ji. S vírou jsem se

modlil, aby mu lidští andělé přispěchali na pomoc, a oni přišli.

Bůh připravuje prostředky pro záchranu každého ze svých dětí.“⁵

Další verše z písem a doplňující informace

Matouš 18:12; Alma 31:35;
3. Nefi 13:32; NaS 121:41–42
reliefsociety.lds.org

POZNÁMKY

1. Dieter F. Uchtdorf, „Chvála ochráncům“, *Liahona*, květen 2016, 79, 80.
2. Linda K. Burtonová, v: Sarah Jane Weaver, „Sister Burton, Sister Wixom Visit Church’s Pacific Area“, *Church News*, Apr. 2, 2013, lds.org/church/news.
3. *Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith* (2003), 254.
4. Brent H. Nielson, „Čekání na marnotratného člena rodiny“, *Liahona*, květen 2015, 103.
5. Henry B. Eyring, „Mým vnoučatům“, *Liahona*, listopad 2013, 71.

K zamýšlení

Jak můžeme
dál projevovat
pravou lásku
těm, kteří
nechtějí žít
podle zásad
evangelia?

NENÍ PŘÍLIŠ POZDĚ NA DRUHOU ŠANCI

Amber Jensenová

*Otec jedné mé žákyně, která měla problémy se studiem, své dceři řekl:
„Není příliš pozdě, abys to nakonec zvládla.“ Pán nám dává najevo totéž.*

Sandra chodila na mou hodinu angličtiny pro pokročilé. Od začátku roku uběhlo již několik týdnů, a ona nevypracovala žádný domácí úkol ani projekt. Seděla v lavici a snila s otevřenými očima. Vymýšlela si výmluvy ohledně toho, proč úkoly nesplnila, a neměla ani správný postoj, ani nepracovala tak, aby v tomto náročném předmětu uspěla.

Společně se Sandřinou poradkyní jsem se rozhodla naplánovat setkání se Sandrou samotnou, s jejím otcem a s několika dalšími jejími učiteli, abychom stanovili, jak má pokračovat dál – má zanechat studia náročných předmětů a místo toho se věnovat těm na standardní úrovni? Tím nejpodstatnějším byla nevyřešená otázka, která nás všechny tížila – dokážeme zjistit, jak Sandře pomoci uspět?

Byla jsem přesvědčena, že Sandra již dostala mnoho příležitostí k tomu, aby studium úspěšně zvládala, ale ona se místo toho rozhodla propadnout, a tak jsem na setkání šla ve velmi pesimistické náladě. Tajně jsem doufala, že se rozhodne z mé třídy odejít, abych si s ní již nemusela dělat starosti. Měla jsem pocit, že jsem udělala vše, co bylo v mých silách, a že

pro Sandru je již příliš pozdě.

Řeč Sandřina těla během tohoto setkání prozrazovala, že i ona pochybuje o tom, zda bude schopna uspět. Když jsem vyjmenovávala její neúspěchy při studiu angličtiny, zírала na stůl. Když učitelka dějepisu potvrdila, že Sandra propadá i v tomto předmětu, sesunula se na židli ještě níže a já jsem si všimla, že jí po tváři stékají slzy.

Našla jsem v sobě slitování a Sandře a jejímu otci vysvětlila, že pokud Sandra chce tyto náročné předměty zvládnout, bude muset změnit své chování, kvůli kterému je až po uši v maléru, což bude velmi těžké.

Poselství Sandřina otce

Poradkyně se pak obrátila na Sandřina otce – na muže, který nebyl příliš vzdělaný a který, jak se zdálo, se ve školním prostředí necítil moc příjemně. Poradkyně se ho zeptala, zda se chce učitelů na něco zeptat. Odpověděl, že ne, a poděkoval nám za to, co jsme pro Sandru udělali. Pak ale poznamenal, že chce něco říci dceři.

Sevřelo se mi srdce. Byla jsem svědkem několika setkání rodičů s učiteli, při nichž rodiče své děti před učiteli a poradkyněmi kárali a vytýkali

jim, že jsou líné a nepozorné a že jim chybí motivace. Připravovala jsem se na to, že to uslyším znovu.

Ale to, čeho jsem byla svědkem, mě překvapilo. Sandřin pokorný otec se obrátil na svou uslzenou 16letou dceru, kterou tížilo břímě studu a lítosti, a řekl jí: „Ještě není příliš pozdě. Není příliš pozdě na to, abys to všechno zvládla. Opravdu ještě není příliš pozdě.“

Odházela jsem ze setkání vděčná za jeho láskyplnou reakci, ale dělalo mi starosti, že nemá tušení, co bude muset jeho dcera udělat, aby se jí za těchto okolností podařilo prospět. Zdálo se to nemožné. Později jsem se dozvěděla, že se rozhodla odhlásit z třídy dějepisu, ale v mé třídě angličtiny pokračovat.

Když jsem později onoho dne poklekla k modlitbě a přitom přemítala o vlastních nedokonalostech a prosila Nebeského Otce o odpuštění, uvědomila jsem si, jak moc se toho mám od Sandřina otce ještě učit. Kvůli své nejistotě a pocitům nedostatečnosti jsem si občas v osobním životě kladla otázku, zda jsem hodna toho, abych dostala druhou šanci, nebo zda si ji vůbec zaslужuji. V oněch okamžicích

se Pán, podobně jako Sandřin otec, rozhodl nic mi nevyčítat, ale místo toho mě ujistit: „Není příliš pozdě, má dceru. Ještě není příliš pozdě.“

Poselství evangelia

Jak často jsme uvěřili poselství protivníka, že již nemáme žádnou naději? Proroci nám ale říkají opak. Izaiáš prohlašuje: „Nechť se navrátí k Hospodinu, i slitujete se nad ním, a k Bohu našemu, nebt' jest hojný k odpuštění.“ (Izaiáš 55:7.) Mormon přidává své svědectví: „Kolikrát s opravdovým záměrem činili pokání a usilovali o odpuštění, tolikrát jim bylo odpuštěno.“ (Moroni 6:8.) Radost plynoucí z evangelia spočívá

v tom, že nikdy není příliš pozdě. Neboť kolikrát budeme usilovat o odpuštění, tolikrát nám Pánovo vykoupění umožní začít znovu.

Sandra, s motivací začít znovu, začala dělat pomalé, ale významné změny. Proměna nebyla snadná – bylo zapotřebí každodenního úsilí, aby překonala své zlovyky – ale viděla výsledky svého snažení, když postupně dostávala lepší známky.

Z hlediska evangelia naše výsledná známka nebude brát v úvahu to, jak dlouho se nám nedařilo nebo jak hluboko do problémů jsme zabředli. Pán namísto toho bude soudit náš život podle toho, jakým směrem se ubíráme, jak činíme pokání a jak moc

se spoléháme na Pánovo Usmíření.

Svým omezeným chápáním jsem pochybovala o tom, zda bude Sandra schopná překonat chyby z minulosti. Náš dokonalý Otec naopak nikdy neztrácí naději ve schopnost svých dětí dosáhnout spasení tím, že budou zdokonaleny v Kristu. Nezáleží na tom, jak moc jsme zbloudili – On nás bude vždy hledat, jednoho po druhém. Pán nás naléhavě žádá, abychom již nebloudili jako cizinci v hříchu, ale abychom Ho s nadějí hledali a těšili se z požehnání plynoucích z Jeho nekonečného Usmíření. Opravdu nikdy není příliš pozdě. ■

Autorka žije ve Virginii v USA.

SLON VE TŘÍDĚ

Schůzky rady učitelů nemění jen to, jak učíme druhé; mění i to, jak se učíme my sami.

**Jessica Griffithová
a Richard M. Romney**

Církevní časopisy

Před Miswakhem Sitolem stojí velká výzva. Jakožto president Nedělní školy sboru má Bohem danou zodpovědnost pomáhat zlepšovat studium a výuku evangelia ve sboru.¹

Ale členové jeho sboru v Johannesburgu v Jihoafrické republice pocházejí v některých případech z velmi odlišného prostředí a mají velmi rozdílná očekávání. Někteří jsou vzdělání; jiní nikoli. Mnohé z nich učili, že úlohou studenta je poslouchat, a nikoli mluvit. Jiní svádějí těžký boj s názory vyplývajícími z kulturních odlišností, aby pochopili, že do výuky v Církvi

a doma se mají zapojovat jak muži, *tak i ženy.*

„Také zde máme členy, kteří mluví různými jazyky,“ říká bratr Sitole. „Ale Duch si přeje promlouvat ke každému z nich.“

Když byly vloni představeny schůzky rady učitelů a příručka *Učte tak, jak učil Spasitel*, sbory a odbočky po celé Církvi začaly pořádat schůzky rady učitelů, aby měli učitelé příležitost diskutovat o tom, co znamená učit tak, jak učil Spasitel, a sami se tomu učit a procvičovat to.

A právě tehdy si bratr Sitole začal uvědomovat, jak mohou schůzky rady učitelů jeho sboru požehnat. Problémy spojené s kulturními odlišnostmi lze vyřešit, zapojení studentů

do výuky lze podpořit a rozdílné pohledy a názory členů se mohou stát požehnáním.

Podobně jako mnozí jiní po celém světě si i bratr Sitole uvědomil, že Pán nevyužívá schůzky rady učitelů jen ke změně toho, jak učíme druhé; využívá je i ke změně toho, jak se učíme my sami.

Netradiční pohled na slona

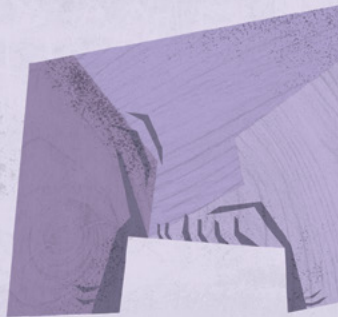
Jedním z nejzajímavějších objevů bylo pro bratra Sitoleho zjištění, že když dají učitelé studentům možnost zapojit se do toho, čemu se učí, může každý čerpat užitek z širšího náhledu, který na danou věc poskytují pohledy z různých úhlů.

Toto poznání získal bratr Sitole

Provaz

Stěna

Vějíř

během jedné schůzky rady učitelů, když se jistý člen sboru podělil o podobenství o slepých mužích a slonovi – jen z netradičního pohledu. Podobenství vypráví o tom, jak každý z šesti slepých mužů popisuje slona úplně jinak (sloní nohu jako sloup, ocas jako provaz, chobot jako hadici atd.), protože se každý dotýká jiné části sloního těla.²

„Předpokládejme ale, že slon představuje výuku evangelia,“ říká bratr Sitole. „Pak je zapotřebí, abychom každému členovi třídy umožnili podělit se o vlastní náhled na věc, abychom společně dospěli k celkovému poznání toho, jak nám všem evangelium žehná.“

A právě proto si učitelé ve sboru

bratra Sitoleho na schůzkách rady učitelů vždy sedají ke kulatému stolu – aby podpořili společnou diskusi. „Připomíná nám to, že každý hlas má stejnou váhu,“ říká.

Podle jejich potřeb

Natsuko Soejimová z japonského Tokia měla pochybnosti, zda dokáže dobře učit. „Když jsem byla povolána učitelkou Nedělní školy pro mládež,“ vypráví, „řekla jsem biskupovi, že z toho budu mít strach. Ale on řekl, že toto povolání je od Boha, a tak jsem ho přijala.“

Její třída jí kvůli tomu, jaké výzvy její jednotliví členové představovali, naháněla obavy. Dva mladí členové měli sluchové postižení. Někteří

členové třídy se přestěhovali do Japonska z jiných zemí a mluvili jen anglicky. Také se obávala věkového rozdílu mezi ní a členy třídy.

Pak, na jedné schůzce rady učitelů, sestra Soejimová našla odpověď. „Mluvili jsme o tom, jak mít rád každého člena třídy, jak si máme zapamatovat jejich jména, modlit se jednotlivě za každého z nich a učit je – tak, jak nás povede Duch – podle jejich potřeb,“ vysvětluje, „a tak jsem to začala dělat.“ Také začala používat něco dalšího, čemu se na schůzkách rady naučila: „Používala jsem slova, kterými jsem jim dávala najevo svou lásku.“

A výsledek? „Změnilo mi to srdce. Začala jsem ke svým studentům pociťovat lásku. Záleželo mi na těch, kteří

Sloup

Hadice

Kopí

ve třídě chyběli, a také jsem se za ně modlila. Jakmile skončila jedna vyučovací hodina, začala jsem se připravovat na tu další, abych měla dost času na přemýšlení o příležitostech k výuce. Byla jsem radostí celá bez sebe.“

Konkrétní odpovědi

Brad Wilson, president Nedělní školy z Minnesoty ve Spojených státech, dbá na to, aby učitelé ze schůzek rady učitelů neodešli, dokud si nepromluví o tom, jak se na základě toho, čemu se naučili, změní.

„Řídíme se podle osnovy v příručce *Učte tak, jak učil Spasitel*,“ říká bratr Wilson. „Diskutujeme o zkušenostech učitelů a pak o jednom

z navrhovaných témat. Já, jakožto vedoucí diskuse, kladu otázky a shrnuji myšlenky. Pak si procvičujeme, jak bychom dané myšlenky zavedli do praxe. Rozdělíme se do skupinek a ptáme se: ‚Co budu díky dnešnímu setkání dělat jinak?‘“

Ron Goodson, instruktor kvora jáhnů v tomtéž sboru, říká, že na něj dělá velký dojem, když vidí, jak bratr Wilson „koučuje“ setkání rady. „Povídáme si o tom, jak by učil Spasitel,“ říká. „Když pak pocítíte Ducha, pomyslete si: ‚Tohle je něco, co bych měl vyzkoušet ve své třídě.‘ Když přemýšlíte o Spasiteli, váš přístup se mění. Začínáte méně přemýšlet ve smyslu: ‚Musím se připravit na výuku‘ a více ve smyslu: ‚Co tyto

jáhni potřebují a jak mohu pomoci jim to předat?‘“

Vzpomíná, jak si do deníku napsal: „Dnes jsem se zúčastnil schůzky rady učitelů a musím udělat následující.“ Jeho deník je ve skutečnosti plný podobných poznámek. Nyní se připravuje předem: „Začněte včas a budete celý týden dostávat vnuknutí.“ Ptá se jáhnů, co v životě prožívají a jak se jim daří: „Když je lépe znám, jsem schopen jim efektivněji pomáhat.“ A vybízí jáhny, aby mu pomáhali učit: „Když učí druhé, učí se lépe i oni sami.“³

Zpívala jsem dál

„Na radě jsme si povídali o tom, jak může hudba přivolat Ducha,“

DALŠÍ INFORMACE

Chcete-li získat další informace o schůzkách rady učitelů a o příručce *Učte tak, jak učil Spasitel*, navštivte stránky teaching.lds.org.

říká Jocelyn Herringtonová, učitelka Primárek z téhož sboru v Minnesotě. „Pak jsem učila třídu Sluneční paprsek. Pomyslela jsem si: ‚Až budou vybarvovat, budu jim zpívat – to bude hezké.‘ Začala jsem zpívat a oni všichni přestali vybarvovat a poslouchali. A tak jsem zpívala dál. Opravdu to přivolalo Ducha, a když jsem dozpívala, děti se chovaly uctivě a čekaly, až začnu mluvit. Mluvili jsme o tom i [na radě] – abychom, když nastane vhodná příležitost, vydávali svědectví. Takže jsem dětem vydala svědectví slovy, kterým rozuměly.“

Sestra Herringtonová říká, že je ráda, že jsou do schůzek rady začleněni i učitelé a učitelky Primárek. „Povídáme si o výuce dospělých,“ říká, „ale pak se ozve bratr Wilson: ‚A co výuka mládeže? Co výuka dětí?‘ Znovu nám připomene, že jsou zde zastoupeny všechny různé věkové skupiny.“

Od rady k radě

Adam Martin, president Nedělní školy sboru v Calgary v kanadské provincii Alberta, říká, že si váží návrhů a doporučení z rady sboru. „Presidentka Pomocného sdružení nebo president kvora starších například řeknou: ‚Chtěli bychom, aby se učitelé soustředili na to a to,‘ a tak o tom diskutujeme na [schůzce] rady učitelů,“ dodává.

Když se se schůzkami rady učitelů začínalo, učitelé zprvu nevěděli, co mají očekávat, a tak všechny osobně pozval a seznámil je se školicími materiály dostupnými na stránkách teaching.lds.org. „Teď už jde všechno samo,“ říká. „Učitelé vědí, že schůzky jsou místem, kde mohou diskutovat o tom, co se právě teď děje.“

ZMĚNY V NEDĚLNÍCH SHROMÁŽDĚNÍCH V ROCE 2018

Od ledna dojde k určitým změnám v rámci shromáždění nositelů Melchisedechova kněžství a sester v Pomocném sdružení. Tyto změny budou vycházet z toho, čemu se členové učí na schůzkách rady učitelů. Vysvětlení těchto změn, včetně nových výukových materiálů, bude – počínaje příštím měsícem – k dispozici v konferenčním vydání církevních časopisů, v aplikaci Knihovna evangelia a na stránkách LDS.org.

Na jedné nedávné schůzce se zaměřili na následování Ducha. „Mluvili jsme o tom, jak se dobře připravit na výuku, ale nedělat si starosti s tím, zda probereme všechno,“ říká. „Jedna sestra řekla, že měla vždy pocit, že musí probrat každý bod osnovy své lekce. Když jsme pak mluvili o tom, že se při vedení diskuse během výuky máme řídit inspirací, bylo vidět, jak to začíná chápat.“

Společné hledání řešení

Každá situace při výuce zahrnuje příležitosti, výzvy i potenciální pozhánání. A právě proto jsou rady tak efektivní – umožňují totiž učitelům, aby s pomocí Ducha hledali a nacházeli odpovědi na své konkrétní těžkosti.

Geoffrey Reid, kůlový president Nedělní školy v Arizoně, říká, že schůzky rady učitelů fungují nejlépe tehdy, když učitelé chápou, že jejich účelem je radit se spolu: „Pak pochopí, že si mohou navzájem pomáhat.“

Říká, že vedoucí kůlu se zaměřují na to, aby učitelům pomohli posunout se od úvah ve stylu: „Vedu si dobře.“

k přemýšlení ve stylu: „Jak druzí dané poselství přijímají?“

Marisa Canovaová, učitelka Primárek v kůlu, říká, že na základě vnuknutí, které pocítila na radě učitelů, nyní povzbuzuje členy své třídy Statečných ve věku 8 let, aby se modlili jeden za druhého. Bylo to efektivní, ale ve třídě dospělých by to takto fungovat nemuselo. „Modlit se za každého člena ve velké třídě Nauky evangelia by mohlo být až příliš náročné,“ poznamenává. „Naštěstí se tito učitelé ptají: ‚Jak bychom toto podle vás mohli přizpůsobit potřebám naší třídy?‘ A společně najdeme řešení.“

Na schůzkách rady učitelů si cením toho,“ říká, „že nám dávají čas k přemýšlení o tom, jak se nám daří a co děláme. Je užitečné vzájemně se podporovat, mít zpětnou vazbu a vnímat, že se všichni snažíme dosáhnout téhož cíle. Líbí se mi také různé náhledy na věc, které vnáší do diskuse různí lidé. Pomáhá mi to uvažovat o něčem, co by mě samotnou vůbec nenapadlo.“

Když se budeme účastnit schůzek rady učitelů a zapojovat se do nich, naše představa slona s názvem „výuka evangelia“ začne být jasnější. Mnozí členové v celé Církvi, podobně jako bratr Sitole v Africe, zjišťují, že když se naše schopnost učit po způsobu Spasitele zlepšuje, mění se nejen to, jak učíme druhé, ale i to, jak se učíme my sami. ■

POZNÁMKY

1. Viz *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 12.2.2.
2. Podobnosti uvedené v proslovu Dietera F. Uchtdorfa s názvem „Co je pravda?“ (zasvěcující shromáždění Církevního vzdělávacího systému pro mladé dospělé, 13. ledna 2013), broadcasts.lds.org; a Dieter F. Uchtdorf, „What Is the Truth?“, *Friend*, Mar. 2017, 2.
3. Další náměty lze najít v: Brian K. Ashton, „Helping Youth Teach“, *Liahona*, Aug. 2016, 24–25.

„Mnozí [duchové] dychtivě vyhlížejí své přátele, kteří dosud žijí, s nadějí, že za ně vykonají obřady v chrámu,“ řekl můj zesnulý prapradědeček, když se zjevil mému dědečkovi A. C. Nelsonovi.

Otevřete nebesa

SKRZE CHRÁMOVOU PRÁCI A PRÁCI NA RODINNÉ HISTORII

**President
Russell M. Nelson**

President Kvora
Dvanácti apoštolů
a Wendy
W. Nelsonová

President Russell M. Nelson se svou manželkou Wendy během své prezentace na konferenci RootsTech 2017 vyzvali Svaté posledních dnů, aby s modlitbou zvážili, jakou oběť mohou přinést, aby se více věnovali chrámové práci a práci na rodinné historii.

President Nelson: Když byl můj dědeček A. C. Nelson ve věku 27 let mladým manželem a tatínkem, zemřel mu otec. Asi o tři měsíce později ho jeho zesnulý otec, můj pradědeček, přišel navštívit. Tato návštěva se uskutečnila v noci 6. dubna 1891. Na mého dědečka návštěva jeho otce tak zapůsobila, že si tento zážitek zapsal do deníku pro své rodinné příslušníky a přátele.

„Byl jsem v posteli, když vtom do místnosti vstoupil otec,“ napsal dědeček. „Přišel a posadil se na kraj postele. Řekl: ‚Synu, vzhledem k tomu, že mám pár volných minut, dostal jsem svolení přijít a na chvíli tě navštívit. Mám se dobře, synu, a od chvíle, co jsem zemřel, mám hodně práce.‘“

Když se ho dědeček zeptal, co dělá, jeho otec mu odpověděl, že má hodně práce s výukou evangelia Ježíše Krista v duchovním světě.

„Neumíš si představit, můj synu, kolik je v duchovním světě duchů, kteří dosud nepřijali evangelium,“ řekl. „Ale mnozí ho přijímají a naplňuje se veliké dílo. Mnozí dychtivě vyhlížejí své přátele, kteří dosud žijí, s nadějí, že za ně vykonají obřady v chrámu.“

Dědeček svému otci řekl: „Máme v úmyslu, jakmile to půjde, jít do chrámu a být k tobě, otče, připečetění.“

Pradědeček odpověděl: „Toto je, můj synu, zčásti důvodem, kvůli kterému jsem tě přišel navštívit. Vytvoříme rodinu a budeme žít celou věčnost.“

**A. C. Nelson, dědeček presidenta
Russella M. Nelsona.**

Pak se dědeček zeptal: „Otče, je evangelium, tak jak mu učí tato Církev, pravdivé?“

Jeho otec ukázal na obrázek Prvního předsednictva, který visel na stěně ložnice.

„Můj synu, tak jistě, jako vidíš tento obrázek, tak jistě je evangelium pravdivé. Evangelium Ježíše Krista má v sobě moc spasit každého muže a ženu, kteří ho budou poslušni, a nijak jinak spasení v království Božím nikdy dosáhnout nemohou. Synu, drž se vždy evangelia. Buď pokorný, buď naplněn modlitbou, podřizuj se kněžství, buď upřímný, buď věrný smlouvám, které jsi s Bohem uzavřel. Nikdy nedělej nic, co by se Bohu nelíbilo. Evangelium je velké požehnání! Buď hodný chlapec, synu.“

Sestra Nelsonová: Moc se mi líbí všechny ty rady. „Buď pokorný, buď naplněn modlitbou, podřizuj se kněžství, buď upřímný, buď věrný smlouvám, které jsi s Bohem uzavřel. ... Buď hodný chlapec.“ Šest rad, které ti dal tvůj zesnulý pradědeček. Rozhodně se to velmi podobá šesti radám presidenta Gordona B. Hinckleyho (1910–2008).¹

President Nelson: To ano. Má pro mě velkou cenu, že můj dědeček nám onen záznam zanechal. Zjistili jsme, že jeho otec byl se svými dětmi nakonec zpečetěn. A tak se to, proč přišel, podařilo uskutečnit.

Duch Eliášův

President Nelson: Jedno velmi významné jméno v písmech vysvětluje, proč je rodina tak důležitá. To jméno zní Eliáš. ELÍ-JÁHU hebrejsky doslova znamená „Jehova je můj Bůh“.² Jen si to představte! V Eliášově jméně se skrývají hebrejská označení pro Otce i Syna.

Sestra Nelsonová: Eliáš byl posledním prorokem před příchodem doby Ježíše Krista, jenž byl držitelem pečeticí moci Melchisedechova kněžství. Eliášovým posláním bylo obrátit srdce dětí k otcům a srdce otců k dětem, aby mohli být zpečetěni, jinak by „celá země ... byla zcela zpusťována při jeho příchodu“. (Joseph Smith–Životopis 1:39; zvýraznění přidáno.) To jsou dost silná slova.

President Nelson: Rád si představuji ducha Eliášova jako „projev Ducha Svatého, který svědčí o božské podstatě rodiny“.³ Podle Průvodce k písmům je „moc Eliášova ... pečeticí mocí kněžství, skrze niž věci, které jsou svázány nebo rozvázány na zemi, jsou svázány nebo rozvázány v nebi“. („Eliáš“.)

Sestra Nelsonová: Takže když říkáme, že duch Eliášův působí na lidi, aby je pobízel k vyhledávání zesnulých

příbuzných, ve skutečnosti tím máme na mysli, že Duch Svatý nás nabádá dělat to, co rodinám umožní být zpečetěny na věky.

President Nelson: Je úžasné obracet srdce dětí k jejich otcům tím, že se s nimi dělíme o důležité příběhy z rodinné historie tak, aby pro ně byly dostupné a zapamatováníhodné. Možná, že když máme neustále před očima dokumenty, příběhy, fotografie a památky týkající se rodinné historie, může to posilovat naše svědectví (viz Mosiáš 1:5). Když si je dáme na stěnu, na stůl, do počítače, iPadu nebo i do mobilního telefonu, možná nás to bude podněcovat k tomu, abychom se rozhodovali lépe a byli více nablízku Pánu a své rodině.

Pokud ale skončíme jen na této úrovni, ve skutečnosti jsme toho neudělali dost. Náš zájem, jakožto členů Církve, o práci na rodinné historii je motivován pokynem od Pána, že naši předkové bez nás nemohou být učiněni dokonalými a my nemůžeme být učiněni dokonalými bez nich. (Viz NaS 128:15.) To znamená, že máme být spojeni posvátnými pečeticími obřady chrámu. Máme být silnými články v řetězu spojujícím naše předky s našimi potomky. Pokud by se sbírka příběhů a fotografií měla stát naším konečným cílem – pokud víme, kdo naši předkové jsou, a známe o nich všechny ty úžasné věci, ale necháme je bez obřadů uvázněné na druhé straně – pak takováto kratochvíle našim předkům, kteří zůstávají ve vězení duchů, nijak nepomůže.

Sestra Nelsonová: Uchovávání příběhů o předcích je důležité, ale nikdy by nemělo být na úkor vykonávání obřadů za ně. Musíme si najít čas na to, abychom o svých předcích vyhledali takové údaje, které jsou potřebné pro zajištění obřadů.

President Nelson: A to znamená obětovat čas, který obvykle trávíme jinými činnostmi. Je zapotřebí, abychom trávili více času v chrámu a bádáním v rodinné historii, což zahrnuje i indexování.

Sestra Nelsonová: Oběť vskutku přináší nebeská požehnání.⁴ Byla jsem požehnána tím, že jsem našla mnoho předků, u kterých si jsem jistá, že byli připraveni uzavřít s Bohem smlouvy a obdržet nezbytné obřady. Časem jsem si uvědomila, že když jsem pracovala na nějakém náročném projektu a docházel mi čas, energie

a nápady, tak když jsem obětovala čas tomu, abych našla údaje potřebné pro zajištění obřadů pro některé své předky, nebo když jsem šla do chrámu sloužit v jejich zastoupení, nebesa se otevřela a energie a nápady začaly přicházet. Z nějakého důvodu jsem měla dost času, abych stihla vše dodělat v termínu. Vypadalo to naprosto neskutečně, ale pokaždé se tak stalo. Chránová práce a práce na rodinné historii mi přinášejí radost, která vskutku nepochází z tohoto světa.

Rodinná historie a misionářská práce

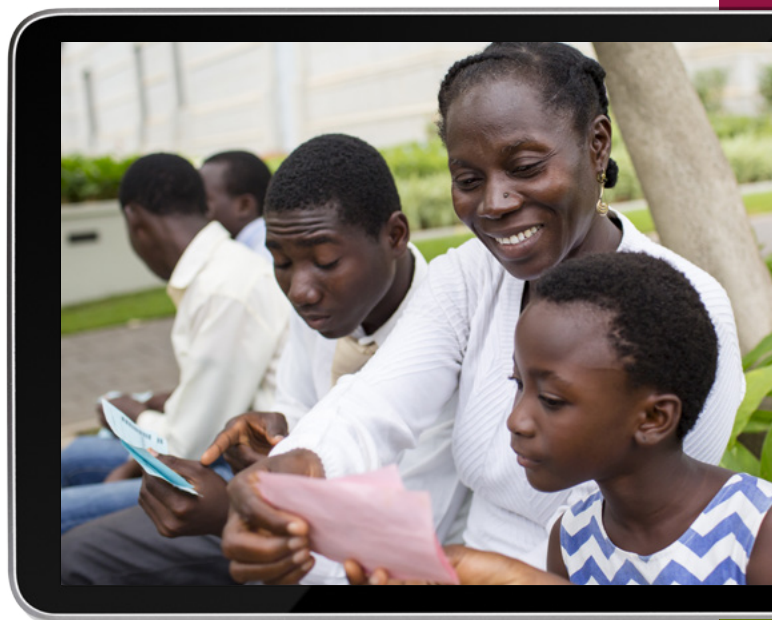
President Nelson: Pokud bych byl dnes misionářem, moji dva nejlepší přátelé ve sboru nebo v odbočce, kde bych sloužil, by byli vedoucí misie sboru a konzultant pro chránovou práci a rodinnou historii.

Lidé mají vrozenou touhu dozvědět se něco o svých předcích. Z toho vyplývá přirozená příležitost pro naše misionáře. Když se misionáři učí mít rádi ty, které učí, chtějí se jich samozřejmě zeptat na jejich rodinu. „Žijí vaši rodiče? Žijí vaši prarodiče? Znáte své čtyři prarodiče?“ Když jsou lidé, kteří chtějí mluvit s misionáři, vybidnuti, aby mluvili o těch, které mají rádi, rozhovor plyne bez obtíží.

V tom okamžiku se mohou misionáři, včetně členů-misionářů, přirozeně zeptat: „Znáte některé své prarodiče? Znáte je jménem?“ Je pravděpodobné, že zájemci nebudou znát jména všech svých osmi prarodičů.

Misionáři pak mohou navrhnout: „Jeden z mých přátel v naší církvi vám může pomoci. Pokud bychom dokázali najít jména některých, či dokonce všech vašich prarodičů, stálo by za to věnovat pár hodin svého času tomu, abyste zjistili, kdo vaši prarodiče byli.“ Oním přítelem v církvi je samozřejmě sborový konzultant pro chránovou práci a rodinnou historii.

Sestra Nelsonová: Myslím, že pro misionáře může být uklidňující vědět, že když hledají a učí ty, kteří jsou vnímaví vůči pravdám znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista, nejsou na to sami. President George Q. Cannon (1827–1901), který sloužil jako rádce čtyřem presidentům Církve,

učil tomu, že v těchto posledních dnech ti, kteří vstupují do Církve, do ní vstupují právě proto, že jejich předkové se modlí za to, aby některý z jejich potomků vstoupil do Církve, aby tak mohli v zastoupení obdržet nezbytné obřady.⁵

Oslavení – rodinná záležitost

President Nelson: Oslavení je rodinnou záležitostí. Rodiny mohou být oslaveny jedině skrze spásné obřady evangelia Ježíše Krista. Konečným cílem, jehož se snažíme dosáhnout, je to, abychom se stali jako rodina šťastnými – obdarovaní, zpečetění a připravení na věčný život v přítomnosti Boží.

Sestra Nelsonová: Každá církevní třída, kterou navštěvujeme; pokaždé, když sloužíme; každá smlouva, kterou s Bohem uzavíráme; každý kněžský obřad, který přijímáme – vše, co v Církvi děláme, nás vede do svatého chrámu, do domu Páně. Když manželský pár a jejich děti dodržují své smlouvy, mají skrze pečetící obřad k dispozici velikou moc.

President Nelson: Každý den se rozhodujeme, kde chceme na věky žít, tím, jak přemýšlíme, vnímáme, mluvíme a jednáme. Nebeský Otec prohlásil, že Jeho dílem a Jeho slávou je uskutečnit nesmrtelnost a věčný život svých dětí. (Viz Mojžíš 1:39.) To, abychom se rozhodli k Němu vrátit, si však *přeje*. Nebude nás nijak nutit. To, jak důsledně dodržujeme své smlouvy, Mu ukazuje, jak moc si přejeme se k Němu vrátit, abychom s Ním mohli žít. Každý

den nás přibližuje nebo vzdaluje od velkolepé možnosti získat věčný život. Je zapotřebí, aby každý z nás dodržoval své smlouvy, každý den činil pokání a usiloval o to, aby byl více takovým, jako je náš Spasitel. Pak, a jedině pak, mohou být rodiny spolu na věky.

Sestra Nelsonová: Mám svědectví o tom, že jakkoli úžasný je právě teď váš život, nebo jakkoli neradostně a zarmouceně se můžete cítit, když se zapojíte do chrámové práce a práce na rodinné historii, váš život se zlepší. Co právě teď ve svém životě potřebujete? Více lásky? Více radosti? Více sebeovládání? Více klidu? Více smysluplných okamžiků? Více pocitu, že můžete něco změnit? Více zábavy? Více odpovědí na sebezpytující otázky? Více srdečného kontaktu s druhými? Více porozumění tomu, co čtete v písmech? Více schopnosti milovat a odpouštět? Více schopnosti mocně se modlit? Více inspirace a tvůrčích nápadů pro svou práci a další projekty? Více času na to, na čem skutečně záleží?

Snažně vás prosím, abyste Pánu přinesli obět ve formě času tím, že strávíte více času chrámovou prací a prací na rodinné historii, a poté sledovali, co nastane. Mám svědectví o tom, že když Pánu ukážeme, že to s pomáháním svým předkům myslíme vážně, nebesa se otevřou a my obdržíme vše, co potřebujeme.

President Nelson: Zážitky spojené s chrámem a rodinnou historií, které mají druzí, nás mohou inspirovat celý den. Ale abychom tuto radost zažili my sami, musíme něco udělat. Rád bych každému z nás předestřel určitou výzvu, abychom si nadále udrželi onen úžasný pocit doprovázející tuto práci a aby tento pocit ještě sílil. Vyzývám

vás, abyste se s modlitbou zamysleli nad tím, jaký druh oběti – nejlépe obět času – můžete přinést, abyste se letos více věnovali chrámové práci a práci na rodinné historii.

Jsmo zapojeni do díla Všemohoucího Boha. On žije. Ježíš je Kristus. Toto je Jeho Církev. Jsme Jeho děti smlouvy. Spoléhá na nás. ■

Z prezentace na konferenci o rodinné historii RootsTech 2017, která se konala 11. února 2017 v Salt Lake City v Utahu (USA). Chcete-li zhlédnout záznam prezentace v angličtině, portugalštině nebo španělštině, navštivte stránku lds.org/go/1017Nelson.

POZNÁMKY

1. Gordon B. Hinckley, „Prorokova rada a modlitba pro mládež“, *Liahona*, duben 2001, 30–41.
2. Průvodce k písmům, „Eliáš“.
3. Russell M. Nelson, „A New Harvest Time“, *Ensign*, May 1998, 34.
4. Viz „Chvála buď muži“, *Náboženské písně*, č. 16.
5. Viz *Gospel Truth: Discourses and Writings of President George Q. Cannon*, comp. Jerred L. Newquist, 2 vols. (1974), 2:88–89.

INFORMUJTE SE PŘEDEM:

Křty v chrámu

Není zapotřebí čekat. Všichni způsobilí členové, včetně mládeže a nových členů, mohou sloužit v chrámu již nyní.

Heather J. Johnsonová

Církevní časopisy

Buďme skutečně lidem, jenž navštěvuje a miluje chrámy,“ řekl president Howard W. Hunter (1907–1995). „Máme pospíchat do chrámu tak často, ... jak nám to osobní okolnosti dovolují. Máme ho navštěvovat nejen kvůli svým zemřelým příbuzným, ale také

kvůli osobnímu požehnání plynoucímu z chrámového uctívání, kvůli posvěcení a bezpečí, které se uvnitř těchto posvěcených a zasvěcených zdí nachází.“ („A Temple-Motivated People“, *Ensign*, Feb. 1995, 5.)

Tato rada se týká všech členů Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů – dokonce i když jste byli pokřtěni teprve nedávno. Pokud jste

způsobilí, neexistuje žádná čekací lhůta, než budete moci chrám navštívit. Jakmile jste pokřtěni a confirmováni, můžete obdržet chrámové doporučení s omezeným použitím.

Toto doporučení vám umožňuje vstoupit do chrámu, abyste mohli vykonávat zástupné křty a confirmace za zemřelé předky. Prostřednictvím služby a uctívání Boha v chrámu můžete posilovat své svědectví o evangeliu.

Natalia Lorena Figueroaová z Argentiny o svém prvním zážitku v chrámu řekla: „V chrámové křtitelnici jsem sledovala, jak byl jeden bratr křtěn za mého dědečka a strýčky. Pak jsem byla pokřtěna za svou babičku a tety. Radost, kterou jsem pociťovala, byla neuvěřitelná. Z očí se mi řinuly slzy a srdce mi hořelo jako nikdy předtím.“ Podobná požehnání čekají na ty, kteří jsou hodni získat chrámové doporučení s omezeným použitím a používají ho. ■

ČASTO KLADENÉ OTÁZKY

Jak mohu získat doporučení s omezeným použitím?

- Musí vám být 12 nebo více let a musíte být způsobilým členem Církve. Muži musí obdržet Aronovo kněžství, což lze obvykle zajistit do týdne od křtu.
- Abyste mohli doporučení získat, budete mít nejprve pohovor se svým biskupem nebo presidentem odbočky. Tento pohovor se podobá tomu, který jste měli před křtem. Popovídate si o svém svědectví o evangeliu a o dodržování příkázání.
- Doporučení platí jeden rok.

Jaká požehnání vyplývají z toho, že máte doporučení s omezeným použitím?

- Můžete sloužit svým zesnulým předkům i jiným lidem, kteří zemřeli, tím, že za ně vykonáte zástupný křest a konfirmaci.
- Můžete si tak připomenout vlastní křest a konfirmaci a smlouvy, které jste uzavřeli.
- I v případě, že nemůžete chrám navštěvovat často, můžete u sebe mít doporučení jako trvalou připomínku chrámu a svého závazku být hodni toho, abyste ho mohli navštívit.
- Když žijete tak, abyste byli hodni doporučení s omezeným použitím, pomáhá vám to připravovat se na získání vlastních chrámových obřadů – obdarování a pečetení.

Jak si mám naplánovat návštěvu chrámu?

- O pomoc s plánováním návštěvy chrámu požádejte některého vedoucího sboru či odbočky – například vedoucího misie sboru nebo presidentku Pomocného sdružení.
- Časový rozvrh provozu křtitelnice každého chrámu je zveřejněn na internetových stránkách temples.lds.org. Také do chrámu můžete zavolat, aby vám poskytli potřebné informace.
- Pokud se chystáte jít do chrámu poprvé, můžete tam zavolat a svou návštěvu si domluvit. Takto budou připraveni vás v chrámu přivítat a vysvětlit vám, co tam budete dělat.

- Do chrámu přijďte v nedělním oblečení.
- Přineste si s sebou bílé spodní prádlo na převlečení. Některé chrámy bílé spodní prádlo poskytují, ale jiné nikoli. Chrám vám poskytne bílou kombinézu a ručník.

Co mám očekávat, když přijdu do chrámu vykonávat zástupné křty a konfirmace?

- Jakmile vstoupíte do chrámu, přijdete nejprve k pultu, kde se ověřuje platnost doporučení. Chrámový pracovník vaše doporučení zkontroluje.
- Muži a ženy pak jdou do oddělených šaten, kde se převléknou. K dispozici je osobní kabinka s uzamykatelnými skříňkami, kde se převléknete do bílé kombinézy, kterou vám dají.
- Chrámoví pracovníci vás uvedou na místo, kde budete vykonávat zástupné křty a konfirmace.
- Křty a konfirmace, kterých se budete účastnit, se budou podobat vašemu vlastnímu křtu a konfirmaci, budete ale jednat v zastoupení za zesnulou osobu.
- Poté, co s prováděním obřadů skončíte, se vrátíte do šatny a převléknete se do svého oblečení.
- Není nutné být z návštěvy chrámu nervózní. Ať jdete v chrámu kamkoli, všude jsou k dispozici chrámoví pracovníci. A ti vám pomohou.

Řešení konfliktů v manželství

S. Brent Scharman

Poradce v důchodu, Rodinné služby SPD

Daniel a Veronika (všechna jména jsou změněna) po závěrečném zasedání generální konference vypnuli televizi. Poselství byla inspirující a oni si užívali pozitivní atmosféry, která v jejich domově onoho víkendu vládla.

A nikdo nemohl zažívat větší zklamání než Daniel a Veronika, když se za necelých 24 hodin ocitli uprostřed prudké hádky ohledně toho, zda nečekanou přemii, kterou Daniel dostal v práci, uložit na spoření, nebo ji využít na nákup oblečení do školy pro starší děti. Spor zůstal nevyřešen a Daniel a Veronika se šli s pocitem nepochopení věnovat každý něčemu jinému.

Aby partneři vytvořili trvalé a šťastné manželství, musí se naučit řešit konflikty tak, aby oba měli pocit, že je ten druhý chápe, a aby dospěli k rozhodnutím zahrnujícím přijatelný kompromis.

*Z řešení konfliktů
v atmosféře
lásky pramení
úžasná
požehnání.*

Duchovní varování a vedení

Písma i slova proroků a apoštolů obsahují mnohá varování ohledně svárů. Ve 3. Nefim čteme: „Ten, kdo má ducha sváru, není ode mne, ale je od ďábla, který je otcem sváru.“ (3. Nefi 11:29.) Starší M. Russell Ballard z Kvora Dvanácti apoštolů učil, že Satan „se snaží zatlouct klín nesouladu mezi otce a matku. Pobízí děti, aby neposlouchaly své rodiče. ... Satan ví, že tím nejspolehlivějším a neúčinnějším způsobem, jak rozvrátit dílo Páně, je oslabit účinnost rodiny a posvátnost domova.“¹

Rozdíly v názorech, zvycích či osobních zkušenostech jsou nevyhnutelné, ale máme mnoho zdrojů, které nám mohou pomoci poznat, jak se s tím vyrovnat. Pomoci mohou nauka a pokyny vyučované na nedělních bohoslužbách a v církevních publikacích a podle potřeby je lze doplnit kvalitními informacemi od profesionálů. Manželští partneři si mohou osvojit metody, jak řešit konflikty. Inspirace může vést ke změně srdce, která

obměkčí nitro obou manželských partnerů.

President Thomas S. Monson upozornil na toto: „Jedny z největších příležitostí k projevení lásky máme mezi zdmi svého vlastního domova. Láska má být skutečným jádrem rodinného života, a přesto tomu tak někdy není. Může se v něm vyskytovat až příliš mnoho netrpělivosti, příliš mnoho dohadování, příliš mnoho potyček, příliš mnoho slz.“²

Když potíže přetrvávají a začnou ničit rodinný život, je možné, že příčiny konfliktu jsou závažnější – patří mezi ně nevyzrállost, sobeckost, touha mít vždy navrch a pýcha. President Gordon B. Hinckley (1910–2008) učil: „Již dlouho se domnívám, že tím, co nejspíše učiní manželství šťastným, je to, když bude každý starostlivě pečovat o pohodlí a dobro toho druhého. Sobectví je v mnoha případech tou hlavní příčinou hádek, odloučení, rozvodů a zlomených srdcí.“³

Starší Marvin J. Ashton (1915–1994) z Kvora Dvanácti apoštolů také poznamenal: „Když se člověk zamyslí nad špatnými pocity a nepříjemnou náladou, kterou sváry způsobují, je dobré si položit otázku: ‚Proč se toho vůbec účastním?‘ ...

Je důležité uvědomit si, že my jsme tím, kdo se rozhoduje, jak se budeme chovat. V jádru této záležitosti je onen pradávný problém pýchy.“⁴

Ať již je příčina jakákoli, když problémy přetrvávají, je zapotřebí se naučit novým dovednostem a obměkčit své srdce.

Příčiny konfliktů

Existuje mnoho různých příčin konfliktů – od povrchní osobní zaujatosti až po hluboce zažitý styl komunikace. Kromě překonávání sobeckosti a nevyzrálosti budou manželští partneři čelit i dalším běžným příčinám konfliktů, které mimo jiné zahrnují i tyto faktory:

Novomanželé se učí vzájemně přizpůsobovat stylu života toho druhého	Přirozené odlišnosti mezi muži a ženami	Podrážděnost vyvolaná vyčerpáním	Rozdílné názory na to, jak nejlépe vychovávat děti nebo hospodařit s penězi
Děti se učí používat svobodu jednání	Odlíšné preference a averze	Přehnaná reakce na stres	Nedostatek pochopení nebo nedostatečné dovednosti při řešení konfliktů

Varování před hněvem

Manželské či rodinné konflikty často vznikají kvůli nezvladatelnému hněvu. Nebudeme-li opatrní, může se stát, že po nějaké hněvivé příhodě budeme neustále myslet na to, jak nám bylo ukřivděno. Čím déle se na to soustředíme, tím více důvodů k ospravedlnění svého postoje dokážeme najít. Takovéto přemýšlení nám může bránit v tom, abychom se zklidnili, a když druhá vlna hněvu přijde ještě předtím, než bude vyřešena ta první, mohou vést hormonální reakce k dalším výbuchům zlosti.

Například během jednoho poradenského sezení Marilyn popisovala, jak frustrovaně se cítila, když ležela v posteli poté, co na sebe s manželem

křičeli. „Věděla jsem, že jsem v právu,“ řekla. „Věděla jsem, že rozsvítí a omluví se, ale on to neudělal. Čím více jsem na to myslela, tím jsem byla rozzlobenější. A když jsem slyšela, jak začal chrápat, už jsem to nemohla vydržet – vyskočila jsem z postele a znovu jsem na něj něco zakřičela a pak jsem sešla dolů. Věřil byste, že se přesto neomluvil?“ Marilynin zážitek je dobrým příkladem toho, jak se nevyvíjí s pocity zloby.

Zdá se, že zvyky, dokonce i ty krátkodobé, lze jen těžko změnit. Ale manželští partneři se mohou naučit dovednostem, které jim pomohou. Zde je uvedeno několik užitečných postupů:

Vyjádřete své pocity nějakým produktivním způsobem.

Když o svých pocitech na druhého křičíte, nepomůže vám to „dostat to ze sebe“. Čím více budete své emoce ventilovat v hněvu, tím intenzivnější budou.

Najděte něco, co vás od problému odvede.

Rozhodněte se, že budete myslet na něco jiného nebo že se půjdete projít.

Zaposlouchejte se do uklidňující hudby
nebo si přečtete něco povznášejícího.

Ihned své myšlenky rozeberte.

Marilyn si například mohla říci: „Připadá mi, že jsem v právu, ale kladu na to nepřiměřený důraz. Na vztahu s manželem mi záleží více než na tom, ohledně čeho se hádáme.“

Vraťte se na začátek.

Zastavte se již na začátku neshody. Výzkumy ukazují, že během prvních tří až pěti minut konverzace se kladou základy toho, co bude pravděpodobně následovat. Navrhnete: „Tohle jde špatným směrem. Začneme znovu.“

Nejprve umožněte emocím, aby ochladly, a až poté začnete problém řešit. Počkejte, až chemické reakce, které ve vás možná probíhají, odezní.

**7 TIPŮ
NA
ZKLIDNĚNÍ**

Své myšlenky si запиšte.

Některým lidem to pomáhá v tom, aby si lépe uvědomili sami sebe.

Kroky k vyřešení konfliktu

Příručka Rodinných služeb SPD s názvem *Strengthening Marriage [Posilování manželství]* doporučuje pro řešení konfliktu tři kroky: 1) vyjádřit své názory, 2) prozkoumat, co toho druhého znepokojuje, a 3) vybrat oboustranně uspokojivá řešení.⁵ Tyto kroky jsou založeny na modelu komunikace a sdílení, který vychází ze spolupráce a bere v úvahu zájmy všech zúčastněných.

1. Vyjádřete své názory	2. Prozkoumejte to, co toho druhého znepokojuje	3. Vyberte oboustranně uspokojivá řešení
<p>Každý otevřeně vyjádří svůj názor, aniž by na druhého nějak útočil. Někdy daný problém vyřeší, když se nad ním důkladně zamyslíme, protože se vysvětlí, že dotyčná neshoda byla pouhým nedorozuměním. Například manželka, která se domnívá, že její manžel sobecky trvá na tom, aby s ním šla na středoškolský basketbalový zápas, namísto toho, aby si vyrazili na rande a zašli na večeři, může dospět k pochopení, že manžel se ani tak nezajímá o basketbal, jako spíše o to, aby projevil zájem o konkrétního hráče z basketbalového týmu, který přestal chodit do jeho třídy Nedělní školy.</p>	<p>Manželští partneři na hlubší úrovni zkoumají to, co toho druhého znepokojuje. Zaměřují se na pochopení a akceptování toho, z čeho má ten druhý obavy. Budeme-li pokračovat v příkladu s basketbalovým zápasem, manželka, i když zájem svého manžela o dotyčného studenta chápe, si může myslet, že její manžel si zvyká upřednostňovat potřeby druhých před potřebami jejich manželského vztahu. V tomto případě je nutná ohleduplnější diskuse, při níž oba citlivě vyjádří své pocity a namísto nepřátelského postoje se nastolí spolupráce.</p>	<p>Manželští partneři se společně zamyslí a dohodnou se na oboustranně uspokojivých řešeních. Zaměřují se spíše na to, co mohou oni sami udělat, aby dané problémy vyřešili, než na to, co může udělat ten druhý. Takováto vzájemná domluva může být prověrkou zralosti a trpělivosti, ale časem vede k přesvědčení, že lze bezpečně vyjádřit vlastní pocity a že lze mít důvěru v to, že bude zohledněno přání každé osoby. Náš manželský pár se může shodnout na tom, že jeden páteční večer stráví na basketbalovém zápase společně, jeden páteční večer půjde na zápas jen sám manžel a dva páteční večery budou mít jen pro sebe. To, jak se rozhodnou páteční večer strávit, není až tak důležité jako to, že kvalita tohoto rozhodovacího procesu je pro oba uspokojující.</p>

Výsledky plynoucí z řešení konfliktu

Z řešení konfliktů v atmosféře lásky vyplývají úžasné požehnání. Patří mezi ně pocit bezpečí; osobní růst, který vede k vnitřnímu pokoji; posílená víra; obohacený charakter; a osobní spravedlivost.

Když se konflikty daří řešit, mohou jejich místo zaujmout nové vzorce jednání. Otevírají se dveře k tomu, aby oba manželští partneři vyjadřovali pozitivní myšlenky a vzájemně si projevovali podporu. Sestra Jean B. Binghamová, generální presidentka Pomocného sdružení, řekla: „Slova mají překvapivou moc pozvedat i srážet dolů. [Všichni] si zřejmě vzpomínáme na to, kdy nás něčí negativní slova srazila, a jiná slova pronesená s láskou povznesla našeho ducha k oblakům. Když se rozhodujeme říkat o druhých a druhým jen to pozitivní, pozvedáme a posilujeme lidi kolem sebe a pomáháme jim kráčet ve Spasitelových šlépějích.“⁶

Manželští partneři, kterým se dlouhodobě daří konflikty řešit, sklízají žádoucí odměny. Jistý manžel, který dříve ve svém manželství zápolil s problémy, řekl: „Je pro mě těžké vzpomínat na to, jak to bývalo, a věřit, že tomu tak opravdu bylo. Jak jsem se mohl tehdy k manželce takto chovat? Jsem vděčný za to, že mě na to Duch upozornil, a za trpělivost, kterou se mnou manželka má.“

Závěr

Překonávání konfliktů vyžaduje vědomé úsilí a snahu dotáhnout řešení do zdárného konce. To, jak na konflikt budete svými slovy nebo činy bezprostředně reagovat, může stát u zrodu pozitivnějších komunikačních vzorců ve vašem manželství. A i vy pak budete moci sklízet ovoce Ducha, jak to zažívali Nefité: „V zemi nebylo žádného sváru pro lásku Boží, která přebývala v srdci lidí.

A nebylo žádné závisti ani rozbrojů ani nepokojů ...; a zajisté nemohlo být šťastnějšího lidu.“ (4. Nefi 1:15–16.) ■

Autor žije v Utahu v USA.

POZNÁMKY

1. M. Russell Ballard, „The Sacred Responsibilities of Parenthood“ (zasvěcující shromáždění Univerzity Brigham Younga, 19. srpna 2003), 3, speeches.byu.edu.
2. Thomas S. Monson, „Láska – podstata evangelia“, *Liahona*, květen 2014, 92.
3. Gordon B. Hinckley, „Věrnost“, *Liahona*, květen 2003, 59.
4. Marvin J. Ashton, „No Time for Contention“, *Ensign*, May 1978, 9.
5. Viz *Strengthening Marriage: Resource Guide for Couples* (2006), 19–20.
6. Jean B. Binghamová, „Vnesu světlo evangelia do svého domova“, *Liahona*, listopad 2016, 7.

Pravidla diskutování o problémech

Níže je uvedeno několik námětů, které zvyšují pravděpodobnost úspěšného vyřešení konfliktu:

- Usilujte o duchovní pomoc.
- Je-li třeba řešit několik vážných problémů, stanovte si čas a místo, kdy a kde si o tom promluvíte.
- Snažte se druhého chápat, místo abyste se s ním hádali.
- Nechejte manželského partnera říci, co potřebuje.
- Mluvte klidným hlasem a buďte laskaví.
- Podle potřeby si udělejte přestávku.
- Používejte vhodná slova.
- Neodbíhejte od tématu. Diskutujte jen o stávajícím problému.
- Nikdy nepoužívejte násilí.
- Nevyhrožujte rozvodem či rozchodem.
- Nacházejte měřitelná řešení – například: „Já se postarám o rodinnou modlitbu a ty povedeš rodinný domácí večer.“
- Počítejte s tím, že někdy nepůjde vše podle plánu.
- Shodněte se na neutrálních připomínkách typu „podíváme se do kalendáře, abychom zjistili, kdo je na řadě s umýváním nádobí“.
- Řešení přehodnocujte a upravujte podle potřeby.

Hledání pomoci po Nancyině úmrtí

Co bylo zapotřebí udělat, abych dokázal v osobním životě aktivovat uzdravující moc Ježíše Krista?

Darren Wilcox

V únoru 2016 zemřela po 11letém boji s rakovinou prsu má žena Nancy. Nesmírný žal, který jsem pociťoval v prvních měsících po jejím úmrtí, by nebylo možné popsat někomu, kdo podobnou ztrátu nezažil. Zármutek, trýznivá muka, trápení, bolest – žádné z těchto slov nestačí na to, aby popsalo mé pocity. Bylo to nesnesitelné.

Spasitelova uzdravující moc

Již dlouho jsem rozuměl tomu, že Ježíš Kristus „sestoupil pod všechny věci“ (NaS 88:6), aby mohl „pomoci lidu svému podle slabostí jeho“ (Alma 7:12). To znamená, že moc Spasitelova Usmíření má větší dosah než jen zajištění vzkříšení a vykoupení z hříchů. Skrze tuto moc nás Spasitel také může uzdravovat v časech utrpení a potřeby. Ve svém žalu jsem se naléhavě – téměř horečně – snažil zjistit, co je zapotřebí udělat, abych ve svém životě dokázal tuto stránku Spasitelovy moci aktivovat. Celé týdny jsem bádával v písmech a v proslovech generálních autorit Církve. Upřímně jsem věřil, že Spasitel skrze svou nesmírnou bolest a obětí zná bolest, kterou prožívám. Jak mi ale to, že tuto bolest zná, může pomoci? A vzhledem k tomu, že toto vytrpěl za mě – co je zapotřebí udělat, abych obdržel tuto pomoc, kterou On na základě svého utrpení umí poskytnout?

Po mnohém bádání, studiu, modlitbách a návštěvách chrámu jsem tomu začal rozumět. Především jsem si začal jasněji uvědomovat, že Pán naší rodině pomoc,

útěchu a podporu již poskytl a poskytuje – zvláště v týdnech předcházejících Nancyinu úmrtí. Měli jsme úžasné duchovní zážitky, které – jak si nyní uvědomuji – byly požehnáními pramenícími z uzdravující a posilující moci, jež je nám dostupná díky Spasitelovu Usmíření. A již jen toto poznání, že Spasitel se o nás velmi osobně stará, přinášelo samo o sobě nesmírnou útěchu. Podobně jako tomu bylo v případech Sidracha, Mizacha a Abdenága v dávných dobách, je i On s námi v „peci ohnivé rozpalené“ (Daniel 3:17) našeho soužení.

Důvěra v Pána

Také jsem zjistil, že máme-li obdržet Pánovu útěchu a uzdravení, něco se od nás vyžaduje. To nejdůležitější je, že Mu musíme důvěřovat. To může být těžké. Proč bych měl důvěřovat Bohu, když mohl v prvé řadě zabránit tomu, aby Nancy zemřela? V odpověď na tuto otázku neustále přemítám o tom, co Pán řekl Proroku Josephu Smithovi:

„Nemůžete spatřiti přirozenýma očima svýma, v nynější době, plán vašeho Boha týkající se těchto věcí, jež přijdou později, a slávu, která bude následovat po mnohém soužení.“ (NaS 58:3.)

Byli jsme požehnáni mnoha znameními ohledně toho, že způsob i načasování Nancyiny smrti proběhly podle vůle Páně. Dospěl jsem k pochopení toho, že vševědoucí a milující Otec dopustil, abychom si toto protrpěli, protože podle Jeho dokonalého plánu pro oslavení naší rodiny

OBRAZEK CHRÁMU ATLANTA V GEORGII

bylo toto soužení z určitého důvodu nezbytné. Díky tomu-
to poznání rozumím tomu, že mým úkolem v Jeho plánu
není jen vytrvat, ale vytrvat „dobře“. (NaS 121:8.) Do té
míry, do jaké dokáží tuto strast zasvětit Jemu, se mi dosta-
ne nejen pomoci, ale i posvěcení. A již nyní toto v mnoha
ohledech zažívám.

Svým dětem radím udělat to, čemu jsem se v tomto
procesu sám naučil:

- Umožněte bolesti, kterou prožíváte při nějaké těžké
zkoušce, aby vás motivovala k hlubšímu ucednictví.
- Vylévejte si srdce v modlitbě.
- Pokud vůči Bohu pociťujete hněv kvůli tomu, že
dopouští, aby se stávaly tragédie, prostě Ho, aby
tento hněv nahradil vírou a poddajností.
- Zavažte se, že Ho budete milovat a že budete věrní
až do konce.
- Neustále pijte ze slova Božího – z písem a z pro-
slovů a spisů novodobých proroků a inspirovaných
učitelů.
- Při návštěvách chrámu hladovějte po tom, abyste
byli vyučováni věcem týkajícím se věčnosti.
- Najděte ty, pro něž se osobní krize stává krizí víry,
a posilujte je svým svěděním o těchto naukách.

Svědectví apoštola

Přibližně měsíc po Nancyině smrti nastal večer, kdy mě
žal, který jsem pociťoval, naprosto přemáhal. Celý den jsem
pociťoval velmi hlubokou bolest a zármutek. Vzpomněl
jsem si, že starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apo-
štolů učil, že „cesta spasení vždy vede ... přes Getsemany“.¹
Ačkoli mé utrpení nelze srovnávat s tím Spasitelovým,
onoho večera jsem se ocitl uprostřed svých vlastních „chvil
naplněných temnotou a hořkostí“.²

Poté, co jsem se takto nějakou dobu cítil a modlil se
o pomoc, mi vytanulo na mysl něco, co jsem před několi-
ka lety četl a co jsem si v počítači označil záložkou. Doku-
ment jsem našel a sjel jsem posuvníkem dolů, abych našel
to, co jsem hledal. Byl to rozhovor se starším Richardem
G. Scottem z Kvora Dvanácti apoštolů (1928–2015), v němž
byl dotázán ohledně ztráty své manželky Jeanene, která
v roce 1995 zemřela na rakovinu. Starší Scott odpověděl: „Pře-
devším ... jsem ji neztratil. Je na druhé straně závoje. Jsme
zpečetěni oním posvátným obřadem chrámu a budeme
spolu na věky.“³

Onoho večera na mě tato slova zapůsobila takovou
mocí, jakou jsem dosud nezažil. Jako kdyby se v temné
noci rozsvítil maják. Nikdy jsem nečetl nic, co by na mě
mělo tak náhlý a pronikavý účinek. Temnota a bolest

byly ty tam. Byl jsem jako Alma, když „si již více [nemohl] vzpomenouti na bolesti své“. (Alma 36:19.) Toto svědectví apoštola mi proniklo až do srdce. Žasl jsem nad tím, jak mi myšlenka, které jsem rozuměl již od dětství, mohla najednou připadat tak mimořádná. Přemýšlel jsem o tom, jak je možné, že starší Scott mohl něco takového vědět. A v tom okamžiku jsem si uvědomil, že to vím i já. Budu-li věrný, budu moci mít veškerou naději, kterou měl starší Scott. I když jsem od oné doby určitě pociťoval smutek a truchlil jsem, nikdy už jsem znovu nepocítil onu hlubokou bolest a zármutek, které jsem prožíval onoho večera.

Toto je moc, kterou nám Spasitel nabízí, aby nám pomáhal v našich zkouškách. Uvědomuji si, že zármutek naší rodiny nikdy zcela nevymizí, ale začíná být pohlcován v tom, čemu se říká „posilující“ a „zdokonalující“ požehnaní plynoucí ze Spasitelova Usmíření.⁴ Přibližujeme se ke Spasiteli, pociťujeme Jeho útěchu a posilují nás společně základy našich smluv. ■

Autor žije v Georgii v USA.

POZNÁMKY

1. Jeffrey R. Holland, „Lessons from Liberty Jail“ (zasvěčující shromáždění Univerzity Brighama Younga, 7. září 2008), 6, speeches.byu.edu.
2. Dieter F. Uchtdorf, „Encircled in His Gentle Arms“, *Liahona*, Mar. 2015, 5.
3. „A Sure Witness of Jesus Christ: Elder Richard G. Scott“, lds.org/prophets-and-apostles.
4. Viz Bruce C. Hafen a Marie K. Hafenová, *The Contrite Spirit: How the Temple Helps Us Apply Christ's Atonement* (2015), 34–52.

Nancy Jean Newton Wilcoxová zemřela v roce 2016 po 11letém boji s rakovinou prsu.

POSILOVÁNÍ JEŽÍŠEM KRISTEM

„Izaiáš učil, že Mesiáš ponese naše ‚nemoci‘ a ‚bolesti‘. (Izaiáš 53:4.) Izaiáš nás také učil, jak nás bude Pán posilovat: ‚Nebojž se, nebo jsem já s tebou; nestračujž se, nebo já jsem Bůh tvůj. Posilním tě, a pomáhati budu tobě.‘ (Izaiáš 41:10.) ...

A tak vidíme, že Spasitel má díky svému Usmíření moc poskytovat úlevu a pomoc v každé bolesti a strasti smrtelnosti. Někdy Jeho moc uzdravuje určitou slabost, ale písmo i naše zkušenosti nás učí, že někdy nám poskytuje úlevu nebo pomoc tím, že nám dává sílu nebo trpělivost naše slabosti snášet. ...

Usmíření našeho Spasitele toho přináší více než jen ujištění o nesmrtelnosti skrze všeobecné vzkříšení a než jen poskytnutí možnosti být očištěni od hříchu skrze pokání a křest. Jeho Usmíření nám také umožňuje volat k Tomu, kdo zažil všechny naše slabosti smrtelného života, aby nám dal sílu snášet břemena smrtelnosti. Zná naše bolesti a je připraven nám pomáhat. Podobně jako milosrdný Samaritán, když nás On najde zraněné u cesty, ošetří nám rány a postará se o nás. (Viz Lukáš 10:34.) Uzdravující a posilující moc Ježíše Krista a Jeho Usmíření je k dispozici nám všem, kteří o to požádáme. O tom svědčím a také svědčím o našem Spasiteli, který toto vše umožňuje.“

Starší Dallin H. Oaks z Kvora Dvanácti apoštolů, „Posilování Usmířením Ježíše Krista“, *Liahona*, listopad 2015, 62, 64.

„BUĎME SOBĚSTAČNÍ A NEZÁVISLÍ“

Tak jak Svatí posledních dnů po celém světě přijímají zásady a nauky církevní iniciativy týkající se soběstačnosti, jsou požehnáni „větší nadějí, pokojem a růstem“.

Než se Peter Uglow stal členem Církve, strávil většinu svého dospělého života snahou dosáhnout finančního úspěchu. Z vnějšího pohledu se zdálo, že toho dosáhl. Koneckonců vlastnil a řídil několik firem.

Když místní církevní vedoucí v hrabství West Midlands v Anglii požádal Petera, aby se připojil ke skupině probírající hospodaření s osobními financemi, kterou zajišťuje církevní iniciativa na podporu soběstačnosti, pochyboval o tom, zda se v kurzu může něčemu naučit. Jakmile ale Peter začal setkání skupiny navštěvovat, záhy poznal, kolik se toho ještě musí učit.

„Tento kurz není jen o financích – to je jen část toho, co se zde probírá,“ říká. „Pro mě bylo tím nejdůležitějším učit se mít víru v Nebeského Otce – mít víru, že pokud následujeme Jeho duchovní vedení, dává nám veškerá časná požehnání a otevírá nám dveře k opravdové soběstačnosti.“

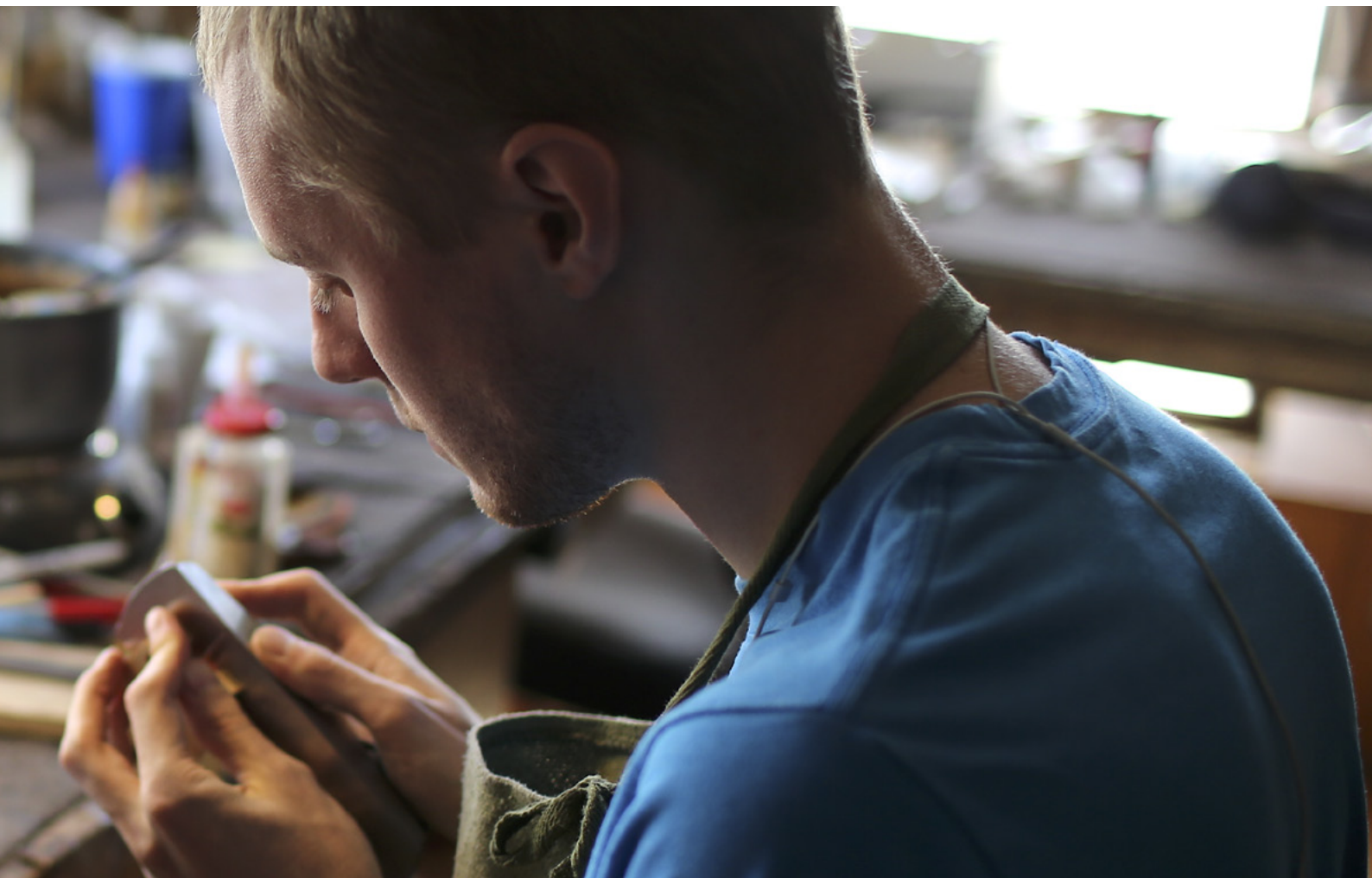
Peter se jako člen skupiny probírající hospodaření s osobními financemi učil praktickým dovednostem

– například jak sledovat a zaznamenávat rodinné útraty, jak vytvářet rozpočet a držet se ho, jak snižovat zadlužení a jak spořit na budoucnost. Díky tomu, že Peter s manželkou používali tyto dovednosti a také víru v Ježíše Krista a usilovně pracovali, dokázali splatit značný dluh.

„Cítím se mnohem lehčí a svobodnější – bez strachu spojeného s dluhem a finanční neuspořádaností,“ říká. „Vnímám hojnost požehnání od Nebeského Otce tak jako nikdy předtím. Naučil jsem se, jak Ho prosit a jak naslouchat Jeho odpovědím, když potřebuji pomoc s časnými záležitostmi.“

Iniciativa na podporu soběstačnosti

Být soběstačný znamená více než jen mít dobrou práci, zásobu potravin nebo peníze v bance. „Soběstačnost je schopnost, závazek a úsilí spočívající v zabezpečení nezbytných duchovních a časných potřeb ve svém životě a v životě rodiny. Když se členové [Církve] stanou soběstačnými, jsou

také lépe schopni sloužit druhým a pečovat o ně¹ – a toho dosahují tehdy, když je práce znovu nastolena jako vládnoucí zásada v jejich životě.

President Thomas S. Monson učil: „*Soběstačnost* je produktem naší práce a je základem pro všechny ostatní postupy a zásady v oblasti sociální péče. Je nezbytným prvkem našeho duchovního a časného blaha. ... ,Vydělejme si na to, co potřebujeme. Buďme soběstační a nezávislí. Spasení nelze získat skrze žádnou jinou zásadu. Spasení je individuální záležitostí, a každý si musí vypracovat své vlastní spasení, jak ve věcech časných, tak ve věcech duchovních.“²

Pod vedením místních vedoucích kněžství se do iniciativy na podporu soběstačnosti zapojilo od roku 2014 více než 500 000 Svatých posledních dnů ve více než 100 zemích. Církev nyní zavádí tuto iniciativu i v celé Severní Americe.

Iniciativa zahrnuje kurzy a materiály, jejichž cílem je „pomoci členům Církve naučit se zásadám víry, vzdělání, usilovné práce a důvěry v Pána a uplatňovat je v praxi“.

První předsednictvo uvádí, že „když tyto zásady [přijmeme] a [budeme] podle nich žít, [budeme] lépe schopni získávat časná požehnání, která Pán slibuje“.³

Šťastná a plná naděje

Maria Edilene Romão ztratila naději. Nemohla najít práci, byla osamocenou matkou a musela živit několik dětí.

A tehdy ji dva členové z jejího sboru v Santa Catarina v Brazílii pozvali na setkání na téma soběstačnosti. Na konci setkání se Maria připojila ke skupině, která by jí pomohla najít zaměstnání.

„Poprvé v životě jsem věřila v budoucnost, v níž se dokážu postarat o svou rodinu,“ vzpomíná. „Věřila jsem, že skupina pro podporu soběstačnosti mi pomůže změnit život.“

A to se skutečně stalo.

Během následujících 12 týdnů se Maria věnovala své skupině, tomu, co se měla naučit, a závazkům, které si

JSTE ZVÁNI

Cesta k dosažení větší soběstačnosti začíná pozváním na setkání s názvem Má cesta k dosažení soběstačnosti. Na tomto setkání budete vybídnuti, abyste zhodnotili svou stávající situaci, vytvořili si plán na to, jak svou situaci zlepšit, a poté tento plán předložili Pánu. Na konci setkání budete vybídnuti, abyste si vybrali určitou skupinu pro podporu soběstačnosti, která vám může pomoci:

- najít práci nebo zlepšit svou situaci v zaměstnání;
- lépe hospodařit s osobními a rodinnými financemi;
- vybrat si cestu vedoucí k získání vzdělání a být úspěšní ve škole;
- založit nebo rozvinout vlastní malé podnikání.

Ve skupině pro podporu soběstačnosti:

- se budete po dobu tří měsíců setkávat každý týden na dvě hodiny;
- si stanovíte osobní závazky potřebné k dosažení cílů v oblasti soběstačnosti a budete podle nich jednat;
- se budete učit, radit a poskytovat podporu dalším členům skupiny;
- získáte větší víru v Ježíše Krista a v Jeho moc pomoci vám v tom, abyste se dokázali stát soběstačnými.

Skupina pro podporu soběstačnosti funguje jako rada. Účastníci si vzájemně pomáhají a zodpovídají se jeden druhému z dodržování svých závazků. Skupinová vedoucí diskuse pobízejí členy skupiny pro podporu soběstačnosti, aby spolu komunikovali a zapojovali se do programu setkání, ukazují jim školicí videa a pomáhají jim řídit se pokyny uvedenými v příslušných materiálech.

Členové mohou najít videa a materiály používané v rámci školení o soběstačnosti na stránkách srs.lds.org nebo v mobilní aplikaci Knihovna evangelia.

dala. S nově nalezenou energií pracovala na dosažení svých cílů. Procvičovala si techniky pro absolvování pohovorů při hledání zaměstnání. Do dvou týdnů měla zajištěný pohovor na slibné pracovní místo. A po pohovoru toto místo získala.

„Navždy se mi změnil život,“ říká Maria, která již nezápolí s tím, jak uživit rodinu. „Nyní jsem šťastná, nadšená, trpělivá a plná naděje. Věřím, že Nebeský Otec žije a že mě miluje. Vím, že když používám víru v Ježíše Krista, získávám požehnání.“

„Nejfantastičtější nástroj“

Starší Robert D. Hales z Kvora Dvanácti apoštolů řekl, že soběstačnost je prostředkem k dosažení vyššího cíle: „Naším hlavním cílem je stát se takovými, jako je Spasitel, a tento cíl umocňujeme, když nesobecky sloužíme druhým. Naše schopnost sloužit se zvyšuje či snižuje podle úrovně naší soběstačnosti.“

Starší Hales dodal, že jen tehdy, když se staneme soběstačnými, „můžeme věrně napodobovat Spasitele tím, jak sloužíme a žehnáme ostatním“.⁴

Sergio Galbuchi toto poznal sám za sebe, když krátce poté, co ho předsednictvo kůlu povolalo odborníkem kůlu pro podporu soběstačnosti, rozjel vlastní podnikání. Sergio, vyzbrojen vírou, dovednostmi a znalostmi, které získal jako člen výboru pro podporu soběstačnosti, spolu se svou manželkou Silvií otevřeli v Buenos Aires obchod nabízející „rukodělné výrobky a místní potraviny“ z Argentiny.

„Myslím, že snaha stát se soběstačným představuje možnost uplatňovat víru,“ říká Sergio. Na začátku nedosahovali se Silvií takového úspěchu, v jaký doufali, a tak v jejich podnikání byla dál na prvním místě víra. Zatímco čekali na výsledky v podobě finančního přínosu, usilovně pracovali a žehnali zákazníkům svými produkty i svým misionářským úsilím.

„Seznámili jsme se s mnoha lidmi,“ říká Sergio. „A měli jsme možnost rozdávat výtisky Knihy Mormonovy.“

Zpočátku členové výboru kůlu pro podporu soběstačnosti určili v Sergiově kůlu 10 členů, kteří potřebovali pomoc se soběstačností. Ale pak se do toho zapojili i biskupové.

„Nyní máme 35 jednotlivců, kteří potřebují pomoc,“ řekl Sergio k tomu, jak tento počet narostl. „Jejich biskupové je

ZJEVENÍ A SOBĚSTAČNOST

Církevní iniciativu na podporu soběstačnosti zavádějí do praxe, řídí a vedou předsednictva kůlu a okrsků. Toho dosahují tím, že úzce spolupracují s Pomocným sdružením a organizují výbor pro podporu soběstačnosti.

Mezi členy tohoto výboru patří člen vysoké rady kůlu, členka předsednictva Pomocného sdružení kůlu, předseda rady biskupů pro sociální péči a odborníci kůlu pro podporu soběstačnosti. Výbor školí a povzbuzuje členy rad sborů, aby na základě modlitby vybědli určité členy, aby se iniciativy zúčastnili. Tito členové pak organizují skupiny pro podporu soběstačnosti a spolupracují s místním vedoucím služeb pro podporu soběstačnosti při shromažďování a vzájemném sdílení zdrojů, které jsou v daném místě k dispozici.

Církevní iniciativa na podporu soběstačnosti pomáhá jednotlivcům obdržet osobní zjevení skrze poslušnost základních zásad evangelia. „Vedoucí diskuse jsou povoláni k tomu, aby [skrze interaktivní diskusi] vytvořili prostředí, kde Duch Svatý bude moci učit účastníky všem věcem, které mají činit. (Viz 2. Nefi 32:5; viz také 2. Nefi 32:3.)“⁵

Více informací najdete na stránkách srs.lds.org.

osobně vyzvali k tomu, aby se připojili ke skupinám.“

Jejich víra se prohloubila, provedli potřebné změny a osvojili si nové dovednosti.

„Pokaždé, když mluvím s vedoucími kněžství, se jim snažím vysvětlit, že toto je ten nejfantastičtější nástroj, který jsme kdy od Prvního předsednictva dostali,“ dodává Sergio. „Je lepší než jakékoli peníze, které by se mohly v rámci pomoci někomu dát, a jeho nauky jsou srozumitelnější než většina toho, z čeho jsem se sám jako univerzitní student učil.“

Co je nejdůležitější – ti, kteří 12týdenní kurz soběstačnosti absolvují, se stávají lepšími učedníky Ježíše Krista a umějí používat své dovednosti při budování království Božího.

„Tato skupina [pro podporu soběstačnosti] se nezaměřuje jen na podnikání; zaměřuje se i na náš vztah s Bohem

SOBĚSTAČNÍ A NEZÁVISLÍ

„Pán přikázal této Církvi a jejím členům, aby byli soběstační a nezávislí. (Viz NaS 78:13–14.)

Zodpovědnost za sociální, emocionální, duchovní, fyzické nebo ekonomické blaho člověka spočívá zaprvé na něm samotném, zadruhé na jeho rodině a zatřetí na Církvi, je-li jejím věrným členem.“

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (2006), 116.

a s druhými," říká Sergio. „Během tří měsíců strávených v této skupině se stáváme lepšími učedníky Ježíše Krista. Koneckonců možná nám podnikání pomůže stát se soběstačnějšími, ale konečným cílem je sloužit.“

Růst a činnost

President Joseph F. Smith (1838–1918) prohlásil: „Hlavním učením Svatých posledních dnů vždy bylo, že na náboženství, které nemá moc spasit lidi časně a způsobit, aby se jim dařilo a byli šťastní zde, se nelze spolehnout, že je spasí duchovně, že je oslaví v životě, který přijde.“⁶

Neměli bychom být tudíž překvapeni, že posilováním časné stránky posilujeme i tu duchovní. Starší David a sestra Theresa Nishovi, kteří sloužili jako misionáři pro podporu soběstačnosti na Šalomounových ostrovech, z vlastní zkušenosti mezi tamějšími členy Církve poznali, jak spolu tyto dvě stránky souvisejí.

„Duchovní růst a návštěvnost chrámu lze zcela jasně přičíst zásadám, dovednostem a zvykům probíraným v brožurce *Můj základ* a souhrnnému vysvětlení v brožurce *Má cesta k dosažení soběstačnosti*,“ říkají o brožurkách, které se v rámci iniciativy na podporu soběstačnosti používají. „[Tyto brožurky] pomáhají lidem růst duchovně i časně a vedou k duchovní i časné soběstačnosti.“

Cheryl Reddová, vedoucí diskuse pro skupinu na podporu soběstačnosti v Utahu (USA), vysvětluje, jak jí duchovní zásady obsažené v této iniciativě, pomáhají činit pokrok i z časného hlediska: „Uvědomila jsem si, že tyto zásady a základy lze uplatňovat ve všech ohledech života. Tyto kurzy mi pomáhají lépe se soustředit na mé zodpovědnosti manželky a matky. Mám nyní nástroj k tomu, abych lépe porozuměla rodinným financím. Uvědomuji si, jak se spolupráce s manželským partnerem při hospodaření s financemi svým způsobem podobá podnikání. Potřebujeme tyto nástroje, abychom byli v rodině úspěšní.“

Všude po celé Církvi se tato hlubší vize proměňuje ve větší naplněnost vírou a větší duchovní sílu. V důsledku toho členové pocítují silnější závazek chodit na shromáždění, platit desátek a být hodni vstupu do chrámu.

„Zaujalo mě to,“ říká o iniciativě na podporu soběstačnosti George Echevarría, nový člen Církve. George, který je taxikářem v Peru, říká, že tato iniciativa mu pomohla získat svědectví o evangelium tím, že ho naplnila touhou se zlepšovat. Nyní doufá, že se stane elektrikářem, který bude opravovat malé motorizované taxíky, s nimiž již mnoho let jezdí.

„Neměli bychom sedět na židli a čekat, až se něco stane,“ říká. „Měli bychom být proaktivní.“

„Budete v životě požehnáni“

Svatí posledních dnů po celém světě sklízejí Pánova slíbená požehnání díky tomu, že se pilně učí o zásadách duchovní a časné soběstačnosti, žijí podle nich a uplatňují je v praxi. Ačkoli z nich může mít užitek kdokoli, tato iniciativa zvláště žehná těm, kteří buď nejsou časně a duchovně soběstační, nebo potřebují v oblasti soběstačnosti posílit. Stálý vzdělávací fond podporuje iniciativu na podporu soběstačnosti tím, že pomáhá lidem, kteří mají plán na získání vzdělání, získat přístup k potřebným zdrojům.

Když usilujeme o dosažení soběstačnosti, je nám v písmech slibována Pánova pomoc. Pán řekl: „Záměrem mým je postarati se o svaté mé.“ (NaS 104:15.)

Členové Prvního předsednictva ohledně tohoto záměru prohlásili: „Toto zjevení je zaslíbením od Pána, že zajistí časná požehnání a otevře dveře soběstačnosti, což je naše schopnost zajistit pro sebe a pro svou rodinu základní životní potřeby.“

Když tyto zásady budeme studovat a uplatňovat a učit jim členy své rodiny, První předsednictvo nám slibuje: „Budete v životě požehnáni. Naučíte se kráčet po cestě vedoucí k dosažení větší soběstačnosti. Budete požehnáni větší nadějí, pokojem a růstem.“⁷ ■

PODSTATA NAŠEHO NÁBOŽENSTVÍ

„Podobně jako dvě strany mince je i to časné a duchovní neoddělitelné. ...

Tato práce poskytování pomoci dle způsobu Páně není jen dalším bodem na seznamu církevních programů.

Nemůžeme ji přehlížet nebo zanedbávat. Je to ústřední bod naší nauky; je to podstata našeho náboženství.“

President Dieter F. Uchtdorf, druhý rádce v Prvním předsednictvu, „Poskytování pomoci dle způsobu Páně“, *Liahona*, listopad 2011, 53–56.

POZNÁMKY

1. Příručka 2: *Správa Církve* (2010), 6.1.1.
2. Thomas S. Monson, „Guiding Principles of Personal and Family Welfare“, *Ensign*, Sept. 1986, 3; viz také Marion D. Romney, v: *Welfare Services Meeting Report*, Oct. 2, 1976, 13.
3. První předsednictvo, v: *Můj základ: zásady, dovednosti a návyky* (brožurka, 2015), 2.
4. Robert D. Hales, „A Gospel Vision of Welfare: Faith in Action“, v: *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance* (brožurka, 2009), 2.
5. *You're Invited: A Leader's Guide to the Self-Reliance Initiative* (brožurka, 2016), 9.
6. *Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith* (2003), 164.
7. První předsednictvo, v: *Můj základ*, 2.

Služba není vždy snadná či pohodlná, ale Ilir Dodaj se jako otec a jako biskup snaží svým dětem ukázat, že sloužit vždy stojí za to.

CODY BELL, FOTOGRAF

Ilir Dodaj

Durrës, Albánie

Jedna starší sestra ve sboru měla nádor na žaludku a každý den potřebovala pomoc, protože nedokázala vstát z postele. Nakonec mě požádala, zda bych za ní mohl přijít já – ne žádný jiný nositel kněžství ani nikdo jiný – protože byla velmi nemocná a umírala. Přinášelo jí útěchu, když u sebe měla svého biskupa, který jí pomáhal.

Pak jsem jednoho dne musel jít na operaci srdce a po určitou krátkou dobu jsem ji nemohl navštěvovat. Když jsem ji konečně přišel navštívit, řekla mi: „Bratře biskupe, jak to, že jsi mi přišel pomoci, když jsi měl nedávno operaci?“

Odpověděl jsem jí: „Mým povoláním je sloužit druhým.“

Viz další fotografie biskupa Dodaje a jeho rodiny na stránce lds.org/go/101738.

Chcete-li se více dozvědět o tom, co dělají biskupové, navštivte stránku lds.org/go/101739.

NEBESKÝ OTEC SE ZAJÍMÁ O MÉ PODNIKÁNÍ

Jako osamocená matka s pěti dětmi jsem vnímala tíživou zodpovědnost zaopatřit svou rodinu. Pracuji z domova, ale práce mi dostatečně nevydělává na potřeby rodiny. Připojila jsem se ke skupině pro podporu soběstačnosti, abych se naučila, jak svou situaci zlepšit.

Inspirovala mě skupina „Založení a rozvoj vlastního podnikání“ a rozhodla jsem se, že budu šít a prodávat vaky na pomalé vaření. Pokaždé, když jsem se vrátila domů z denní práce, jsem ještě pozdě do noci šila vaky.

Jednou v noci jsem pracovala na velké zakázce, která měla být hotová druhý den ráno, když vtom mi přestal fungovat šicí stroj.

Jednou v noci jsem pracovala na velké zakázce, která měla být hotová druhý den ráno, když vtom mi přestal fungovat šicí stroj. Byla půlnoc, takže žádný opravář, který by mi mohl pomoci, nebyl k dispozici. Stroj jsem získala s malou sadou nářadí, ale nikdy předtím jsem ho neopravovala. Neměla jsem tušení, kde začít.

Pak mi na mysli vytanula lekce z brožurky *Můj základ* s názvem „Používejte víru v Ježíše Krista“. V tom okamžiku jsem věděla, že musím vložit důvěru v Pána. Poklekla

jsem a prosila: „Nebeský Otče, pomoz mi prosím spravit tenhle šicí stroj, abych zvládla dodělat objednávku pro mého zákazníka, který si ji přijde ráno vyzvednout. Nebeský Otče, pomoz mi!“

Pak jsem získala jasné vnuknutí, že mám ze sady nářadí vzít šroubovák a pomocí něho zatlačit na určitou část šicího stroje. Udělala jsem to a přitom jsem se naprosto spoléhala na svou víru. Se zatajeným dechem jsem šicí stroj znovu zapnula. A fungoval!

Byla jsem schopna dokončit objednávku včas. Zjistila jsem, jaké to je, mít za obchodní partnery Nebeského Otce a Ježíše Krista. Víím, že když budu vyhledávat příležitosti k tomu, abych uplatňovala to, čemu jsem se ve skupině pro podporu soběstačnosti naučila, budu dál získávat požehnání. ■

Buyisile Zumaová, KwaZulu-Natal, Jihoafrická republika

INSPIROVANÁ ODPOVĚĚ PŘI VSTUPNÍM POHOVORU

Poté, co jsem byl pověřen vést výbor kůlu pro podporu soběstačnosti, jsem si uvědomil, že jsem sám v zaměstnání podhodnocen. Na základě tohoto poznání jsem si přál dosáhnout ve svém profesním životě něčeho více.

Pocítil jsem obnovenou touhu najít lepší zaměstnání a požádal jsem o pomoc s napsáním profesního životopisu. Životopis jsem pak poslal několika firmám a zanedlouho jsem byl pozván na pohovor.

Při jednom pohovoru tazatel poukázal na řádek v mém životopise, který zmiňoval mou práci rádce v předsednictvu kůlu, a zeptal se: „Dokázal byste mi v pěti vteřinách vysvětlit, co tato církevní služba znamená?“

Řekl jsem, že jsem jedním z vedoucích členů organizace zodpovědné za vedení a sociální péči týkající se více než 2 500 lidí. Tazatele to zaujalo, a tak řekl: „Máte jednu minutu na to, abyste si rozmyslel, jak mi v pěti vteřinách

odpovíte na otázku, jak těchto 2 500 lidí vedete.“

Věděl jsem, že toto bude v pohovoru rozhodující okamžik. Pomodlil jsem se a požádal Nebeského Otce o pomoc a najednou jsem si vzpomněl na ponaučení, která jsem získal ve sku-

pině pro podporu soběstačnosti. Pocítil jsem, jak se mi vrací sebevědomí.

Po jedné minutě se tazatel zeptal: „Jak oněch 2 500 lidí vedete?“

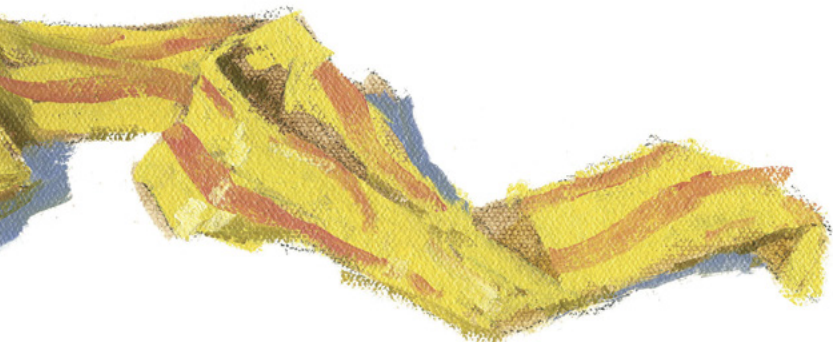
Věděl jsem, že těchto pět vteřin bude v pohovoru rozhodujícím okamžikem. Pomodlil jsem se a požádal Nebeského Otce o pomoc.

„Pomáháme jim stanovovat si cíle,“ odpověděl jsem. Tazatel se postavil, potřásl mi rukou a řekl: „Jste přijat.“

Je úžasné, jak mě Bůh vedl za ruku a zodpověděl mou modlitbu. Jsem Spasiteli vděčný za to, že inspiroval naše vedoucí, aby vytvořili tuto iniciativu na podporu soběstačnosti. Já sám jsem byl díky tomu pozeňán a vidím, jak tyto jednoduché a inspirované postupy z iniciativy na podporu soběstačnosti zehnanají mnoha dalším v našem kůlu. Jsem natolik přesvědčen o tom, že zásady soběstačnosti mohou pozvedat druhé, že když jsem se ve svém novém zaměstnání stal vedoucím týmu 15 zaměstnanců, začal jsem je těmito zásadám učit.

Dělám pokroky a jsem schopen dosáhnout toho více, než jsem si myslel. A nyní mám takový příjem, díky němuž dokážu zaplatit sebe i rodinu. Tato iniciativa nám pomáhá každým dnem se zdokonalovat díky tomu, že dosahujeme větší soběstačnosti. ■

Gibrair Padilha Dos Santos,
São Paulo, Brazílie

ROZVOJ MÉHO PODNIKÁNÍ S RÝŽOVÝMI KOLÁČI

Přála jsem si poslat syna na misi, ale prodej jednoho kilogramu *bibing-ku* (rýžových koláčů) týdně nestačilo na to, abych ho mohla na misi podporovat.

Syn naší rodiny finančně pomáhal a dělal si až moc velké starosti ohledně naší finanční situace, než aby dokázal s klidným srdcem odjet na misi. Naše rodina neustále zápolila s tím, abychom vydělali nějaké peníze. Byla jsem na svého 25letého syna kvůli jeho spravedlivé touze sloužit Pánu hrdá, ale uvědomovala jsem si, že budeme potřebovat zázrak, aby se jeho sen sloužit na misi naplnil.

Připojila jsem se ke skupině pro podporu soběstačnosti. Věděla jsem, že když budu proaktivní a budu používat víru, bude má rodina požehnána. Během jednoho setkání skupiny jsem pocítila vnuknutí zajít na tržiště. Viděla jsem tam mnoho žen, které prodávaly regionální občerstvení. S jednou ženou jsem uzavřela dohodu. Řekla jsem jí, že jí ráno nechám své zboží na prodej a na konci dne si přijdu pro výtěžek. Dohoda byla výhodná pro obě. Krátce poté jsem našla další prodejce. Během doby, kdy jsem navštěvovala skupinu pro podporu soběstačnosti, se mé podnikání rozrostlo na 10 prodejců.

Naučila jsem se oddělovat osobní peníze od peněz z podnikání a vyplácet si mzdu. Naučila jsem se přestat věnovat čas výrobě toho, co se neprodávalo, a namísto toho se zaměřovat na to, co přinášelo zisk. Také jsem se naučila využívat marketing na sociálních sítích. Můj „partner pro úkoly“ ze skupiny pro podporu soběstačnosti mi pomohl založit účet na Facebooku. Díky tomu jsem se dozvěděla něco o vytváření obchodní značky a o důležitosti obalu. Mé podnikání se nakonec rozrostlo do té míry, že manžel mohl skoncovat s fyzicky náročnou prací a pracoval spolu se mnou.

ZÍSKÁNÍ SEBEÚCTY DÍKY SOBĚSTAČNOSTI

Kdosi se mě nedávno zeptal, jak se mi daří prodávat. Hrdě jsem odvětila, že nyní prodávám 12 kilogramů rýžových koláčů.

„12 kilogramů za týden – to je skvělé!“ odvětil.

„Ne, milý příteli,“ řekla jsem. „Prodávám 12 kilogramů *za den!*“

Syn mi později řekl, že je moc rád, že díky mému podnikání nyní dokážeme zaopatřit své potřeby.

„Tak to vypadá, že teď mohu sloužit na misi na plný úvazek,“ poznamenal.

A nyní slouží ve Filipínské misi San Pablo. Jsem nesmírně vděčná za tuto iniciativu na podporu soběstačnosti. Pán to vskutku myslel vážně, když řekl: „Záměrem mým je postarati se o svaté mé.“ (NaS 104:15.) ■

Lordita Yagomyomová, Misamis Occidental, Filipíny

Během jednoho setkání skupiny jsem pocítila vnuknutí zajít na tržiště.

S jednou ženou jsem uzavřela dohodu ohledně prodeje mých rýžových koláčů.

Byl jsem ženatý, měl jsem tři děti a byl jsem nezaměstnaný. Kvůli nedostatku pracovních příležitostí jsem se cítil beznadějně. Dělal jsem si starosti ohledně toho, zda má rodina bude v bezpečí, a přestal jsem si věřit.

Má manželka Carla mě povzbuzovala, abych začal chodit na setkání skupiny pro podporu soběstačnosti. Přiznat, že nemám práci, mě přivádělo do rozpaků, ale ona mě povzbuzovala, abych se ke skupině připojil, a dokázal se tak o rodinu postarat.

Neochotně jsem souhlasil, že to zkusím. Když jsem chodil na setkání skupiny, uvědomil jsem si, že má schopnost mluvit anglicky by mohla být cenným přínosem na trhu práce. Učil jsem se anglicky na misi, ale uměl jsem mluvit jen o náboženství. Zapsal jsem se do kurzů angličtiny, které Církev nabízela, abych se zdokonalil ve slovní zásobě. Když jsem se jednou vrátil z hodiny angličtiny, Carla mi podávala telefon.

„Kdo to je?“ zeptal jsem se.

„Nevím,“ odpověděla. „Mluví anglicky.“

Byl to zástupce oddělení lidských zdrojů z jedné z největších společností

v Kostarice, který se mě zeptal, zda se mnou může mít pohovor. Byl jsem ohromen, ale pohovor dopadl mimořádně dobře. Později jsem se dozvěděl, že onen pohovor domluvila Carla.

Získal jsem práci a vzpomínal na to, jak mi má skupina pro podporu soběstačnosti pomohla. Pak jsem přemýšlel o tom, jak mohu lépe uplatňovat to, čemu jsem se naučil. Začal jsem se dokonce poohlížet po ještě lepší práci a nakonec jsem ji získal. Pak jsem začal pracovat na založení vlastní stavební firmy.

Neumím si představit, kde bychom já a má rodina byli bez počáteční motivace, kterou jsem získal díky iniciativě na podporu soběstačnosti. Naučil jsem se být pokorný a prosit Pána o pomoc. Také jsem se naučil umožnit těm, kteří si přáli mi pomoci, aby mi v životě požehnali. Máme tolik požehnaní! Získal jsem sebeúctu a mohu nyní žehnat rodině tím, co si vydělávám. Víím, že když budeme pokorní, Duch nám bude žehnat. ■

Příběh Josého Alberta Navase (jak ho vyprávěl Miriam Sweeneyová), San José, Kostarika

Pět ponaučení pro mladé dospělé od mladých apoštolů

Matthew C. Godfrey
Oddělení církevní historie

B ylo jim mezi 23 a 35 lety,
a přesto pomohli změnit svět.
První apoštolové znovuzřízené

Církev byli mladí. Někteří měli pocity nedostatečnosti. Někteří se dopustili chyb. Ale všichni něčím přispěli. Zde je pět ponaučení, která můžeme získat z jejich zkušeností.

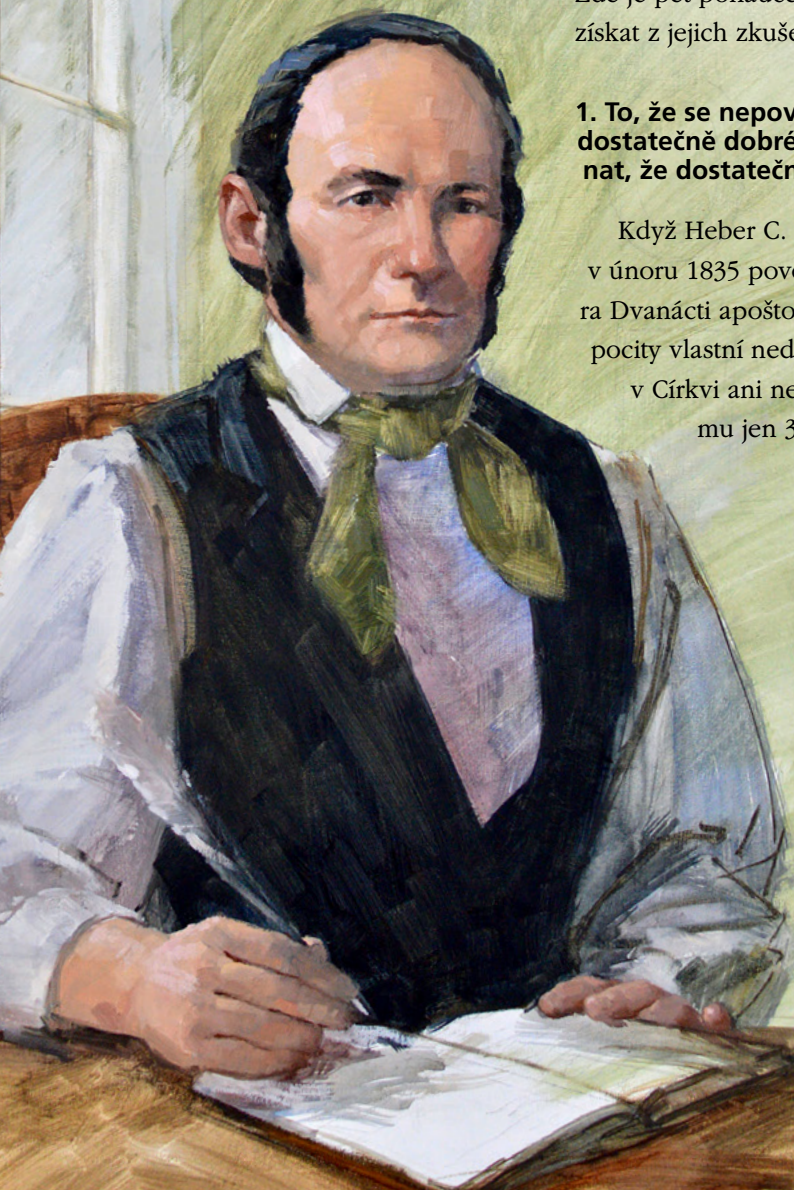
1. To, že se nepovažujete za dostatečně dobré, nemusí znamenat, že dostatečně dobří nejste

Když Heber C. Kimball obdržel v únoru 1835 povolání do Kvora Dvanácti apoštolů, trápily ho pocity vlastní nedostatečnosti. Byl v Církvi ani ne tři roky a bylo mu jen 33 let.

**Čemu se dnes
můžeme naučit
ze zkušeností
prvních apoštolů
Znovuzřízení?**

Později Heber vzpomínal: „Něco takového jsem v žádném případě neočekával.“¹ Byl však ochoten povolání přijmout a v požehnání při jeho vysvěcení mu bylo řečeno, že „díky jeho působení se obrátí miliony lidí“.²

Jako apoštol sloužil na dvou velmi úspěšných misiích v Anglii. Obrátil nespočet jednotlivců, jejichž potomci se dnes nejspíš skutečně dají počítat na miliony. To, že Heber kráčel kupředu i tehdy, když měl pocit, že toho mnoho nabídnout nemůže, požehnálo jak jemu samotnému, tak mnoha dalším.

2. Naši osobnost definují rozhodnutí, nikoli okolnosti

Thomas B. Marsh utekl z domova ve státě New Hampshire, když mu bylo 14 let. Pracoval jako nádeník na farmě ve Vermontu, jako číšník v Albany ve státě New York, v hotelu v New Yorku a poté jako služebník na Long Islandu. Jeho životní situace byla plná nejistoty, dokud nepoznal Elizabeth Godkinovou a neoženil se s ní.

Duch nakonec Thomase a Elizabeth zavedl do západní části

státu New York. Tam se doslechli o Knize Mormonově. Thomas viděl výtisky prvních 16 stran, když vyšly z tiskařského lisu, a tiskař mu dovolil přečíst si korekturní výtisk. Thomas uvěřil, že kniha pochází od Boha, a rozhodl se vstoupit do Církve. Byl pokřtěn 3. září 1830.³

Thomas kázal evangelium v různých oblastech. Zažil utrpení, když byli Svatí v listopadu roku 1833 vyhnáni z kraje Jackson v Missouri. Když byla v červenci roku 1834 zorganizována missourská vysoká rada,

stal se jedním z jejích prvních členů. Poté, co byl ve 34 letech povolán apoštolem, sloužil jako president Kvora Dvanácti. Ačkoli v minulosti horlivě bránil Josepha Smitha před jeho odpůrci, sám nakonec vůči Církvi ochladl. V roce 1838 se rozhodl z Církve odejít.⁴

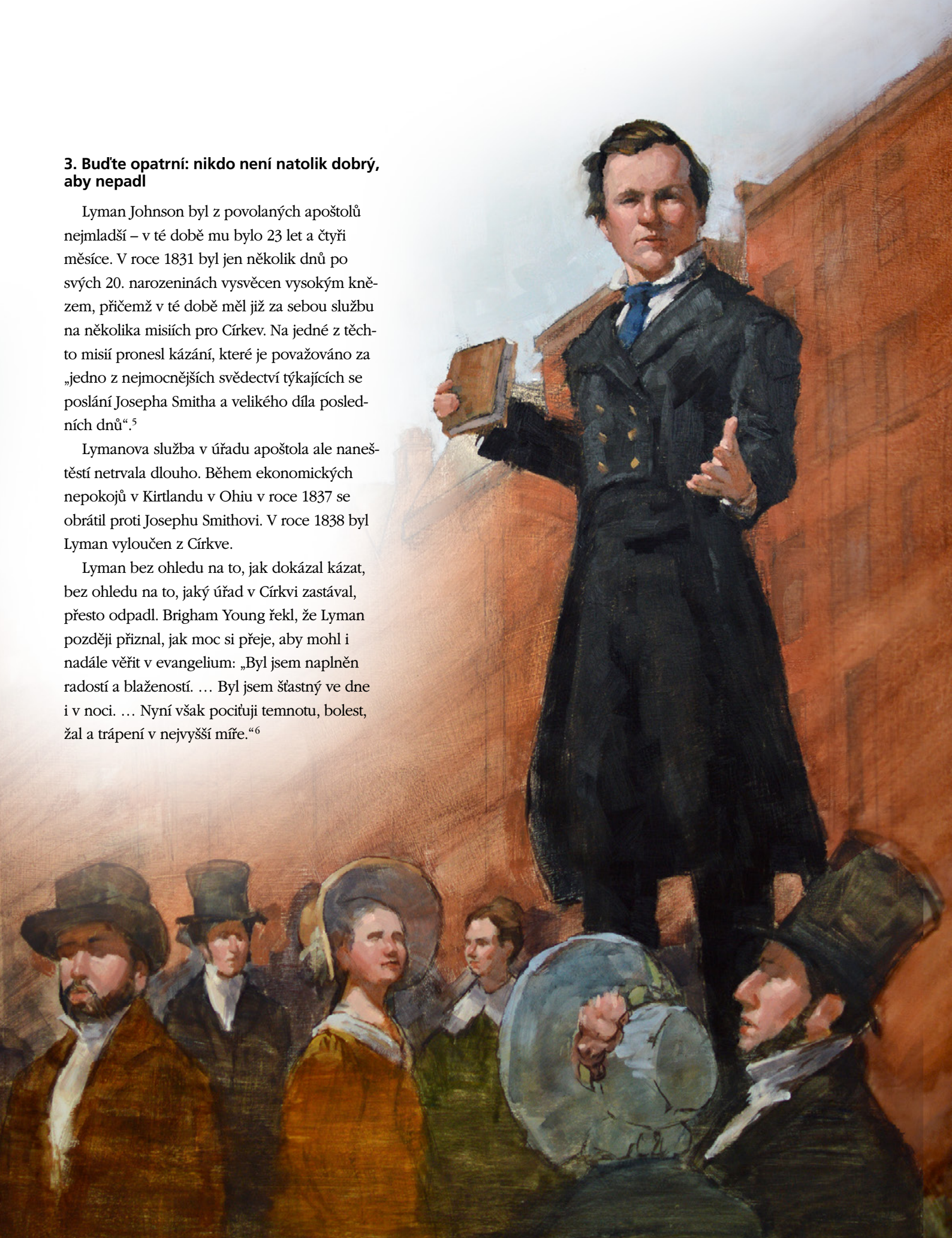
Od Thomase Marshe se můžeme naučit, že není nutné, aby nám nejisté okolnosti bránily v přijímání požehnání evangelia – nebo v tom, abychom žehnali životu druhých.

3. Buďte opatrní: nikdo není natolik dobrý, aby nepadl

Lyman Johnson byl z povolání apoštolů nejmladší – v té době mu bylo 23 let a čtyři měsíce. V roce 1831 byl jen několik dnů po svých 20. narozeninách vysvěcen vysokým knězem, přičemž v té době měl již za sebou službu na několika misích pro Církev. Na jedné z těchto misí pronesl kázání, které je považováno za „jedno z nejmocnějších svědectví týkajících se poslání Josepha Smitha a velikého díla posledních dnů“.⁵

Lymanova služba v úřadu apoštola ale naneštěstí netrvala dlouho. Během ekonomických nepokojů v Kirtlandu v Ohio v roce 1837 se obrátil proti Josephu Smithovi. V roce 1838 byl Lyman vyloučen z Církve.

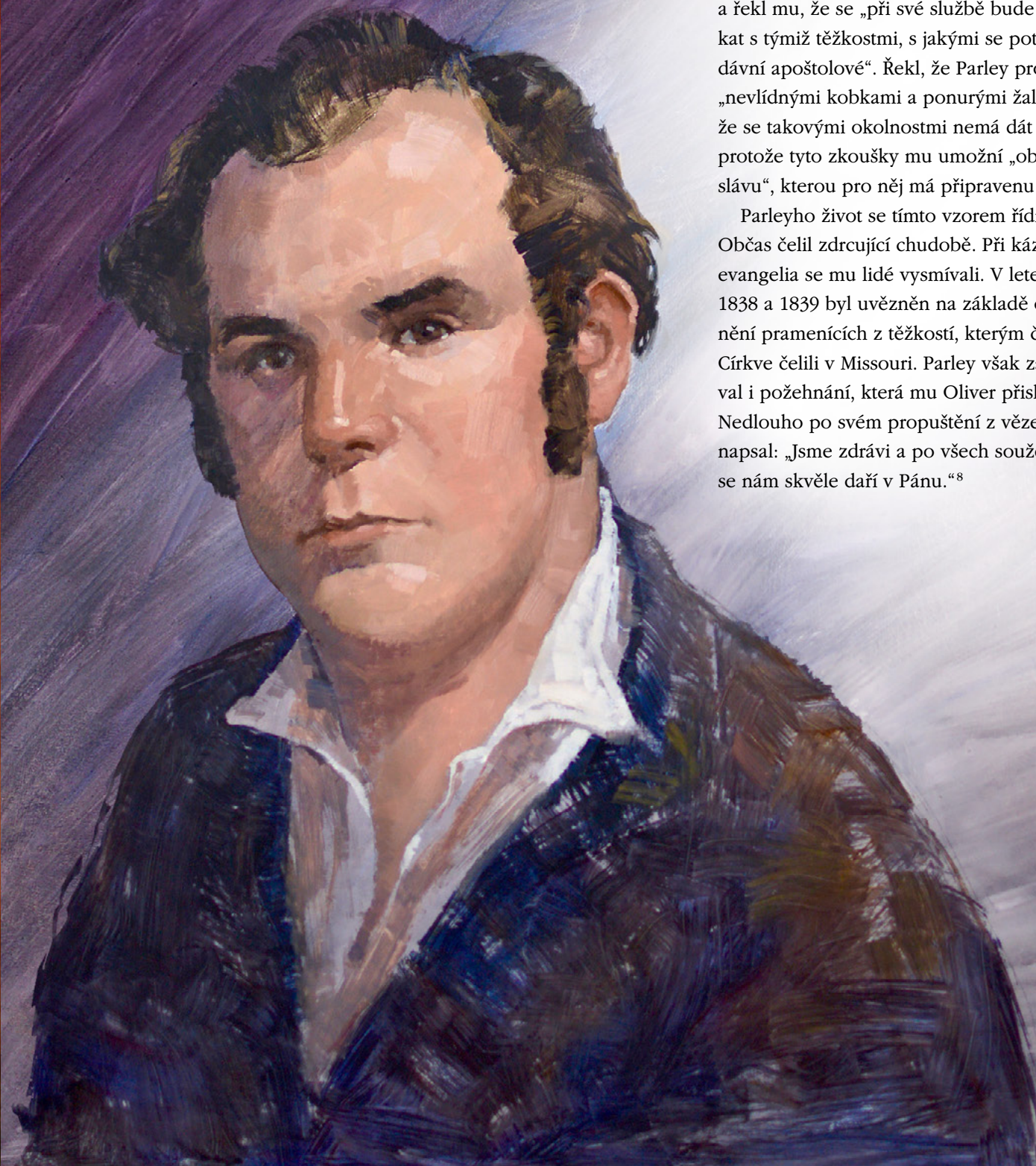
Lyman bez ohledu na to, jak dokázal kázat, bez ohledu na to, jaký úřad v Církvi zastával, přesto odpadl. Brigham Young řekl, že Lyman později přiznal, jak moc si přeje, aby mohl i nadále věřit v evangelium: „Byl jsem naplněn radostí a blažeností. ... Byl jsem šťastný ve dne i v noci. ... Nyní však pocítuji temnotu, bolest, žal a trápení v nejvyšší míře.“⁶

4. Poslušnost nezaručuje, že vše půjde snadno, ale stojí to za to

Parleymu P. Prattovi poté, co byl vysvěcen apoštolem, předal Oliver Cowdery, který byl jedním z těch, kdo byli požádáni o pomoc s výběrem apoštolů, konkrétní pověření a řekl mu, že se „při své službě bude potýkat s týmiž těžkostmi, s jakými se potýkali dávní apoštolové“. Řekl, že Parley projde „nevlídnými kobkami a ponurými žaláři“, ale že se takovými okolnostmi nemá dát odradit, protože tyto zkoušky mu umožní „obdržet slávu“, kterou pro něj má připravenou Pán.⁷

Parleyho život se tímto vzorem řídil. Občas čelil zdrcující chudobě. Při kázání evangelia se mu lidé vysmívali. V letech 1838 a 1839 byl uvězněn na základě obvinění pramenících z těžkostí, kterým členové Církve čelili v Missouri. Parley však zažíval i požehnání, která mu Oliver přislíbil. Nedlouho po svém propuštění z vězení napsal: „Jsme zdraví a po všech souženích se nám skvěle daří v Pánu.“⁸

5. Na věku nezáleží tolik jako na víře

Orson Pratt, Parleyho bratr, byl z apoštolů druhý nejmladší. Vysvěcen byl ve 23 letech a byl jen o několik týdnů starší než Lyman Johnson. Služba, kterou do té doby Orson pro Církev vykonal, představuje vynikající příklad toho, jak mohou být mladí dospělí silným vlivem ve věci dobra.

Orson se dal pokřtít 19. září 1830, v den svých 19. narozenin. Krátce nato pro něj Joseph Smith obdržel zjevení, v němž bylo Orsonovi řečeno, že je syn Boží, že je požehnaný, protože uvěřil, a že jeho zodpovědností je kázat evangelium. (Viz NaS 34:3–6.) V souladu s tím sloužil Orson na několika misích, včetně jedné s Lymanem Johnsonem v roce 1832, kdy pokřtili téměř 100 lidí a vysvětili několik starších.

Když byl Orson povolán apoštolem, nebyl přítomen v Kirtlandu.

23. dubna 1835 se ve městě Columbus dozvěděl, že se má 26. dubna zúčastnit jistého shromáždění v Kirtlandu.

Ačkoli účel onoho shromáždění neznal, vydal se ihned na cestu. Netušil, že byl povolán apoštolem, a vstoupil dovnitř ve chvíli, kdy se shromáždění „modlilo s přáním, aby přijel“.⁹ Orson pocítil podporu Svatých, a povolání přijal.

Jako apoštol připravil brožurku, která obsahovala nejranější tištěný záznam o Prvním vidění Josepha Smitha. Jako pionýr vedl v roce 1847 podrobné záznamy o putování na Západ. Napsal rovněž mnoho misionářských brožurek a byl mocným obráncem Knihy Mormonovy.

Dnes je to jiné... Nebo ne?

V mnoha ohledech *jsou* dnešní mladí dospělí jiní než ti v roce 1835. Přesto mohou tato ponaučení

pomáhat mladým dospělým v jejich úsilí naplnit svůj potenciál i dnes.

Zde je shrnutí:

- Trpíte-li pocity vlastní nedostatečnosti, kráčejte přesto vpřed.
- Každý čelí výzvám a problémům. Dokážete překonat ty své.
- Budete šťastnější, zůstanete-li v Církvi aktivní.
- Zůstaňte oddaní. Buďte poslušní a věrní. Požehnání se dostaví.
- Pán ví, že můžete pro druhé udělat něco důležitého. A spolupřidává na vás. ■

POZNÁMKY

1. „Extracts from H. C. Kimball's Journal“, *Times and Seasons*, Apr. 15, 1845, 868.
2. „Minutes, Discourse, and Blessings, 14–15 February 1835“, v: *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835*, ed. Matthew C. Godfrey a kol. (2016), 229.
3. Viz „History of Thos. Baldwin Marsh“, *The Deseret News*, Mar. 24, 1858, 18.
4. Viz „History of Thos. Baldwin Marsh“, *The Deseret News*, Mar. 24, 1858, 18; Kay Darowski, „The Faith and Fall of Thomas Marsh“, v: *Revelations in Context: The Stories behind the Sections of the Doctrine and Covenants*, Matthew McBride a James Goldberg, eds. (2016), 57–59.
5. Edward W. Tullidge, *Tullidge's Histories* (1889), vol. 2 (dodatek), 175.
6. Brigham Young, Discourse, June 17, 1877, v: *Journal of Discourses*, 19:41.
7. Oliver Cowdery, v: „Minutes and Blessings, 21 February, 1835“, v: *Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835*, 240–241.
8. „Letter from Parley P. Pratt, 22 November 1839“, josephsmithpapers.org/paper-summary/letter-from-parley-p-pratt-22-november-1839/1.
9. „Extracts from H. C. Kimball's Journal“, *Times and Seasons*, Apr. 15, 1845, 869.

Povolání původních apoštolů Znovuzřízení

8. února 1835 požádal Joseph Smith bratry Brigham a Josepha Youngovy, aby mu zazpívali. Prorok poté obdržel zjevení, že nadešel čas povolat Dvanáct apoštolů.¹

Joseph Smith požádal Brigham Younga, aby rozeslal sdělení, že se následující sobotu bude konat konference. Řekl Brighamovi, že i on bude jedním z Dvanácti.²

O šest dnů později se Svátí shromáždili. Joseph Smith uvedl, že jedním z hlavních účelů tohoto shromáždění je to, aby tři svědkové Knihy Mormony – Oliver Cowdery, David Whitmer a Martin Harris – „vybrali dvanáct mužů z Církve jako apoštoly“.³ Oliver a David obdrželi toto pověření již dříve, v červnu 1829, ale ačkoli „se obraceli na Pána v pústu a modlitbě“, aby našli Dvanáct apoštolů, nebyl na to ještě ten správný čas.⁴ Nyní Joseph řekl, že ten čas již nadešel.

Dvanácti apoštoly (v pořadí, v jakém byli představeni na onom shromáždění) se stali Lyman Johnson, 23 let; Brigham Young, 33; Heber C. Kimball, 33; Orson Hyde, 30; David W. Patten, 35; Luke Johnson, 27;

William E. McLellin, 29; John F. Boynton, 23; Orson Pratt, 23; William Smith, 23; Thomas B. Marsh, 34; a Parley P. Pratt, 27. Všichni předtím sloužili na jedné či více misiích. Osm z nich v létě předchozího roku doprovozelo Josepha Smitha na Sionské výpravě.⁵

Poté, co byla oznámena jména apoštolů, byl každý z nich vysvěcen.⁶ Požehnání pronesená při jejich vysvěcení byla naplněna zaslíbeními misijnářského úspěchu. Heber C. Kimball později uvedl, že požehnání „předpověděla mnoho věcí, které se měly stát, že budeme mít moc uzdravovat nemocné, vymítat ďábly, křísit mrtvé, navracet zrak slepým, ... přenášet hory a že všechny věci nám budou podřízeny skrze jméno Ježíše Krista“.⁷

Oliver Cowdery rovněž zdůraznil těžkosti, jimž měli čelit: „Budte za všech dob připraveni přinést obět v podobě vlastního života, pokud by to Bůh měl v rámci rozvoje a budování tohoto díla požadovat.“ Oliver povzbudil apoštoly k tomu, aby usilovali o osobní poznání Ježíše Krista, aby mohli svědčit o Jeho existenci

s jistotou: „Nikdy se nepřestávejte snažit, dokud nevidíte Boha tváří v tvář.“⁸

Počínaje květnem 1835 podnikli apoštolové pro Církev několik misíí zaměřených na kázání evangelia a jejich všeobecné vedení také požehnanolo mnoha jednotlivcům. ■

POZNÁMKY

1. Viz „History, 1838–1856 (Manuscript History of the Church), volume B-1 [1 September 1834–2 November 1838]“, dodatek, poznámka A, strana 1, josephsmithpapers.org/paper-summary/history-1838-1856-volume-b-1-1-september-1834-2-november-1838/304.
2. Viz Joseph Young, *History of the Organization of the Seventies* (1878), 1.
3. „Minutes, Discourses, and Blessings, 14–15 February 1835“, v: *Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835*, 224–228.
4. „Minutes and Blessings, 21 February 1835“, v: *Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835*, 242, 243.
5. Čtyři apoštolové, kteří se výpravy neúčastnili, byli David W. Patten, Thomas B. Marsh, William E. McLellin a John F. Boynton.
6. Na shromáždění 14. února 1835 bylo přítomno pouze devět z dvanácti apoštolů. Parley P. Pratt byl vysvěcen 21. února 1835, zatímco Thomas B. Marsh a Orson Pratt byli vysvěceni 26. dubna 1835.
7. „Extracts from H. C. Kimball's Journal“, *Times and Seasons*, Apr. 15, 1845, 868.
8. „Minutes and Blessings, 21 February 1835“, v: *Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835*, 244.

Chcete-li získat další informace o povolání původních Dvanácti apoštolů v této dispensaci, navštivte stránky history.lds.org.

Starší David A. Bednar

Kvorum Dvanácti
apoštolů

Křesťanský CHARAKTER

*Ježíš, který trpěl ze všech nejvíce, má nejvíce soucitu
pro nás všechny, kteří trpíme o tolik méně.*

Starší Neal A. Maxwell (1926–2004) učil jisté zásadě, která na mě velmi zapůsobila a na kterou se často zaměřuji, když studuji nebo přemítám. Řekl: „Nebylo by žádného Usmíření, nebýt Kristova charakteru!“¹ Od chvíle, kdy jsem tuto přímočarou a pronikavou větu uslyšel, se snažím více poznat slovo „charakter“ a lépe mu porozumět. Také přemítám o vztahu mezi Kristovým charakterem a Jeho Usmířením – a o důsledcích tohoto vztahu pro každého z nás jakožto učedníka.

Charakter Pána Ježíše Krista

Pravděpodobně tím nejdůležitějším ukazatelem charakteru je schopnost všimnout si druhých, kteří se potýkají s tímž problémem či protivenstvím, jež bezprostředně a silně tíží i nás samotné, a vhodně zareagovat. Náš pravý morální charakter se projevuje například v moci rozpoznat utrpení druhých, když sami trpíme; ve schopnosti odhalit, že jsou hladoví, když sami máme hlad; a v moci nabídnout jim pomocnou ruku a projevit soucit jejich duchovnímu utrpení, když jsme sami uprostřed duchovního strádání. Tudíž charakter se projevuje tím, že projevujeme zájem o druhé a pomáháme jim, zatímco přirozená a instinktivní reakce je zaměřovat se pouze na své vlastní problémy a těžkosti. Pokud je skutečně tato dovednost vrcholným měřítkem morálního charakteru, pak je Spasitel světa dokonalým příkladem tohoto pevného a laskavého charakteru.

Příklady Kristova charakteru

V hořejší místnosti v onen večer Poslední večeře, právě v ten večer, kdy se Kristus chystal podstoupit největší utrpení, ke kterému kdy došlo ve všech světech, jež stvořil, mluvil o Utěšiteli a o pokoji:

„Toto mluvil jsem vám, u vás přebýváje.

Utěšitel pak, ten Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, onť vás naučí všemu, a připomenet vám všecko, což jsem koli mluvil vám.

Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermuťž se srdce vaše, ani strachuj.“ (Jan 14:25–27.)

Mistr, který si uvědomoval, že On sám brzy intenzivně a na vlastní kůži zažije, jaké to je, být bez útěchy i pokoje, a ve chvíli, kdy možná v srdci pociťoval úzkost a obavy, projevil zájem o druhé a nabídl jim právě ta

požehnání, která by mohla a měla posílit Jeho samotného.

Ježíš se ve veliké Přímluvné modlitbě, kterou pronesl těsně předtím, než se se svými učedníky vydal přes potok Cedron do zahrady getsemanské, modlil za své učedníky i za všechny, „kteríž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne,

Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně. ...

Aby dokonání byli v jedno, a aby poznal svět, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jakožs mne miloval. ...

A známět jsem jim učinil jméno tvé, a známó učiním, aby milování, kterýmž jsi mne miloval, bylo v nich, a i já v nich.“ (Jan 17:20, 21, 23, 26.)

Když přemítám o této i o dalších událostech, ke kterým došlo těsně před Jeho zrazením a Jeho utrpením v zahradě, kladu si opakovaně následující otázky: Jak se mohl modlit za

blaho a jednotu druhých těsně před svými vlastními muky? Co Mu umožnilo prosit o útěchu a pokoj pro ty, jejichž potřeby byly o tolik méně závažné než ty Jeho? Jak se dokázal tak plně a výlučně soustředit na situaci a starosti druhých, zatímco Ho tížila padlá povaha světa, který stvořil? Jak dokázal Mistr projevit zájem o druhé tehdy, kdy by se jakákoli jiná bytost nedosahující Jeho kvalit stáhla do sebe? Odpověď na všechny tyto mocné otázky nám poskytují slova staršího Maxwella:

„Zárukou Ježíšova pozoruhodného Usmíření byl nezbytně Jeho charakter. Bez Ježíšova vznešeného charakteru by nemohlo být žádného vznešeného Usmíření! Jeho charakter je takový, že vytrpěl ‚pokušení všeho druhu‘ (Alma 7:11), a přesto jich ‚nedbal‘ (NaS 20:22).“²

Ježíš, který trpěl ze všech nejvíce, má nejvíce soucitu pro nás všechny, kteří trpíme o tolik méně. Hloubka utrpení a soucitu je ve skutečnosti úzce spojena s hloubkou lásky, kterou ten, kdo slouží, pociťuje.

Usilujme aktivně o pravou lásku

Ve smrtelnosti můžeme usilovat o to, abychom byli požehnání nezbytnými prvky křesťanského charakteru a rozvíjeli je. Opravdu je možné, abychom jako smrtelníci usilovali ve spravedlivosti o získání duchovních darů

souvisejících se schopností projevat zájem o druhé a vhodným způsobem reagovat na ty, kteří se potýkají s tímž problémem či protivenstvím, jež bezprostředně a silně tíží i nás samotné. Takovou schopnost nemůžeme získat pouhou silou vůle nebo osobním odhodláním. Místo toho jsme odkázáni na „zásluhy a milosrdenství a milost Svatého Mesiaše“ (2. Nefi 2:8) a potřebujeme je. Avšak „řádku za řádkou, předpis za předpisem“ (2. Nefi 28:30) a „v průběhu času“ (Mojžíš 7:21) získáváme schopnost podávat pomocnou ruku druhým, přestože naším přirozeným sklonem je stáhnout se do sebe.

Dovolte mi podotknout, že vy i já se musíme modlit, toužit po tom, usilovat o to a pracovat na tom, abychom si vypěstovali křesťanský charakter, doufáme-li v obdržení duchovního daru pravé lásky, čisté lásky Kristovy. Pravá láska není vlastnost nebo rys, který získáme výhradně díky osobní účelové vytrvalosti a odhodlání. Musíme skutečně cítit své smlouvy, žít způsobně a dělat vše, co je v našich silách, abychom byli oprávněni onen dar přijmout; ale dar pravé lásky v konečném důsledku vlastní nás – a nikoli my jej. (Viz Moroni 7:47.) Pán určuje, zda a kdy přijmeme veškeré duchovní dary, ale my musíme dělat vše, co je v naší moci, abychom si takové dary přáli, toužili po nich,

přivolávali je a byli oprávněni je získat. Jednáme-li stále více způsobem, jenž je v souladu s charakterem Krista, pak možná dáváme nebi najevo tím nejmocnějším způsobem svou touhu získat onen nadpozemský duchovní dar pravé lásky. A tímto úžasným darem je nám zjevně žehnáno tehdy, když stále více podáváme pomocnou ruku druhým, ačkoli přirozený muž či žena v našem nitru by se za normálních okolností stáhli do sebe.

Ježíš je Kristus, Jednorozený Syn Věčného Otce. Víím, že žije. A svědčím o tom, že díky Jeho charakteru máme příležitost získat jak nesmrtelnost, tak věčný život. Kéž podáváme pomocnou ruku druhým tehdy, když naším přirozeným sklonem je stáhnout se do sebe. ■

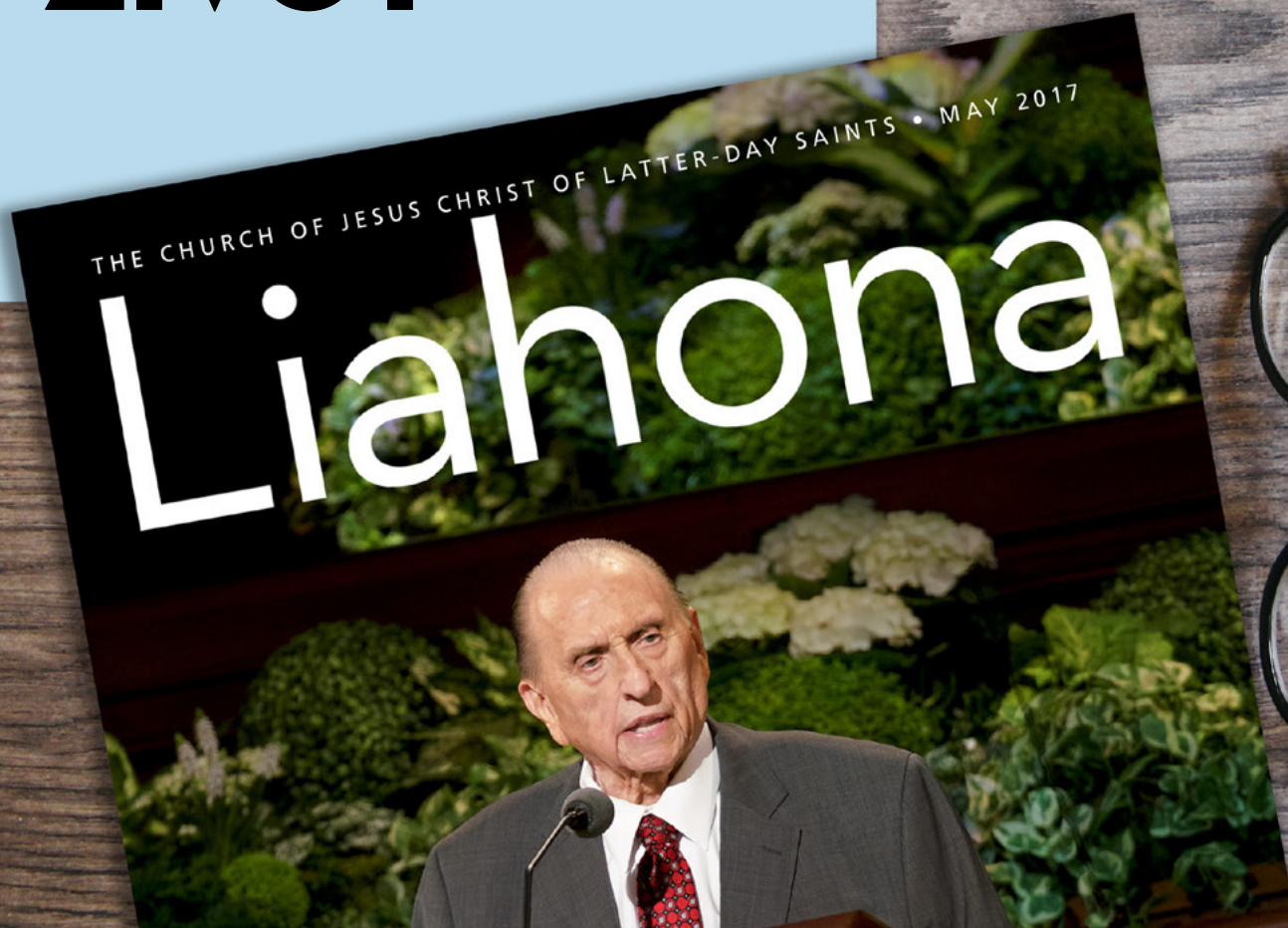
Z proslovy pronesené 25. ledna 2003 během náboženského sympozia na Univerzitě Brigham Younga-Idaho.

POZNÁMKY

1. Neal A. Maxwell, „The Holy Ghost: Glorifying Christ“, *Ensign*, July 2002, 58.
2. Neal A. Maxwell, „O How Great the Plan of Our God!“ (proslov k učitelům náboženství Církevního vzdělávacího systému, 3. února 1995), 6, si.lds.org.

Jak vám může proslov z konference

ZMĚNIT ŽIVOT

Skutečně se můžete stát více takovými, jako je Ježíš Kristus. Tyto nástroje vám pomohou poznat jak.

Hadley Griggsová

Potřebujete nějakou duchovní vzpruhu? Uvítali byste nějaké to duchovní vedení? Pak máte štěstí, protože přesně s tím vám může pomoci generální konference! Starší Robert D. Hales z Kvora Dvanácti apoštolů řekl: „Mladým členům Církve slibuji, že pokud budete naslouchat [generální konferenci], tak pocítíte, jak ve vás sílí Duch. Pán vám řekne, co si přeje, abyste se svým životem dělali.“¹

A konferenčním víkendem to nekončí – Ducha můžete pocítovat i nadále díky následnému studiu jednotlivých proslavů.

Konference nám pomáhá mnoha způsoby. Tím nejdůležitějším je možná to, že nám umožňuje přilnout těsněji ke Spasiteli tím, že nás učí, jak se stát více takovými, jako je On. Skvělým způsobem, jak z generální konference získat co nejvíce, je věnovat zvláštní pozornost učení o křesťanských vlastnostech – ať již během vysílání, nebo při následném studiu proslavů. Když budete mít při poslechu nebo četbě na mysli konkrétní křesťanské vlastnosti, slova a Duch vám budou moci pomoci poznat, jak být více takovými, jako je Kristus.

Můžete vyzkoušet tento rychlý kvíz, abyste zjistili, na kterou vlastnost či vlastnosti byste se možná měli zaměřit, až budete studovat konferenční poselství. (Máte-li zájem o podrobnější kvíz, podívejte se do vydání časopisu *New Era* z října 2016 nebo do 6. kapitoly v příručce *Kažte evangelium mé.*)

1. VÍRA:

- Nejsem si jistý, zda je Ježíš Kristus můj Spasitel.
- Věřím v Ježíše Krista a přijímám Ho za svého Spasitele.
- Doufám, že Ježíš Kristus je můj Spasitel.

Ve škole je skupinka spolužáků, které většina ostatních studentů považuje za „nuly“, protože jsou odlišní. Nikdy jsem si s nimi moc nepovídala. Nebyla jsem zlá, ale ani jsem nebyla milá.

Když jsem slyšela proslav presidenta Dietera F. Uchtdorfa, druhého rádce v Prvním předsednictvu, nazvaný „Milosrdní obdrží milosrdenství“ (generální konference, duben 2012), cosi se změnilo. Řekl, že pokud jde o odsuzování druhých, máme udělat jednu věc: „Přestaňte s tím!“ Jeho proslav mi pomohl uvědomit si, že místo abych tyto spolužáky soudila, měla bych své špatné myšlenky a pocity nahradit „srdcem naplněným láskou k Bohu a k Jeho dětem“.

Místo toho, abych se následující pondělí po cestě do školy vydala za svými obvyklými přáteli, šla jsem tam, kde byla skupinka oněch spolužáků, které ostatní považovali za „nuly“. Začali jsme si povídat a já jsem si uvědomila, že tito lidé se od ostatních vlastně v ničem neliší. Jak jsem s nimi trávila více času, vybudovala jsem si k nim hluboký vztah. Získala jsem pět nových přátel.

Uvědomila jsem si, že moji přátelé rozhodně nejsou „nuly“ – pro Boha vždy byli a jsou důležití. Mám radost, že jsem se naučila něčemu novému o Boží lásce k Jeho dětem.

Holly H., 19 let, Kalifornie, USA

2. NADĚJE:

- a) Pokud se týká budoucnosti, mám z ní pokojné a optimistické pocity.
- b) Budoucnost mě děsí!
- c) Obvykle budoucnost ignoruji – když na ni nemyslím, nemusím si s ní dělat starosti.

3. PRAVÁ LÁSKA A LÁSKA:

- a) Snažím se mít rád druhé, ale někteří lidé mě patrně vždycky rozčílí.
- b) Mám příliš co dělat s vlastním životem, než abych myslel na někoho dalšího.
- c) Toužím po věčném blahu a štěstí druhých lidí.

4. CTNOST:

- a) „Být čistý v myšlenkách i ve skutcích.“ To nevypadá zrovna zábavně!
- b) Jsem neposkvrněný a čistý v srdci.
- c) Nedaří se mi vydržet neposkvrněným a čistým.

5. POZNÁNÍ:

- a) V mém životě se toho děje tolik, že se mi nedaří najít si čas hledat odpovědi na své otázky.
- b) Cože? Studium? Snažit se něco naučit je někdy velmi nudné.
- c) Svědomitě se snažím porozumět pravdě a nalézt odpovědi na své otázky.

6. TRPĚLIVOST:

- a) Jsem schopen si na věci počkat bez rozčilování nebo zklamání.
- b) Docela se mi daří na věci čekat, ale dokáže mě to rozzlobit.
- c) Čekat na něco je to nejhorší. Chci všechno hned.

7. POKORA:

- a) Za všech okolností chci všechno zvládat vlastními silami.
- b) Spoléhám na Pána, že mi pomůže.
- c) Když na něčem pracuji, často zapomínám, že mohu požádat Nebeského Otce o pomoc.

8. PÍLE:

- a) V podstatě veškerý svůj čas trávím sledováním televize, zábavou s přáteli a vyhýbáním se zodpovědnosti!
- b) Často se mi nedaří soustředit se v životě na to důležité, ale snažím se.
- c) Svůj čas a energii investuji do toho, co je nejdůležitější.

9. POSLUŠNOST:

- a) Ochtově se řídím radami svých vedoucích a rodičů.
- b) Jsem obvykle svým vlastním pánem – občas je pro mě těžké poslouchat někoho jiného.
- c) Řídím se radami svých vedoucích a rodičů, ale občas kvůli nim reptám.

U každé z následujících devíti křesťanských vlastností vyberte možnost, která vás nejlépe vystihuje.

Nyní se podívejte na své odpovědi. Na kterých vlastnostech byste rádi zapracovali? Abyste zjistili, jak je můžete rozvíjet, mohli byste si jednu nebo dvě vybrat a zaměřit se na ně, až budete poslouchat konferenci.

A pokud jste odpověděli, že se vám daří v každé oblasti, tak nepolevujte! I tak si můžete vybrat jednu či dvě vlastnosti, které vás v kvízu zaujaly, a během studia konferenčních proslovů se na ně zaměřit. Ať se na své cestě směrem k tomu, abyste se stali více takovými, jako je Kristus, nacházíte kdekoli, můžete se vždy obrátit k tomu, čemu učí naši vedoucí, aby vám to pomohlo kráčet dál.

Pokud si nyní nedokážete vybrat žádnou vlastnost, nedělejte si starosti! Vždy můžete poslouchat konferenci a čekat, co vás při tom zaujme.

Jakmile si vyberete vlastnost, na kterou se chcete zaměřit, mohli byste si ji zapsat, abyste byli během poslechu konference nebo následného studia konferenčních proslovů připraveni přijmout zjevení, které se dané vlastnosti bude týkat. Při poslechu a studiu umožněte Duchu, aby vám ukázal, jak konkrétně byste mohli na dané vlastnosti zapracovat. Podívejte se na níže uvedený příklad. ■

Autorka žije v Utahu v USA.

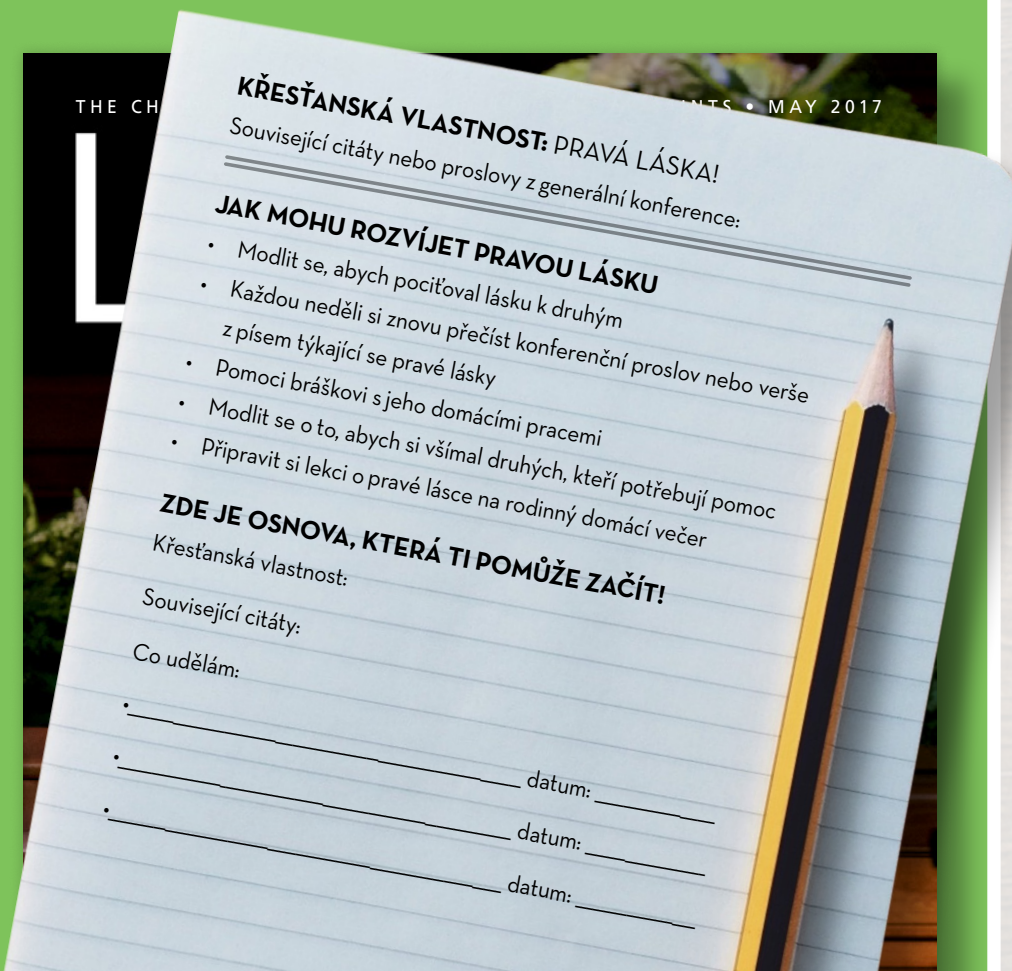
POZNÁMKA

1. Robert D. Hales, „Generální konference – posilování víry a svědectví“, *Liahona*, listopad 2013, 6–8.

Na generální konferenci v říjnu 2015 mě obzvláště zaujal jeden proslov. Starší Dale G. Renlund z Kvora Dvanácti apoštolů pronesl proslov nazvaný „Očima Boha“. Hovořil o tom, jak je důležité, abychom na druhé pohlíželi očima milujících rodičů. Když jsem to uslyšela, pocítila jsem, že se musím více snažit mít ráda lidi kolem sebe.

Po konferenci jsem jednou ráno vyhlížela vhodnou příležitost k tomu, abych někoho učinila šťastným. Šla jsem na hodinu orchestrální hudby a uviděla tam chlapce, kterého jsem si obvykle příliš nevsímala. Bylo vidět, že je kvůli něčemu rozrušený, a tak jsem za ním zašla a zeptala se ho, jak se mu daří. Nebyl zrovna příliš upovídaný, a tak jsem se zeptala, jak se mu líbí hodiny orchestrální hudby. Řekl mi, že zkoušenou skladbu skoro vůbec neumí a bojí se nadcházejícího koncertu. Nabídla jsem se, že s ním skladbu projdu, a poté jsme si ji společně zahráli. Znělo to skvěle! Potom jsme si začali povídat o svých nástrojích. Velmi jsme se spřátelili a jsem moc ráda, že jsem se rozhodla si s ním promluvit.

Christa M., 12 let, Texas, USA

Drž se **PEVNĚ**

Lindsay Hillerová

Já jsem vyrůstala s přáteli, kteří byli členy Církve, a velmi jsem se těšila, až budu sama pokřtěna a stanu se členkou. Když jsem se přestěhovala do opačného koutu naší země, abych tam studovala na vysoké škole, začali mě učit misionáři. Kvůli tlaku mých nových přátel bylo naneštěstí velmi obtížné řídit se měřítky evangelia. Moji spolužáci trávili spoustu času na večírcích, kde pili alkohol. Já jsem nikdy předtím alkohol nepila, ale moji noví přátelé na mě neustále naléhali, abych se napila s nimi.

Věděla jsem, že evangelium je pravdivé, ale pokušení ze strany mých vrstevníků bylo obtížné odolat.

Začala jsem se modlit k Nebeskému Otci o sílu učinit správné rozhodnutí. Svá měřítka jsem stále ještě nesnížila, ale bála jsem se, že už nebudu mít sílu na to, abych alkohol příště znovu odmítla. Chyběli mi přátelé, kteří by sdíleli stejné hodnoty.

Jednou v sobotu večer jsem šla na večírek s lidmi z mé koleje. Všichni mí přátelé začali okamžitě pít a hecovali mě k tomu, abych poprvé ochutnala alkohol.

Pokoušelo mě to. Vzala jsem si sklenici piva, kterou mi někdo podal. Přiložila jsem si ji k ústům. Byla jsem nesvá, ale zároveň mě těšilo, že jsem upoutala pozornost svých přátel. Pak k nám přišel Nick, který byl známý tím, že často pije.

Zeptal se: „Nenapila ses toho, že ne?“

„Ještě ne,“ řekla jsem.

„Jestli to uděláš,“ odvětil Nick, „budeš toho do konce života každý den litovat.“

Byla jsem v šoku. Věděla jsem, že má pravdu. Nechtěla jsem pít. Chtěla jsem vstoupit do Církve. Sklenici jsem vrátila a z večírku odešla.

Přátelé mají velký vliv na to, jak snadné – nebo obtížné – je pro nás žít podle našich měřítek.

Byla jsem vděčná, že jsem neučinila špatné rozhodnutí.

Druhý den jsem šla na shromáždění a s misionáři jsme stanovili datum mého křtu. Od toho dne jsem se vyhýbala večírkům s alkoholem. V Církvi jsem si našla nové přátele, kteří sdíleli mé hodnoty a měřítka. Se spolužáky na koleji jsem se přátelila dál, ale jasně jsem dávala najevo svá měřítka. Když zjistili, jak jsou pro mě mé hodnoty důležité, respektovali je a přestali na mě naléhat. Všimli si, že jsem odcházela z místnosti, když sledovali nějaký nevhodný film nebo poslouchali nevhodnou hudbu, a respektovali to.

Díky této zkušenosti se mé svědectví posílilo a já budu vždy dbát na to, abych nesnižovala svá měřítka kvůli nátlaku vrstevníků. Také vím, že nejlepším způsobem, jak se vypořádat s obtížnými rozhodnutími, je znát svá měřítka a od samého začátku se jich pevně držet.

Vím, že Nebeský Otec vyslyšel mé modlitby o sílu odolat pokušení. Jsem vděčná, že mě Duch Svatý povzbudil, abych učinila správné rozhodnutí. Vím, že měřítka máme v Církvi proto, aby nás chránila, a jsem vděčná, že díky tomu, že jsem se jimi řídila, jsem se rozhodla vstoupit do Církve. ■

Autorka žije v Utahu v USA.

ŘEKNĚTE POKUŠENÍ NE

„Lidé, kteří dělají špatné věci, chtějí, abyste se k nim připojili, protože se při tom, co dělají, cítí lépe, když to druzí dělají také. Mohou vás také chtít využívat. Je přirozené chtít být přijímán svými vrstevníky, být součástí nějaké skupiny. ... Jednou z nejtěžších věcí je uvědomit si, jak silní již ve skutečnosti jste a jak vás ostatní nenápadně obdivují. Aby vás dobří přátelé přijímali, nemusíte ustupovat ze svých měřítek. Čím poslušnější budete, čím pevněji budete stát za pravdivými zásadami, tím více vám Pán bude moci pomáhat překonávat pokušení.“

Starší Richard G. Scott (1928-2015) z Kvora Dvanácti apoštolů, „Making the Right Choices“, *Ensign*, Nov. 1994, 37.

Rozbijte zažité představy o „TYPICKÝCH DOSPÍVAJÍCÍCH“

Zapomeňte na to, co říká svět. Jak vás vidí Nebeský Otec?

Charlotte Larcabalová

Církevní časopisy

Svět toho o dnešních dospívajících říká hodně. Sami pravděpodobně znáte některé z těchto stereotypů nebo jste někoho slyšeli si stěžovat na „tu dnešní mládež“. Také o vás existuje hodně studií a statistik – o vašich návycích na sociálních sítích, o tom, co si kupujete, nebo dokonce o údajně omezeném rozsahu vaší pozornosti.

Ale president Russell M. Nelson, president Kvora Dvanácti apoštolů, říká, že když slyší, jak odborníci popisují, co o mladých lidech ve svých studiích zjistili, tak „z toho [nemá] moc dobrý pocit“. „A upřímně řečeno,“ dodává, „to, co o vás říkají *odborníci*, mě zajímá méně než to, co mi o vás říká Pán.“¹

Pán k tomu, aby vás poznal, studie ani stereotypy nepotřebuje. Nenaehlíží na vás jako na statistiku nebo na někoho, kdo je poznamenán tím, jak se vás snaží charakterizovat svět.

„Miluje vás nejen pro to, kým jste právě dnes, ale i pro onu osobu slávy a světla, kterou se se svým potenciálem a touhou můžete stát,“ řekl president Dieter F. Uchtdorf, druhý rádce v Prvním předsednictvu.²

A Bůh vás nejen vidí; On vás miluje.

Co takhle rozbít zažité představy světa? Začněte na sebe pohlížet tak, jak

na vás pohlíží Nebeský Otec a Jeho vyvolení služebníci. Co takhle vyvrátit stereotypy? Nyní je ten správný čas, abyste to vzali do vlastních rukou! Kristus, když mu bylo 12 let, připomněl svým pozemským rodičům, že musí být pilný „v těch věcech, kteréž jsou Otce [Jeho]“. (Lukáš 2:49.)

Nebyl na to příliš mladý; a ani vy nejste. Takže další otázka zní: Jak můžete být pilní ve věcech svého Nebeského Otce?

Jeho „věcmi“ je myšleno to, že si přeje „uskutečnit nesmrtelnost a věčný

život člověka“ (Mojžíš 1:39). A tak můžete být pilní ve věcech svého Otce tím, že budete dělat to nejlepší, co dokážete, abyste dosáhli svého potenciálu, a tím, že se stanete někým, kdo bude pomáhat s dosažením potenciálu i druhým.

Nyní je ten správný čas, abyste převzali zodpovědnost za svou vlastní budoucnost. Co můžete udělat *právě teď*, abyste se ujistili, že se stáváte tím, kým Nebeský Otec ví, že se můžete stát, a to nejen ve věčnostech, ale také v *tomto* životě?

Můžete naplnit Jeho vizi vašeho potenciálu.

DÁVÁM ZE SEBE TO NEJLEPŠÍ TÍM, ŽE...

Zjišťuji, jak používat rozpočet? Pracuji na zlepšení svého studia evangelia? Rozvíjím lásku ke službě? Podělte se o to, jak berete budoucnost do vlastních rukou, tím, že nám pošlete e-mail na adresu liahona@ldschurch.org nebo napíšete zprávu na stránkách LDS Youth na Facebooku či Instagramu.

Chcete uzavřít sňatek v chrámu? Rozhodněte se teď, že budete čísti v myšlenkách, slovech i skutcích. Představujete si, že budete studovat na univerzitě? Rozvíjeje již nyní dobré studijní návyky. Chcete sloužit na misiích? Přidejte ke svému studiu evangelia příručku *Kažte evangelium mé* (obzvláště 3. kapitolu). Chcete zaopatřit rodinu? Naučte se již nyní, jak si vytvořit rozpočet a řídit se jím.

Také se můžete podívat na to, co vás již *nyní* činí šťastnými. Máte rádi matematiku? Hrajete rádi na klavír? Píšete rádi povídky? Pokračujte v tom! Hledejte způsoby, jak se v něčem zlepšit – prostřednictvím předmětů ve škole, výukových programů na internetu, soutěží, workshopů atd.

Rozbijte zažitě představy a vymaňte se ze stereotypů! Vezměte budoucnost do vlastních rukou. Co děláte pro to, abyste ze sebe vydali to nejlepší? Napište nám o tom – zašlete e-mail na adresu liahona@ldschurch.org nebo napište zprávu na stránkách LDS Youth na Facebooku či Instagramu. ■

POZNÁMKY

1. Russell M. Nelson, „Budte opravdovými mileniály“, *Liahona*, říjen 2016, 46.
2. Dieter F. Uchtdorf, „Žijme podle evangelia s radostí“, *Liahona*, listopad 2014, 123.

SVOU VÍROU SE POVZNESTE

Rozdmýchejte oheň své víry, abyste se dokázali povznést nad poušť pochybností.

**President
Henry B. Eyring**
První rádce v Prvním
předsednictvu

JAK MŮŽEME POZNAT SAMI PRO SEBE

Naši drazí mladí přátelé, přejeme si, aby každý z vás sám pro sebe věděl, nezávisle na komkoli dalším, že Bůh nebe skutečně existuje, že vás zná a že Jeho Syn usmířil hříchy světa.

Je naší nadějí, že sami pro sebe získáte neotřesitelné svědectví, že evangelium Ježíše Krista bylo naposledy znovuzříženo na zemi. Poslání Josepha Smitha bylo jedinečné, ale jeho pokorná modlitba je užitečným vzorem pro vás i pro mě. Joseph se odebral do lesíku, aby se tam **pomodlil s vírou**, že milující Bůh odpoví na jeho modlitbu a zprostí ho zmatku. Toto ujištění získal, když **četl slovo Boží** a **obdržel svědectví**, že je pravdivé. Joseph se také modlil se záměrem nejen naslouchat, ale také být za každou cenu poslušen. Byl odhodlán **jednat na základě toho, co mu Bůh sdělí, ať už to bude cokoli**.

V tomto duchu bych rád předal mládeži Církve výzvu. Zní takto: **poznejte sami pro sebe**, že tyto věci jsou pravdivé. Můžete to udělat tak, že se budete řídit příkladem Josepha Smitha: **studujte písmo**, umožněte oněm slovům, aby vám pronikla hluboko do srdce, znovu a znovu **o nich přemýšlejte** a poté **se zeptejte Boha**, s ochotou přijmout Jeho vedení – pak se skutečně stane Jeho vůle.

Ačkoli tato výzva může znít jednoduše, slibuji, že to může vyžadovat velké úsilí. Nemohu vám slíbit, že se odpověď dostaví zítra nebo za týden, ale slibuji vám, že Bůh k vám promluví svým vlastním způsobem a ve svém vlastním čase, budete-li se ptát ve víře. Jestliže tuto výzvu **přijmete** a **budete podle ní jednat**, nejen že zjistíte, že odpovědi přicházejí, ale také si vytvoříte vzor pro získávání duchovního poznání, který pro vás bude požehnáním po celý život. ■

Z pořadu Face to Face z března 2017 s prezidentem Henrym B. Eyringem a starším Jeffreyem R. Hollandem.

JAK TUTO ZÁSADU UPLATŇUJETE?

Komentář k programu Face to Face: „Nejvíce na mě zapůsobilo ono jasné zaměření na důležitost studia písem a na to, že nám písmo mohou dát odpovědi. Také se mi velmi líbila diskuse na téma modlitby a jak bychom měli přistupovat k Bohu, když se modlíme. Uvědomil jsem si, že modlitby mohou a mají být osobní, ale že máme věnovat pozornost tomu, jak k Bohu přistupujeme, a že k Němu máme v modlitbě přistupovat s úctou, jako ke svému Nebeskému Otci, nikoli jako ke kamarádovi.“

Joshua C., Havaj, USA

„Jak nejlépe, kromě modlitby a studia písem, mohu posilovat své svědectví?“

Svě svědectví pravděpodobně neobdržíte celé najednou. Poroste prostřednictvím jednoho duchovního zážitku za druhým – jak se píše v písmech, „řádku za řádkou, předpis za předpisem“. (2. Nefi 28:30.) Pak své svědectví musíte vyživovat a posilovat, jako když zasadíte seménko. (Viz Alma 32:28–43.) A stejně jako rostlina nedokáže přežít jen s vodou, neexistuje ani jediný „nejlepší“ způsob, jak posilovat svědectví. Je třeba kombinovat několik přístupů.

Dobrym způsobem, jak vyživovat svědectví, je rozhodně modlitba a studium písem. Když budete studovat evangelium a modlit se s opravdovým záměrem, abyste poznali, zda je něco pravdivé, Duch Svatý vám pomůže pocítit pravdu evangelia. (Viz Moroni 10:4–5.)

Svědectví můžete posilovat také tím, že budete dodržovat příkázání. Když žijete podle nějaké zásady evangelia – například půst, svěcení sabatu nebo přijímání svátosti – začínáte získávat svědectví o tom, *jak a proč* je tato zásada pravdivá, spíše než jen o tom, *že je* pravdivá. Ježíš řekl, že když se rozhodnete „vůli jeho činiti“, budete moci „rozeznati, jest-li to učení z Boha“. (Jan 7:17.)

Dalším způsobem, jak můžete vyživovat svědectví, je to, že se o ně dělíte s druhými. President Boyd K. Packer (1924–2015), president Kvora Dvanácti apoštolů, řekl: „Svědectví *získáváme* tím, že ho *vydáváme!*“ („The Candle of the Lord“, *Ensign*, Jan. 1983, 54; *Tambuli*, July 1983, 34.) O svědectví se můžete dělit na shromáždění a v semináři, doma nebo s přáteli. Když to budete dělat, Duch Svatý *vám* bude moci dosvědčovat, že to, co říkáte, je pravdivé.

Budete-li posilovat své svědectví mnoha různými způsoby, poroste a bude se prohlubovat a vy budete pocítovat pokoj a radost.

Spolupracujte s misionáři

Pro mě je tím nejlepším způsobem, jak posílit svědectví, misionářská

práce. Kdykoli pracuji s misionáři, pociťuji lásku Kristovu.

Joy D., 19 let, Leyte, Filipíny

Snažte se být učedníkem

Své svědectví můžete posilovat tím, že se budete vždy snažit být opravdovým učedníkem Ježíše Krista. Díky poslušnosti Božích příkázání jsme ve svém svědectví udatní, což následně naše svědectví ještě více posiluje a připravuje nás to na Boží království. (Viz NaS 76:79.) Svědectví můžete posilovat také tím, že se o ně budete dělit.

Starší Mule Simon, 23 let, Misie Lubumbashi v Demokratické republice Kongo

Naslouchejte Duchu Svatému

Chození na shromáždění, četba písem, poslouchání konferenčních proslavů a tak dále vám pomůže posílit svědectví pouze tehdy, budete-li naslouchat Duchu Svatému. On vám dosvědčí pravdu. Vždy naslouchejte Duchu Svatému, protože On je připraven a pomůže vám posílit vaše svědectví.

Alyssa B., 16 let, Virginia, USA

Jděte na misii

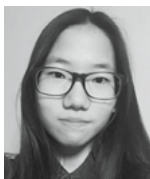
Když půjdete na misii, posílí to vaše svědectví i svědectví těch, které budete učit. Na misii se naučíte spoléhat plně na Pána, a nikoli na svou vlastní sílu. Misie vás posílí, a zatímco budete sloužit Pánu a konat Jeho dílo, bude se vaše svědectví posilovat.

Starší Bailey Peaal'i Williams, 19 let, Misie Singapur

Dělte se s druhými o pravdu, kterou jste sami poznali

Zjistil jsem, že jedním z nejlepších způsobů, jak posilovat svědectví, je to, že se o něj dělím s druhými. Kdykoli se dělím o to, čemu věřím a o čem vím, že je pravdivé – ať je to jakkoli prosté či nepatrné – cítím v hrudi teplo a s tím přichází ještě silnější potvrzení v srdci, že to, co jsem řekl, je pravdivé! Jinými slovy, pociťuji, jak se mé svědectví posiluje.

Douglas S., 20 let, São Paulo, Brazílie

Stávejte se více takovými, jako je Kristus

Svědectví můžeme posilovat tím, že se budeme stávat více takovými, jako je Kristus. Mé svědectví se posiluje, když projevuji čistou lásku Kristovu a sloužím druhým podle vzoru Spasitele.

Kyung Jin P., 17 let, Soul, Jižní Korea

Vydávejte svědectví

Dobrym způsobem, jak posílit svědectví, je vydat ho. Někdy se stane, že když se o svědectví podělíte, sami ho naleznete. Také se můžete postit, abyste sami pro sebe poznali, zda to, čemu se učíte, je pravdivé. Já dělám obojí a velmi to mé svědectví posiluje.

Porter S., 12 let, Idaho, USA

Služte druhým

Vedle modlitby a studia písem je podle mě tím nejlepším způsobem, jak posílit svědectví, služba. Když sloužíme druhým, dáváme Bohu najevo, že nám záleží na Jeho dětech. Kromě toho můžeme při konání Božího díla obdržet Ducha. Víím, že mnohokrát jsem obdržela útěchu v těžkém období a odpovědi na otázky ve chvílích, kdy jsem sloužila druhým.

Caroline J., 18 let, Utah, USA

VYŽIVUJTE SVÉ SVĚDECTVÍ

„[Svědectví] musí být, tak jako živá rostlina, vyživováno, aby neseschlo. ... Poslušnost přikázání je součástí oné výživy, kterou svému svědectví musíte poskytovat.“

President Henry B. Eyring, první rádce v Prvním předsednictvu, „Živoucí svědectví“, Liahona, listopad 2011, 125.

PŘÍŠTÍ OTÁZKA

Jak mohu do svého domova přizvat Ducha, když se tam někdo pře a hádá?

Svou odpověď, a pokud chcete, také svou fotografii ve vysokém rozlišení, zašlete do 15. listopadu 2017 prostřednictvím stránek liahona.lds.org (klikněte na „Submit an Article“) nebo e-mailem na adresu liahona@ldschurch.org.

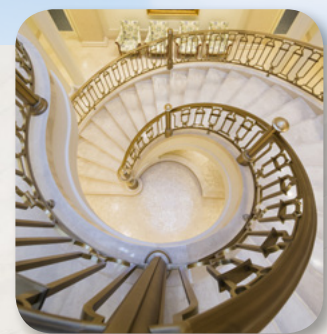
Uvedte prosím: 1) vaše celé jméno, 2) datum narození, 3) název sboru nebo odbočky, 4) název kůlu nebo okrsku, 5) váš písemný souhlas se zveřejněním vašeho příspěvku a fotografie, a pokud vám ještě nebylo 18 let, písemný souhlas vašeho rodiče (stačí formou e-mailu).

Odpovědi mohou být zkráceny nebo pro lepší srozumitelnost upraveny.

Žijeme v různých částech světa, ale když nedaleko od nás postavili chrám, měli jsme stejné pocity!

Z Paříže do

Z rozhovorů, které vedla Amie Leavittová z Utahu v USA.

**Točité schodiště
v chrámu Paříž ve
Francii**

Jmenuji se Rachel. Bydlím poblíž chrámu Paříž ve Francii.

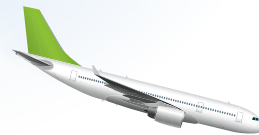
Chrám je pro mou rodinu opravdu důležitý. Než postavili chrám Paříž, jezdili jsme s rodinou několikrát ročně do chrámu Frankfurt v Německu. Cesta autem tam a zpět trvala deset hodin!

Líbilo se nám sledovat, jak se nový chrám staví. Každý týden po shromáždění jezdili rodiče kolem, abychom se mohli podívat, jak stavba pokračuje. Nejprve strhli jednu starou budovu a vykopali velkou díru. Pak začali stavět chrám, který byl vyšší a vyšší. Brzy tam stál dům Páně!

Se svými sourozenci se těším, že do toho chrámu jednou půjdeme. Má nejstarší sestra, Esther, bude první, která se zúčastní křtů. A nikdo z nás se už nemůže dočkat, až na nás také přijde řada. Máme chrám moc rádi a jsme šťastní, že jeden máme přímo v našem městě!

Sappora

Lustr v celestiální místnosti chrámu Sapporo v Japonsku

Jmenuji se Koshi. Bydlím poblíž chrámu Sapporo v Japonsku. Moc rád jsem sedával doma u okna a díval se, jak se chrám staví.

Pozval jsem svého dobrého kamaráda, aby šel s námi na den otevřených dveří. Říkal, že je to tam nádherné.

Rád si představuji, že chrám má v den svého zasvěcení narozeniny. Ten den jsem měl narozeniny i já. A také prezident Monson! Byl jsem s rodiči v chrámu přímo při jeho zasvěcení.

Jsem velmi vděčný za to, že bydlím blízko chrámu. Kdykoli mám ve škole těžký den, mohu jít po cestě domů přes chrámový pozemek. Když tam jsem, pociťuji lásku, kterou ke mně chová Nebeský Otec. Těším se na okamžik, kdy budu moci jít dovnitř, abych se zúčastnil křtů a abych se tam později oženil. ■

Starší Robert
D. Hales

Kvorum Dvanácti
apoštolů

Jak mi může Duch Svatý pomoci?

Duch Svatý je třetí člen Božstva. Svědčí
o Nebeském Otci a Ježíši Kristu.

Jemně promlouvá k naší mysli
a k našemu srdci. Každý z nás
Ho může vnímat odlišně.

Dává nám duchovní
dary. Je zdrojem
poznání a pomáhá
nám uvědomit si,
co je důležité.

Učí nás. Dodává nám
naději. Pomáhá nám
konat dobro.

Duch Svatý nám také
pomáhá činit důležitá
rozhodnutí.

Pomáhá nám
očistit se od hříchu.
Utěšuje nás.

NAŠE STRÁNKA

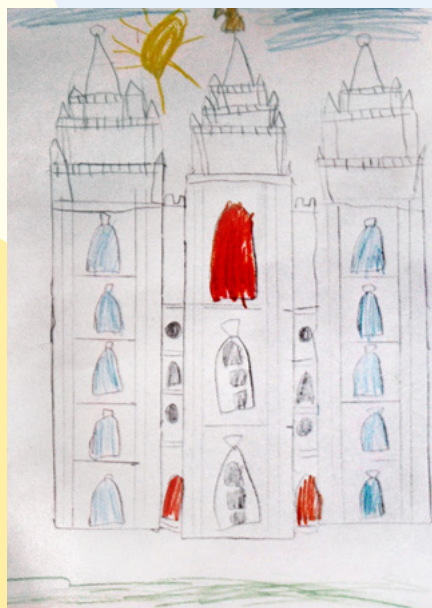
Lehiovo vidění, Maria V., 10 let, Brazílie

Chrám Lima v Peru, Valeria T., 9 let, Peru

Chrám Guayaquil v Ekvádoru, Landys Z., 10 let, Ekvádor

Chrám Salt Lake, Melissa L., 5 let, a Ameila L., 2 roky, Estonsko

Janino putování

Jessica Larsenová

Podle skutečné události

Stát New York, USA, 1843

Jane Manningová sledovala, jak loď vyplouvá z přístavu na Erijské jezero. Měla pocit, jako by spolu s ní odplouvaly i její sny.

Před pouhým rokem vstoupila do Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů a rozhodla se přestěhovat, aby mohla být s ostatními Svatými v Nauvoo. Plavila se spolu s maminkou a dalšími sedmi členy rodiny Erijským kanálem do Buffala ve státě New York. Ale v Buffalu je nepustili na loď kvůli jejich barvě pleti.

„Co teď budeme dělat?“ zeptal se tiše její bratr Isaac.

Otázka rezonovala v mrazivém vzduchu. Nauvoo bylo ještě téměř 1 300 kilometrů daleko. Mohli to vzdát a vydat se domů, nebo se pokusit cestovat později. ...

Ale Jane se nemohla dočkat! Věděla, že Kniha Mormonova je pravdivá. Bůh znovu promlouvá skrze proroky. Potřebuje se s rodinou dostat do Nauvoo.

Jane se napřímila a pohlédla k západu. „Půjdeme pěšky.“

A tak šli. Až prošli boty. Až jim popraskala a krvácela chodidla, a oni se museli modlit o uzdravení. Občas spali pod širým nebem a mráz byl tak silný, že měli pocit, že na ně sněží. Někteří lidé jim vyhrožovali, že je zavrou do vězení, protože se domnívali, že jsou to uprchlí otroci. Netušili, že rodina Manningových jsou svobodní černoši. A tak šli dál, a aby si ukrátili čas, zpívali náboženské písně.

Už byli nedaleko Nauvoo, když narazili na řeku.

„Nikde žádný most,“ řekl Isaac.

Jane přikývla. „Tak se prostě budeme muset přebrodit.“ Když vstoupila do řeky, sahala jí voda ke kotníkům. Pomalu se sunula kupředu. Voda jí zavířila u kolen a pak kolem pasu. Když se dostala doprostřed proudu, sahala jí voda až po krk. Řeka už naštěstí hlubší nebyla, a celá rodina Manningových se bezpečně dostala na druhou stranu.

Konečně dorazili do Nauvoo. Na kopci, který čněl nad údolím, Jane uviděla krásné vápencové zdi chrámu Nauvoo. Ačkoli ještě nebyl dostavěn, vyrazilo jí to dech. Někdo jim ukázal cestu k domu, kde bydlel

Prorok Joseph.

Ve dveřích stála vysoká, tmavovlasá žena.

„Pojďte dál, pojdte dál!“ volala. „Jsem

Emma Smithová.“

Několik dalších minut dokázala Jane vnímat jen stěží. Seznámili se s Prorokem a on pro všechny členy rodiny Manningových rozestavěl po místnosti židle. Jane se s vděčností posadila a poslouchala, jak je Joseph představuje všem přítomným, včetně svého přítele, doktora Bernhisela. Pak se Joseph obrátil k Jane a zeptal se: „Ty jsi tuto skupinku vedla, je to tak?“

„Ano, pane,“ odpověděla Jane.

Joseph se usmál. „Bůh ti žehnej! Chtěl bych, abys mi o vašem putování povyprávěla.“

Jane povídala o poraněných nohou a o tom, jak spali ve sněhu a jak se brodili přes řeku. Všichni tiše naslouchali. „Ale nebylo to nijak strašné,“ řekla nakonec. „Po cestě jsme se radovali, zpívali náboženské písně a děkovali Bohu

za Jeho nekonečnou dobrotivost a milosrdenství, které nám projevoval tím, že nám žehnal, ochraňoval nás a uzdravil nám nohy.“

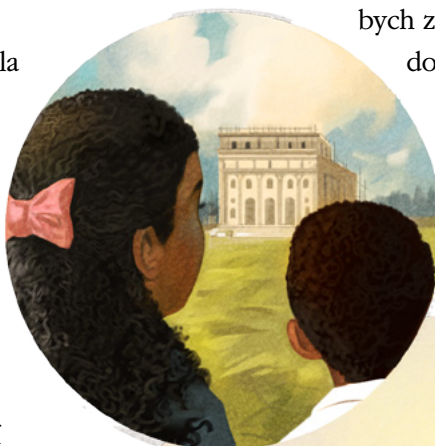
Na chvíli se rozhostilo ticho. „Co si o tom myslíte, doktore?“ řekl konečně Joseph, a plácl dotyčného muže po koleni. „Není tohle víra?“

„Obávám se, že kdyby se to stalo mně, byl bych z toho vycouval a vrátil se domů!“ připustil doktor Bernhisel.

Joseph pokývl a obrátil se zpátky k Jane a její rodině: „Bůh vám žehnej. Jste mezi přáteli.“ ■

Autorka žije v Texasu v USA.

Jane Manningová žila u Emmy a Josepha Smithových několik měsíců. Provdala se za Isaaca Jamese a patřili spolu mezi první osadníky v Utažském údolí. Přestože čelila mnoha obtížím, zůstala věrnou členkou Církve. Když v roce 1908 zemřela, promluvil na jejím pohřbu president Joseph F. Smith (1838–1918).

Sára a magnetická

Juliann Domanová

Podle skutečné události

„Když Pán na zemi žil, slíbil, že pošle nám Ducha, jenž by nás utěšil a průvodcem se stal.“ (Children's Songbook, 105.)

Vypadá to, že Sára bude muset jít se zády na „magnetickou rezonanci“, řekl doktor Frank. Usmál se na ni. „Objednám vás na zítra. Za chvíli se vrátím.“

Sáru bolela záda už nějakou dobu. Když se ten den ráno probudila, bolela ji tak moc, že měla potíže se narovnat a stěží mohla chodit. Sára s maminkou přišly za doktorem Frankem, aby zjistily, co Sáře je.

„Další magnetická rezonance?“ zeptala se Sára a podívala se na maminku. Na magnetické rezonanci

rezonance

už jednou byla. Vzpomínala si, jak byla uvnitř toho válce, který pořizoval snímky vnitřku jejího těla, vyděšená.

„Mrzí mě to, Sáro,“ odvětila maminka. „Ale ty snímky pomohou doktoru Frankovi zjistit, co máš se zády. Vím, že to zvládneš. A já tam budu s tebou.“ Maminka stiskla Sáře ruku.

„Ale dovnitř se mnou nemůžeš,“ namítla Sára. Sklopila hlavu a po tváři se jí skoulela slza. Maminka s ní bude moci být v místnosti, ale jakmile Sára zajede do tubusu onoho přístroje, bude sama.

Maminka objala Sáru kolem ramen. „To je pravda, ale víš, kdo tam s tebou *může* být a utěšit tě?“

Sára si vzpomněla, že slyšela, že se Duchu Svatému říká *Utěšitel*. Možná by jí Duch Svatý mohl pomoci, aby se tak nebála.

„Duch Svatý?“ zeptala se Sára.

Maminka přikývla. „Správně. Můžeš se modlit, aby ti Duch Svatý pomohl. Tatínek a já se za tebe budeme také modlit.“

Sára díky tomu dostala skvělý nápad. „Mohu tatínka požádat o požehnání?“

Maminka se usmála. „Samozřejmě. Jsem si jistá, že ti ho rád dá.“

Večer vložil Sáře tatínek ruce na hlavu a dal jí kněžské požehnání. Když Sáře žehnal, že ji Duch Svatý utěší, prostoupilo jí celým tělem příjemné teplo. Ten pocit jí zůstal až do rána.

Příští den si Sára lehla na lehátko, které zajíždí do onoho velkého válce přístroje magnetické rezonance. V hlavě si opakovala slova, která tatínek vyslovil, když jí dával požehnání: *Bude tam Duch Svatý, aby tě utěšil*. Sára pevně stiskla maminčinu ruku. Zdravotní sestra pak Sáru zasunula do válce.

Zatímco přístroj pořizoval snímky Sářiných zad, vydával divné zvuky. Musela ležet naprosto nehybně, aby snímky nebyly rozmazané. Na chvíli ji zachvátila úzkost, ale pak znovu začala mít onen hřejivý pocit.

Analise F., 6 let,
Utah, USA

Když mi bylo pět let, musela jsem jít na operaci, aby mi odstranili krční a nosní mandle. Byla jsem opravdu nervózní a bála jsem se. Tatínek mi dal požehnání. Po požehnání jsem už nervózní nebyla a byli jsme oba šťastní, protože jsme pocítovali Ducha Svatého.

Připomínal maminčino objetí. Nebo měkkou a teplou příkrývkou. Věděla, že všechno bude v pořádku. Než si to stihla uvědomit, bylo po vyšetření.

V ordinaci ukázal doktor Frank Sáře a její mamince snímky Sářiných zad. „Vedla sis moc dobře, když jsi ležela bez pohnutí,“ řekl doktor Frank Sáře, když k ní přiklekl. „Na těchto snímcích tvých zad je vidět, že bude potřeba, abys šla na operaci, která ti pomůže lépe chodit.“

Sára naprázdno polkla.

„Chtěli bychom, aby ta operace proběhla brzy,“ řekl doktor Frank a vzhledl k Sářině mamince. Pak se obrátil zpátky k Sáře. „Možná to potrvá několik týdnů, než se budeš znovu cítit jako dřív, ale po dnešku vím, že si povedeš skvěle.“

Sára se zamyslela nad vším tím, co bude dělat, až jí doktor Frank napraví záda. *Budu moct běhat, plavat a skákat do velké hromady listí*. To všechno jí chybělo. Ale z operace měla ještě větší strach než z magnetické rezonance! Pak si vzpomněla na své modlitby a zvláštní požehnání. Nebeský Otec jí seslal Utěšitele. A pomůže jí znovu.

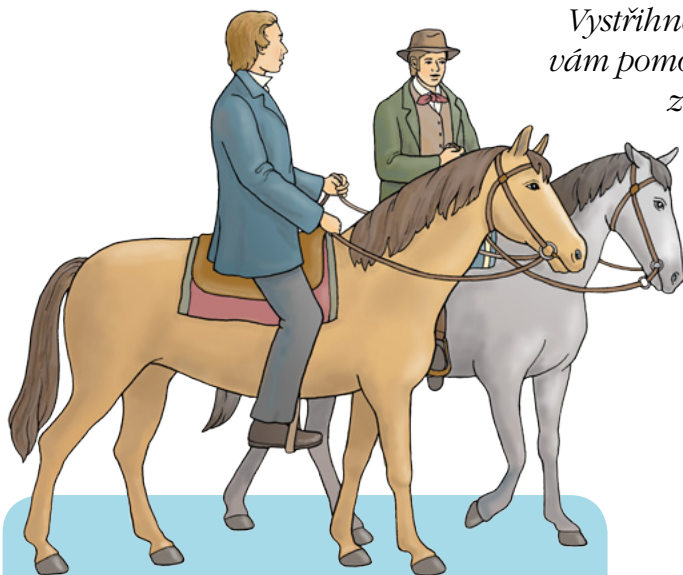
Podívala se na doktora Franka. „Budu pak moct skákat do velké hromady listí?“ zeptala se.

Usmál se na ni. „Ano, pak budeš moct skákat do velké hromady listí.“ ■

Autorka žije v Coloradu v USA.

Nový prorok

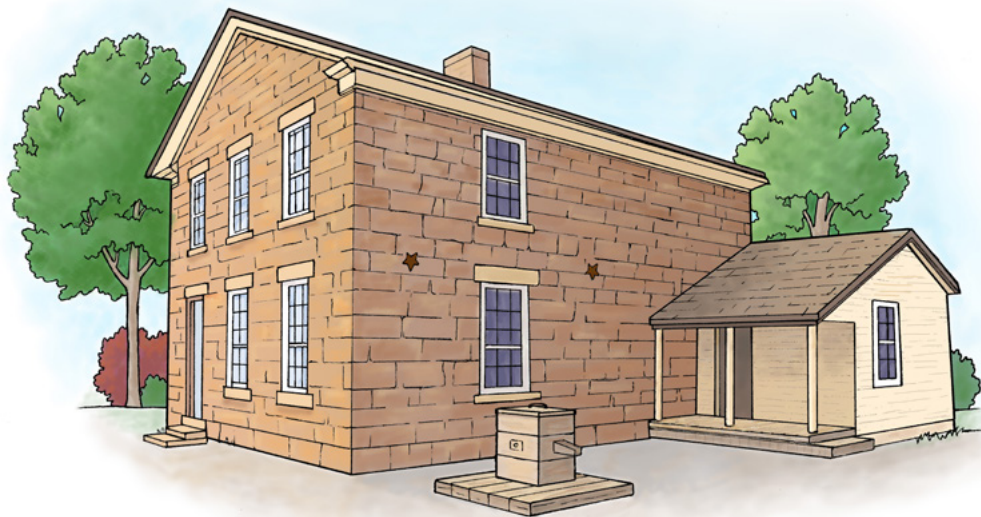
Vystříhnete si tyto postavy, které vám pomohou podělit se o příběhy z historie Církve.

Joseph a Hyrum

Brigham Young

V roce 1844 se Joseph a Hyrum Smithovi vydali do žaláře v Carthage, aby tam vyčkali na soud. Ale do žaláře násilím vnikli zlí muži a Proroka a jeho bratra zabili. Svatí si nebyli jisti, kdo se má stát dalším prorokem. Pak se na shromáždění, na kterém promlouval Brigham Young, stal zázrak. Mnoho lidí tvrdilo, že vypadal přesně jako Joseph Smith a i jeho hlas zněl stejně jako Josephův. Věděli, že on bude dalším prorokem. Nyní víme, že když určitý prorok zemře, stává se dalším prorokem president Kvora Dvanácti apoštolů. ■

Další postavy z historie Církve najdete na stránkách liahona.lds.org.

POMÁHÁME – jedna tužka za druhou

Caleb H., 10 let, Německo

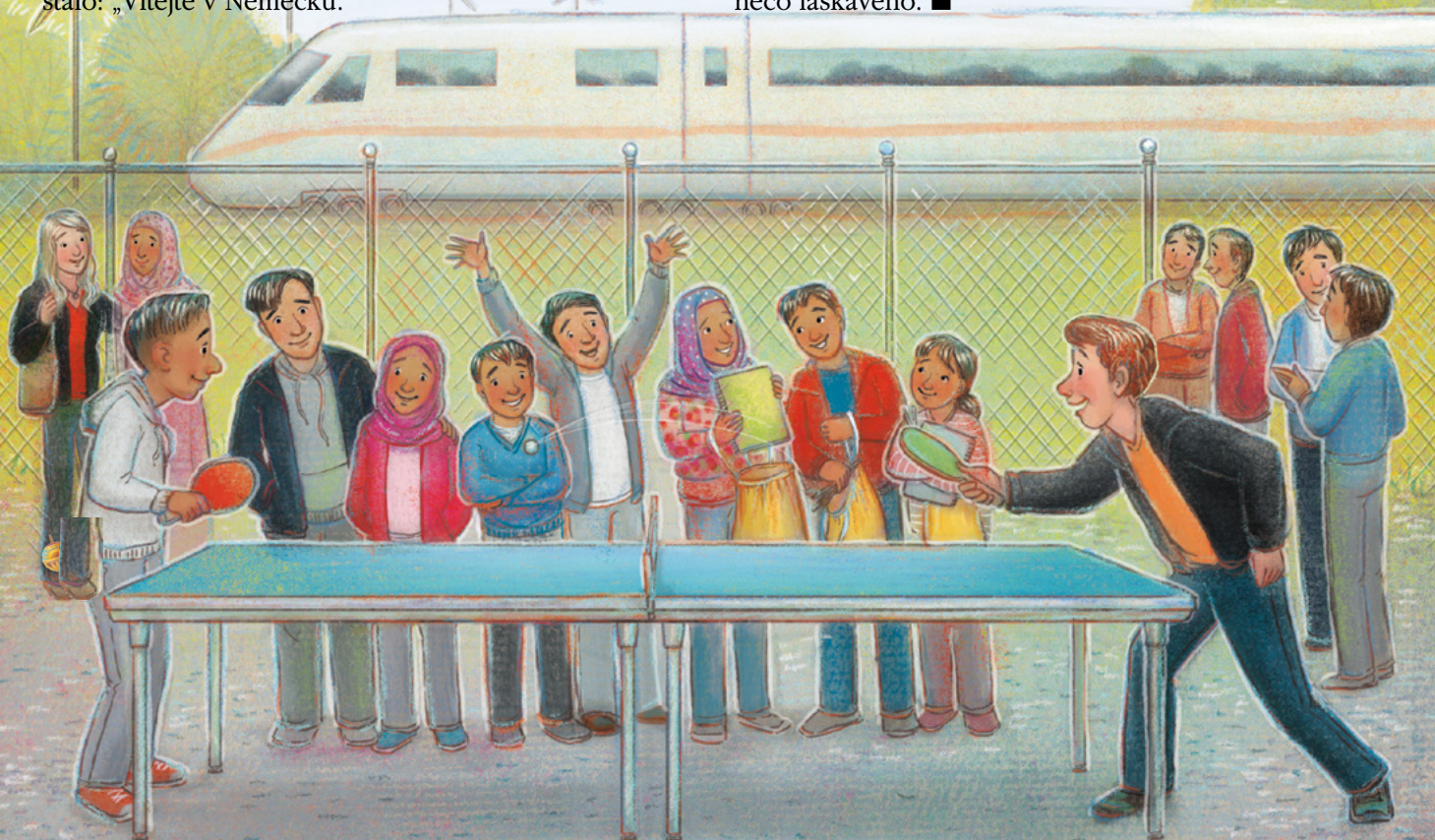
Celé to začalo, když můj kůl připravil projekt na pomoc uprchlíkům. Projekt se mi moc líbil, a tak jsem poprosil maminku, aby o něm řekla mé paní učitelce, a paní učitelka se pak chtěla nějak zapojit se čtvrtým ročníkem. Chtěl jsem se svou sestrou Maddie dát ostatním nějaký příklad toho, jak by projekt mohl vypadat, a tak jsme chodili od jedné dveří ke druhé a prosili o příspěvky.

Nadešel den, kdy jsem měl projekt představit ostatním žákům čtvrtého ročníku. Byl jsem trochu nervózní. Vlastně jsem měl obrovské obavy, ale snažil jsem se, jak nejlépe jsem dokázal. Řekl jsem ostatním čtvrtákům, co je potřeba k výrobě balíčků se školními potřebami pro uprchlíky. Povídal jsem o tom, jak jsme chodili ode dveří ke dveřím, a vyzval jsem je, aby se pokusili mě překonat ve snaze získat peníze. Dohromady jsme udělali přes sto balíčků! Dali jsme do nich sešity, tužky a další školní potřeby. Také jsme přidali vzkaz, na němž stálo: „Vítejte v Německu.“

S maminkou jsme odnesli balíčky do uprchlického tábora. Neřekl bych o něm, že je hezký, ale bylo tam hřiště a prostory určené ke studiu. Kolem tábora projížděl vlak, který dělal velký hluk, a tamní děti mi řekly, že to zní jako trysková letadla přelétávající nad Sýrií a podobnými místy. Dětem, které se v zemích, z nichž pocházely, setkaly se zvukem bomb, to možná znělo právě tak.

V táboře jsem se seznámil s několika dětmi v mém věku, včetně Daniela, který je výborný šachista. Šachy jsem si s ním nezahrál, což je škoda, protože je mám moc rád, ale děti mě pozvaly, abych si s nimi zahrál stolní fotbal a ping-pong. Chlapci mi řekli, že se jim stýská po domově a že si moc přejí, aby mohli z tábora odejít a znovu chodit do školy.

Jakmile jsme stolní fotbal a ping-pong dohráli, předali jsme jim balíčky. Mám dobrý pocit z toho, že jsem mohl pro děti, které žijí v uprchlických táborech, udělat něco laskavého. ■

**POŽEHNÁNÍ,
LOUISE PARKEROVÁ**

*„A záměrem mým je postarati se o svaté mé, neboť všechny věci jsou moje.
Neboť země je plná, a je více než dosti; ano, připravil jsem všechny věci.“
(NaS 104:15, 17.)*

Chcete-li se dozvědět více o soběstačnosti, podívejte se na strany 32 a 40 v tomto čísle.

V tomto čísle dále najdete

PRO MLADÉ DOSPĚLÉ

Pět ponaučení pro mladé dospělé od mladých apoštolů

„Naši osobnost definují rozhodnutí, nikoli okolnosti“ – jedno z pěti ponaučení ze života pěti z prvních Dvanácti apoštolů Znovuzřízení, kteří také byli mladými svobodnými dospělými. Přečtěte si, co dalšího se od nich můžeme naučit.

str. 44

PRO MLÁDEŽ

str. 54

Jak vám může proslov

Z KONFERENCE ZMĚNIT ŽIVOT

Generální konference je něco více než jen pouhá událost – je to příležitost k tomu, abyste změnili svůj život.

PRO DĚTI

POMÁHÁME – jedna tužka za druhou

Caleb žije v Německu. Chtěl udělat něco, čím by pomohl dětem v uprchlickém táboře nedaleko svého domova. A tak vymyslel plán.

str. 75

2

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ